

ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อ
การรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์

นางสาววรรณ ก่อทอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN
MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF
PRE-SERVICE TEACHERS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Technology and
Communications

Department of Educational Technology and Communications

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัว
แบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง
และสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์
ศึกษาศาสตร์

โดย

นางสาววรรณ ก่อทอง

สาขาวิชา

เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร. ใจทิพย์ ณ สงขลา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. บัญชา ชลาภิรมย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. จินตวีร์ คล้ายสังข์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร. ใจทิพย์ ณ สงขลา)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ ดร. บุญเรือง เนียมหอม)

วรรณกรรม ก่อทอง : ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ (THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร. ใจทิพย์ ณ สงขลา, 203 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบการทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Design) แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design และข้อมูลเชิงคุณภาพ ตัวอย่าง คือ นิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพรุ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) พิจารณาจากคุณสมบัติที่ศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาสุดท้ายก่อนออกฝึกปฏิบัติการวิชาชีพรุ และในสาขาที่มีความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์ จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1)แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง 2)แบบประเมินสมรรถนะการสอน 3)แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค 4)พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test dependent) ข้อมูลเชิงคุณภาพได้จากการสังเกต บันทึก และวิเคราะห์ร่องรอยการใช้พอดคาสต์ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2558

5583428527 : MAJOR EDUCATIONAL TECHNOLOGY AND COMMUNICATIONS

KEYWORDS: PODCAST / MICRO TEACHING / SELF-EFFICACY / TEACHING COMPETENCY

WORAWAN KOKONG: THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS. ADVISOR: ASSOC. PROF. JAITIP NA-SONGKHLA, Ph.D., 203 pp.

The purpose of this research was to study the effect of using podcasts with different levels of modeling in micro teaching upon self-efficacy and teaching competency of pre-service teachers. The research was a pre-experimental design of the one-group pretest-posttest design; qualitative data was collected from pre-service teacher at the end of the research. The sample of the study was 12 pre-service teachers of the Faculty of Education of Chulalongkorn University who were studying in the second semester of the academic year 2014; they were selected by purposive sampling, from students in the final semester before their internships in school, and with computer fluency. The research instruments were 1)the self-efficacy assessment 2)the evaluating teaching competency assessment 3)the micro teaching plan 4)the podcasts with different levels of modeling in micro teaching. The data analysis was performed by descriptive statistics, average, standard derivation and t-test dependent. Qualitative data were derived from observation, student's note taking, and archives from the use of podcast. The findings revealed that the self-efficacy and teaching competency of pre-service teachers before and after doing the experiment were different significantly at a statistical level of 0.05

Department: Educational Technology and Student's Signature

Communications Advisor's Signature

Field of Study: Educational Technology and
Communications

Academic Year: 2015

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และความเมตตาจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ใจทิพย์ ณ สงขลา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตลอดจนสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ดีเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการทำวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งชี้แนะแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. จินตวีร์ คล้ายสังข์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. บุญเรือง เนียมหอม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ และแนวทางให้ผู้วิจัยมีความกระจ่างในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มากยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งในด้านวิชาการและประสบการณ์ที่มีคุณค่าในการทำวิจัย ตลอดจนขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำ สนับสนุนช่วยเหลือการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งขอขอบคุณบุคลากรและเจ้าหน้าที่ของภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาทุกท่าน ที่ดูแลและอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ETC'55 และพี่ๆ น้องๆ ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์ และเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้รับทุนสนับสนุน ทุนวิจัยจาก “ทุน 90ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างเป็นยิ่งและหวังว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวทุกท่าน รวมทั้งญาติมิตรทุกท่านที่ให้กำลังใจ และคอยช่วยเหลือสนับสนุนด้วยดีตลอดมา จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
คำอธิบายกรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching).....	13
1.1 ความหมายของการสอนแบบจุลภาค	13
1.2 ระบบการสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching System).....	16
1.3 กระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค	18
1.4 แนวคิดในการให้ผลย้อนกลับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค	19

1.5 ประโยชน์ของการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค	19
พอดคาสต์ (Podcast)	22
2.1 ความหมายของพอดคาสต์ (Podcast).....	22
2.2 รูปแบบของพอดคาสต์	22
2.3 การนำพอดคาสต์ไปใช้	23
2.4 ขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์	25
2.6 ลักษณะเฉพาะของพอดคาสต์	26
2.7 ข้อจำกัด ข้อดีและข้อเสียของพอดคาสต์	27
การเสนอตัวแบบ (Modeling).....	29
3.1 แนวคิดพื้นฐาน.....	29
3.2 กระบวนการของการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ	30
3.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอตัวแบบ	33
3.4 วิธีการดำเนินการเสนอตัวแบบ.....	35
3.5 การนำตัวแบบไปใช้.....	36
การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy).....	37
4.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตน	37
4.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	38
4.3 กระบวนการรับรู้ความสามารถของตนเอง	40
4.4 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง	42
สมรรถนะการสอน (Teaching Competency)	44
5.1 ความหมายของสมรรถนะ	44
5.2 องค์ประกอบของสมรรถนะ (Competency Components).....	45
5.3 รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครู	45

5.4 ทักษะการสอนแบบจุลภาคที่สอดคล้องกับสมรรถนะการสอน.....	47
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบจุลภาค.....	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพหุศาสตร์.....	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตจากตัวแบบ	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสอน	55
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	56
การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	56
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล	85
การวิเคราะห์ข้อมูล	86
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง	88
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่ง กาย	94
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการใช้วาจาและการใช้ น้ำเสียง.....	100
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม ประกอบการสอน	106
ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอน แบบจุลภาค.....	112

บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	119
สรุปผลการวิจัย.....	121
อภิปรายผลการวิจัย.....	122
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	126
รายการอ้างอิง	128
ภาคผนวก.....	132
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	133
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	135
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	203

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	88
ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนและหลังการทดลอง....	91
ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ก่อนการทดลอง	95
ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย หลังการทดลอง.....	97
ตารางที่ 4.5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและ การแต่งกาย ก่อนและหลังการทดลอง	98
ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ก่อนการทดลอง	101
ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง หลังการทดลอง.....	103
ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและ การใช้น้ำเสียง ก่อนและหลังการทดลอง	104
ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนการทดลอง	107
ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้าน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน หลังการทดลอง.....	109
ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออก ทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนและหลังการทดลอง	110
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (ครั้งแรก) จำแนกตามทักษะการสอน	113
ตารางที่ 4.13 การเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบต่างระดับของนิสิตที่มีผลการรับรู้ความสามารถ ของตนเองต่างกัน รายบุคคล	114

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค
 (โดยภาพรวม) จำแนกตามทักษะการสอน 116

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นต่อการเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาค 118

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 ระบบการสอนแบบจุลภาคของสแตนฟอร์ด.....	17
ภาพที่ 2.2 ระบบการสอนแบบจุลภาคของอูลสเตอร์.....	18
ภาพที่ 2.3 แสดงลักษณะของกระบวนการเสนอตัวแบบ.....	30
ภาพที่ 2.4 แสดงกระบวนการของการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ.....	32
ภาพที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	57
ภาพที่ 3.2 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	62
ภาพที่ 3.3 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินสมรรถนะการสอน.....	64
ภาพที่ 3.4 โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค.....	66
ภาพที่ 3.5 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซ้ำตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค.....	67
ภาพที่ 3.6 แสดงขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค.....	68
ภาพที่ 3.7 โครงสร้างรูปแบบการใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน.....	70
ภาพที่ 3.8 โครงสร้างกระบวนการเลือกสังเกตตัวแบบต่างระดับ.....	71
ภาพที่ 3.9 โครงสร้างพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน.....	83
ภาพที่ 3.10 แสดงขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน.....	84
ภาพที่ 3.11 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	86
ภาพที่ 4.1 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล.....	91
ภาพที่ 4.2 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะ บุคลิกภาพและการแต่งกาย.....	92
ภาพที่ 4.3 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะ การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง.....	92
ภาพที่ 4.4 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะ การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน.....	93
ภาพที่ 4.5 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย จำแนก ตามรายบุคคล.....	99

ภาพที่ 4.6 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง จำแนกตามรายบุคคล	105
ภาพที่ 4.7 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน จำแนกตามรายบุคคล	111

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความสามารถที่เป็นคุณลักษณะพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการเกิดประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย แรงจูงใจ (Motives) เป็นแรงขับที่ชี้แนะหรือกำหนดพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย คุณลักษณะหรือนิสัย (Traits) ลักษณะทางกายภาพที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่พบ ความคิดรวบยอด (Self-Concept) ทักษะของแต่ละบุคคล ความรู้ (Knowledge) ข่าวสารที่บุคคลมีอยู่ และทักษะ (Skill) พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในด้านการงานจิตใจ และกายภาพ (ซัชรินทร์ ชวนวัน, 2552) สมรรถนะครูและบุคลากรทางการศึกษา (Teachers and Personnel Competency) หมายถึง พฤติกรรมซึ่งเกิดจากการรวมความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) คุณลักษณะ (Character) ทักษะ (Attitude) และแรงจูงใจ (Motivation) ของบุคคล และส่งผลต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างโดดเด่น ดังนั้น สมรรถนะครู จึงหมายถึง ความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะของครูที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในวิชาชีพครู ให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ สมรรถนะครูจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานวิชาชีพครูให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพตามความต้องการขององค์กรทางการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556)

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) คือ การตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าสามารถรับรู้ เข้าใจ และมั่นใจในสิ่งที่ตนเองสามารถกระทำได้ ทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมและความคิดของตนเองออกมาตามความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น และทำให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามที่ตนเองคาดหวังไว้ ซึ่งมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการรับรู้ความสามารถของตนเอง 4 ปัจจัย ได้แก่ ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery Experiences) เป็นประสบการณ์โดยตรงที่บุคคลประสบความสำเร็จ การใช้ตัวแบบ (Modeling) สังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบ ทำให้ผู้สังเกตรู้สึกว่าจะถ้ามุ่งมั่นและพยายามก็จะสามารถประสบความสำเร็จได้เช่นกัน การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการบอกว่าบุคคลนั้นสามารถจะประสบความสำเร็จได้ ซึ่งควรใช้ร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จ การกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Evans, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2553))

จุดมุ่งหมายหลักในการผลิตนิตินักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ให้มีความรู้และทักษะความสามารถในวิชาชีพครู เพื่อทำหน้าที่ครูผู้สอน หรือบุคลากรทางการศึกษานั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกฝนอบรมนิตินักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้มี

ทักษะการสอนและสมรรถนะวิชาชีพครูอย่างเพียงพอ ทั้งด้านเนื้อหาความรู้ และการฝึกปฏิบัติการสอนจริงเพื่อสามารถนำทักษะการสอนไปใช้ในวิชาชีพครูได้ (พัฒนา จันทนา & ต่อพงศ์ วรรณวาที, 2545) ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนเกิดจากทักษะและพฤติกรรมที่ซับซ้อนของบุคคล ในการฝึกนิสิต นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ให้มีทักษะการสอนและพฤติกรรมการสอนอย่างเหมาะสมที่ผ่านมานั้น ฝึกโดยการบอกเล่าเทคนิค วิธีการสอนต่างๆ และการสังเกตการถ่ายทอดความรู้ จากอาจารย์ผู้สอน หรือผู้มีประสบการณ์สอน จนถึงการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียน โดยการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ทำให้มีครูผู้สอนจำนวนน้อยมากที่มีทักษะการสอนและพฤติกรรมการสอนอย่างสมบูรณ์ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551) พฤติกรรมการสอนในชั้นเรียนมีหลากหลายทักษะ ไม่ว่าจะเป็นทักษะ การนำเข้าสู่บทเรียน ทักษะการใช้คำถาม ทักษะการใช้กระดานดำ ทักษะการใช้วาจา กริยา ท่าทาง ทักษะการอธิบายและการเล่าเรื่อง ทักษะการเสริมกำลังใจ ทักษะการสร้างความสนใจ ทักษะการใช้สื่อการสอน ทักษะการยกตัวอย่าง ทักษะการสรุปบทเรียน ทักษะการใช้สิ่งจูงใจ (นวรรตน์ สมนาม, 2546)

โดยทั่วไปนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์จะต้องมีการฝึกทักษะการสอนก่อนออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาจริง และส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกทักษะการสอนในชั้นเรียนสมมติ โดยมีเพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้เรียน อาจารย์เป็นผู้สังเกตการณ์การฝึกทักษะการสอนและประเมินผล การฝึกทักษะการสอนของนิสิตนักศึกษา หลังการฝึกทักษะการสอนนิสิตนักศึกษาแต่ละคนจะได้รับข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงการสอน ซึ่งนิสิตนักศึกษามักจะจำไม่ได้ว่าในขณะที่กำลังฝึกทักษะการสอนอยู่นั้นตนเองมีข้อบกพร่องหรือพฤติกรรมที่ควรปรับปรุงอย่างไรบ้าง ในการดำเนินการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคจะต้องมีการวางแผนการฝึกทักษะการสอนอย่างเป็นระบบก่อน คือ การวางแผน – การสอน – การสังเกต – การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยมีการบันทึกวีดิทัศน์การสอนซึ่งเน้นการฝึกทักษะการสอนย่อย หรือการประเมินโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียน และให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฝึกทักษะการสอนเกิดความมั่นใจและความคุ้นเคยกับสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และพัฒนาทักษะการสอนของตนเอง เมื่อไปพบกับสถานการณ์จริงในโรงเรียนก็จะสามารถพัฒนาทักษะการสอนให้ดีขึ้นได้ (วีณา วโรตมะวิชญ, 2547) ซึ่งจากงานวิจัยของ Brown (1975 อ้างถึงใน วีณา วโรตมะวิชญ, 2547) พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมากระหว่างการสอนจุลภาคและประสบการณ์สอนในโรงเรียน พฤติกรรมการสอนในการสอนจุลภาคจะเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดกับพฤติกรรมการสอนในโรงเรียน และงานวิจัยของสุทรธนู ศรีไสย์ (2538) ได้ศึกษาตัวชี้สำคัญสำหรับการประเมินผลการปฏิบัติการสอนของนิสิตฝึกสอน พบว่า นิสิตฝึกสอนมีความก้าวหน้าทางด้านพฤติกรรมทั่วไปสูงกว่าครั้งแรกที่เริ่มต้นฝึกสอน ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองของนิสิตฝึกสอนและความสามารถในการแก้ปัญหาของนิสิตฝึกสอน สอดคล้องกับการวิจัยของ อรรถนพ แสงแจ่ม (2548) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูภายหลังจากการปฏิรูป

การศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ของนิสิตฝึกสอนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสอน ด้านการบูรณาการทางการศึกษา และด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ พบว่า นิสิตฝึกสอนมีปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตฝึกสอนที่มีปัญหาด้านการสอน อาจเนื่องมาจากนิสิตยังขาดประสบการณ์การสอนจริง ขาดทักษะการสอนและไม่สามารถประยุกต์หลักการและทฤษฎีต่างๆ มาใช้ได้อย่างเต็มที่ และปัญหาการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เนื่องจากนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูยังขาดความมั่นใจทักษะการแก้ปัญหาในการสอน การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการควบคุมชั้นเรียน

การส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) ในสมรรถนะการสอน (Teaching Competency) ซึ่งเป็นความสามารถที่เป็นคุณลักษณะและบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในการฝึกทักษะการสอน ดังรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูของ Rick (2009 อ้างถึงใน พศิน แดงจวง, 2554) เป็นรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูโดยใช้วิถีทัศน์บันทึกการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาครู โดยการสะท้อนภาพของการเรียนรู้จากการดูวิดีโอการสอนของตนเอง ทำให้เกิดการวิเคราะห์ตนเองจากวิดีโอทัศน์ ช่วยให้เห็นภาพพฤติกรรมของตนเองและปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง แต่หากเป็นครูใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์ในการสอน อาจไม่ทราบว่าตนเองควรจะพัฒนาการจัดการเรียนการสอนอย่างไรจากการดูวิดีโอทัศน์นั้น ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องใน การรับรู้ความสามารถของตนเองของ Evans (1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) คือ การเสนอตัวแบบ (Modeling) ซึ่งจากงานวิจัยของ สุมาลี เชื้อชัย (2551) ได้พัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านเครือข่ายสำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ผู้เข้าฝึกอบรมเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า ผลการทดลองใช้รูปแบบดังกล่าว ผู้เข้าฝึกอบรมมีคะแนนความรู้และการทดสอบการเขียนแผนการสอนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม

การใช้ตัวแบบต่างระดับ (Modeling) เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา ซึ่งเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคล ทั้งความคิดและความรู้สึก นอกเหนือจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือ พฤติกรรม สภาพแวดล้อม ส่วนบุคคล เพื่อให้บุคคลเกิดความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ส่งผลให้บุคคลตัดสินใจในการแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรม (Bandura, 1969 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) โดยการเสนอตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์สามารถควบคุมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ สามารถนำมาใช้ได้หลายๆ

ครั้ง และง่ายต่อการนำไปใช้เป็นกลุ่ม ซึ่งงานวิจัยของ ธาราทิพย์ วงศ์พันธ์ (2544) ทำการศึกษาผลของการเรียนจากตัวแบบสัญลักษณ์โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับการอภิปรายกลุ่มต่อพฤติกรรมการดูแลผู้ป่วยของพยาบาลประจำการ โดยศึกษากับพยาบาลประจำการที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลโพธิ์ไทร ระหว่างเดือน มกราคม พ.ศ. 2545 ถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2545 จำนวน 15 คน พบว่า พฤติกรรมการดูแลผู้ป่วยโดยรวมของพยาบาลประจำการหลังการเรียนจากตัวแบบสัญลักษณ์โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับการอภิปรายกลุ่มดีกว่าก่อนการเรียน และงานวิจัยของ Mun Y. และ Fred D. (2003) ทำการพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการสังเกตของการฝึกอบรมซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ และทักษะการสืบค้นข้อมูล โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 95 คน พบว่า กระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตโดยให้กลุ่มตัวอย่างเลียนแบบตัวแบบที่กำหนดให้ ทำให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้เกี่ยวกับซอฟต์แวร์ได้ดีขึ้น และสามารถเพิ่มทักษะการสืบค้นข้อมูลได้ดีกว่าก่อนการฝึกอบรม

ด้วยคุณสมบัติของพอดคาสต์ (Podcast) เป็นสื่อที่มีลักษณะเป็นภาพวิดีโอและเสียงผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถเล่นบนเครื่องเล่นแบบพกพาและคอมพิวเตอร์ได้ พอดคาสต์ (Podcast) เป็นการนำสื่อต่างๆ มารวมอยู่ในรูปแบบของภาพและเสียง โดยผู้เรียนสามารถเลือกช่องทาง (Channel) ในการรับชมหรือเลือกดาวน์โหลดสื่อที่สนใจเก็บไว้ได้ตามความต้องการของตนเองในอุปกรณ์ต่างๆ ทั้งคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล หรืออุปกรณ์พกพาต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต สามารถให้บริการสื่อได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการหาความรู้และพัฒนาตนเองได้ (Rudel, 2006 อ้างถึงใน อานวัณณ์ บุตรจันทร์, 2552) จากงานวิจัยของ สุสัณหา ยิ้มแย้มและคณะ (2544) ได้ศึกษาผลการให้ความรู้ร่วมกับการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ต่อความรู้และการปฏิบัติของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อในผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ วีดิทัศน์การให้ความรู้และการปฏิบัติในเรื่องการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีเสนอโดยตัวแบบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีทันทีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์สูงกว่าก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ 2 สัปดาห์สูงกว่าก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างจากหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ทันที คะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีภายใน 1 สัปดาห์ หลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ สูงกว่าภายใน 1 สัปดาห์ก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อวีดิทัศน์ แสดงให้เห็นว่าการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อ วีดิทัศน์ ทำให้ผู้ดูแลผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวี

มีความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้ออวกาศต้องเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำคุณสมบัติของพอดคาสต์มาสร้างตัวแบบ ต่างระดับในรูปแบบของวีดิทัศน์บันทึกการสอน เพื่อให้นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูศึกษาตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าหากนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ได้รับการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ และเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคตามความสามารถของตนเอง จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้

คำถามการวิจัย

1. การใช้พอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับในการฝึกสอนแบบจุลภาคมีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์หรือไม่
2. การใช้พอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับในการฝึกสอนแบบจุลภาคมีผลต่อสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์หรือไม่
3. การใช้พอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับในการฝึกสอนแบบจุลภาคมีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อสมรรถนะการสอนและการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

สมมติฐานการวิจัย

พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่สร้างขึ้น ส่งผลให้นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และพัฒนาสมรรถนะการสอนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

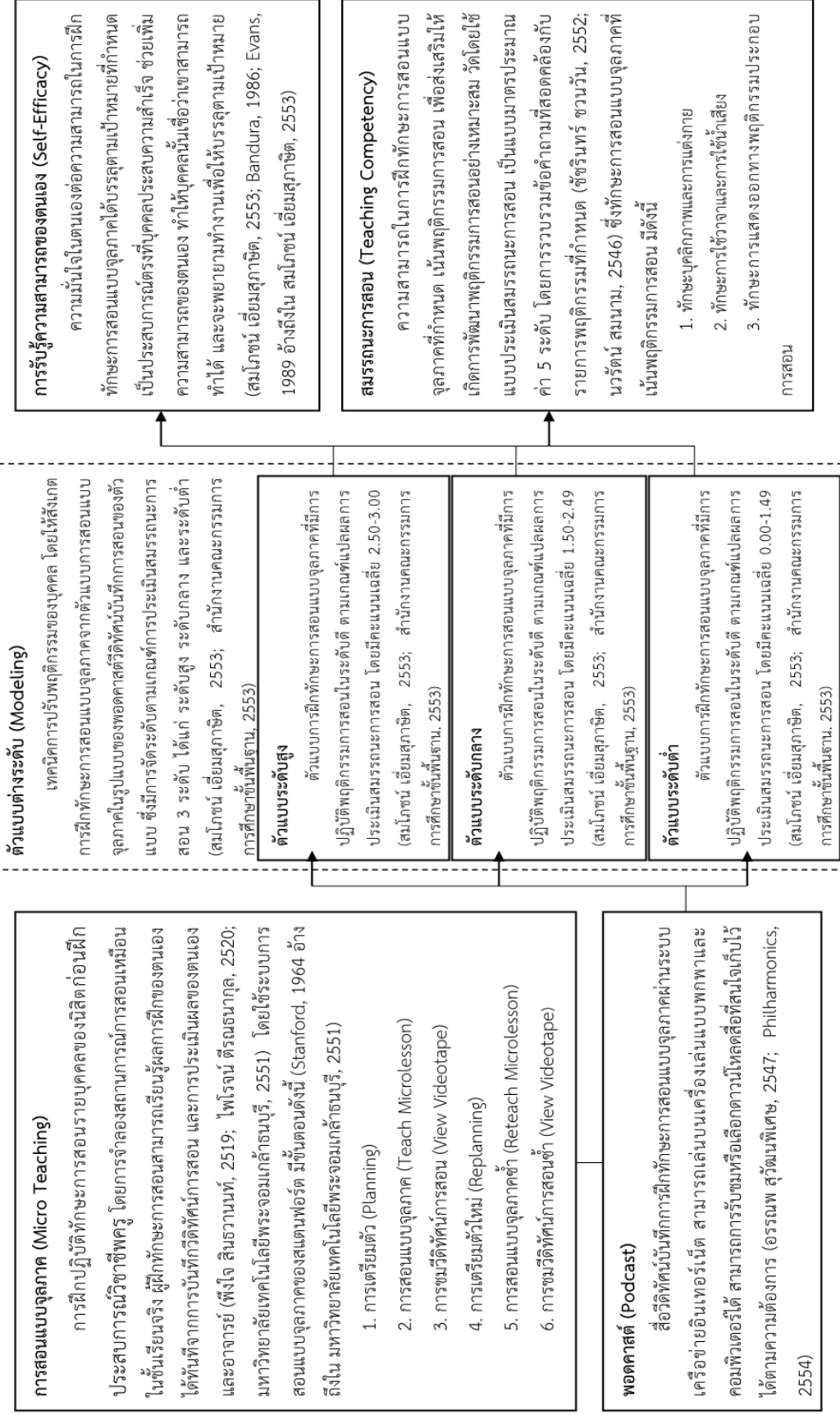
ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ พหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน สำหรับนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และสมรรถนะการสอนของ นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

กรอบแนวคิดการวิจัย

พอดคาสต์ (Podcast)

สื่อวีดิทัศน์บันทึกการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคผ่านระบบ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถเล่นบนเครื่องเล่นแบบพกพาและ คอมพิวเตอร์ได้ สามารถการรับชมหรือเลือกดาวน์โหลดสื่อที่สนใจเก็บไว้ ได้ตามความต้องการ (อรรมพ สุวัฒน์พิเศษ, 2547; Philharmonics, 2554)

คำอธิบายกรอบแนวคิดการวิจัย

การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching) หมายถึง การสอนเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะการสอน รายบุคคลของนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยการจำลองสถานการณ์ การสอนเหมือนในชั้นเรียนจริง ผู้ฝึกทักษะการสอนสามารถเรียนรู้ผลการฝึกของตนเองได้ทันทีจากการบันทึกวีดิทัศน์การสอน และการประเมินผลของตนเอง จากเพื่อน และอาจารย์ ขนาดของการสอนแบบจุลภาคจึงเป็นการสอนที่ย่นย่อชั้นเรียน ความยาวของบทเรียน และเวลาในการสอน มุ่งเน้นกำหนดเป้าหมายในการฝึกทักษะการสอนเฉพาะด้าน (พึงใจ สินธวานนท์, 2519; ไพโรจน์ ตรีธรรณากุล, 2520; มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551) โดยใช้ระบบการสอนแบบจุลภาคของสแตนฟอร์ด มีขั้นตอนดังนี้ (Stanford, 1964 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. การเตรียมตัว (Planning)
2. การสอนแบบจุลภาค (Teach Microlesson)
3. การชมวีดิทัศน์การสอน (View Videotape)
4. การเตรียมตัวใหม่ (Replanning)
5. การสอนแบบจุลภาคซ้ำ (Reteach Microlesson)
6. การชมวีดิทัศน์การสอนซ้ำ (View Videotape)

พอดคาสต์ (Podcast) หมายถึง สื่อวีดิทัศน์บันทึกการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่สามารถเล่นบนเครื่องเล่นแบบพกพาและคอมพิวเตอร์ได้ สามารถรับชมหรือเลือกดาวน์โหลดสื่อที่สนใจศึกษาเก็บไว้ได้ตามความต้องการ (Rudel, 2006 อ้างถึงใน อานวัฒน์ บุตรจันทร์, 2552) โดยเป็นพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับใช้ในกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยให้นิสิตสังเกตทักษะการสอนแบบจุลภาคและการแสดงพฤติกรรมการสอนจากตัวแบบ

ตัวแบบต่างระดับ (Modeling) หมายถึง เทคนิคการปรับพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้สังเกตการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคจากตัวแบบการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคในรูปแบบของพอดคาสต์วีดิทัศน์บันทึกการสอนของตัวแบบ ผู้เรียนสามารถเลือกชมพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับตามความสนใจ ซึ่งมีการจัดระดับตามเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	2.50-3.00	ระดับคุณภาพสูง
คะแนนเฉลี่ย	1.50-2.49	ระดับคุณภาพปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	0.00-1.49	ระดับคุณภาพต่ำ

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับความมั่นใจว่าตนเองมีความสามารถ ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคได้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ทั้งก่อนและหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค เป็นวิธีการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีประสิทธิภาพที่สุด เป็นประสบการณ์ตรงที่บุคคลประสบความสำเร็จ ช่วยเพิ่มความสามารถของตนเอง ทำให้บุคคลนั้นเชื่อว่าเขาสามารถทำได้ และจะพยายามทำงานต่างๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งอาศัยปัจจัยในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยการใช้ตัวแบบต่างระดับ (Modeling) (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2553; Bandura, 1986; Evans, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2553)

สมรรถนะการสอน (Teaching Competency) หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานความรู้ ทักษะ แรงจูงใจ ทศนคติ และคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคล เพื่อการฝึกการจัดการเรียนการสอนตามทักษะการสอนแบบจุลภาคที่กำหนด (ชัชชินทร์ ชนวนัน, 2552) ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสอนแบบจุลภาค เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมการสอนอย่างเหมาะสม ซึ่งมีทักษะการสอนแบบจุลภาคที่เน้นพฤติกรรมการสอน มีดังนี้ (นวรรตน์ สมนาม, 2546)

1. ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ได้แก่ การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ทรงผมเรียบร้อย สะอาด และสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ วางตัวแสดงท่าทางสุภาพอ่อนโยน มีความกระฉับกระเฉง กระตือรือร้นในการสอน วางท่าทางการยืนด้วยความมั่นใจ ไม่วางตัวตามสบายหรือเกร็งมากเกินไป การเดินควรเดินด้วยฝีเท้าพอเหมาะไม่เร็วหรือช้าเกินไป ทรงตัวให้สง่างาม ขณะเดินต้องให้แขนแกว่งตามสบาย ศีรษะต้องตั้งตรง ไม่ควรเดินไปมามากนักขณะสอน

2. ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ได้แก่ ภาษาที่ใช้พูดต้องปรับให้เหมาะสมกับโอกาสสถานที่ และคำนึงถึงวัยของผู้เรียน คำนึงถึงความยากง่ายของภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะสอน น้ำเสียงที่ใช้สอนควรมีความดังพอสมควร ความเร็ว กำลัง และท่วงเสียงจะต้องมีความสมดุลกัน เสียงจะต้องมีความชัดเจนพอเหมาะ น้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง มีการเน้นเสียงสูงต่ำเน้นหนัก เบา และเจียบเสียงหากผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียนหรือส่งเสียงดัง

3. ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ได้แก่ ควรมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีความเข้าใจ แสดงความเป็นมิตร และความอบอุ่นจริงใจออกมาทางสายตาด้วยในขณะที่สอนใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง และประสานสายตากับผู้เรียนเพื่อการปกครองชั้นเรียน สื่อความหมายด้วยแขนและมือเป็นท่าทางประกอบการสอน ควรให้สอดคล้องและเหมาะสม เพื่อแสดง ความหมาย ความรู้สึก อารมณ์ หรือแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องหรืออธิบายเพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องที่สอน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching) หมายถึง การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนรายบุคคล ของนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยการจำลองสถานการณ์การสอนเหมือนในชั้นเรียนจริง ผู้ฝึกทักษะการสอนสามารถเรียนรู้ผลการฝึกของตนเองได้ทันที จากการบันทึกวีดิทัศน์การสอน และการประเมินผลของตนเอง จากเพื่อน และอาจารย์ เน้นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคเฉพาะด้าน ที่สอดคล้องกับสมรรถนะการสอน ได้แก่

ทักษะที่ 1 ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

1.1 การแต่งกาย ได้แก่ ทรงผมสะอาด เรียบร้อย ไม่ไว้ทรงผมตามแฟชั่น แต่งกายสะอาด สุภาพเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน สวมเสื้อผ้าไม่คับหรือหลวมเกินไป สวมรองเท้าคัทชู

1.2 บุคลิกภาพ ได้แก่ วางท่าทางสุภาพอ่อนโยน คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น ทรงตัวด้วยความมั่นใจ ไม่วางตัวตามสบายหรือตึงเครียดมากเกินไป ไม่เหม่อลอยขณะสอนหรือมอบหมายงานให้นักเรียนทำ

1.3 การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ ได้แก่ ก้าวเดินด้วยฝีเท้าพอเหมาะ เดินทรงตัวด้วยความสง่างาม ไม่เดินหลังโกงหรือยืดหน้าอก หรือกระมิดกระเมี้ยนอายุ ขณะเดินแกว่งแขนตามสบาย ศีรษะตั้งตรง ไม่เดินมากนักขณะสอน

ทักษะที่ 2 ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

2.1 การใช้วาจา ได้แก่ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาสและสถานที่ และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ความง่ายของคำพูดที่ใช้สอนเหมาะสมกับเรื่องที่จะสอน ไม่พูดรวบรัดตัดคำ ไม่ใช้คำพูดหยาบคาย

2.2 การใช้น้ำเสียง ได้แก่ พูดเสียงดังฟังชัด น้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง มีจังหวะการพูดเหมาะสม พูดช้าหรือเร็วเหมาะสมตามเรื่องที่สอนและโอกาส เน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบา ในการสนทนาอย่างมีชีวิตชีวา ไม่ใช่เสียงสูงหรือต่ำเกินไป ไม่ลากหางเสียงยาวเกินไป หรือห้วนจนเกินไป ออกเสียงควบกล้ำถูกต้องชัดเจน

ทักษะที่ 3 ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

3.1 การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา ได้แก่ แสดงสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความเข้าใจ เป็นมิตรกับผู้เรียน และแสดงความอบอุ่นจริงใจทางสายตาในขณะที่สอน สีหน้าแสดงอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามหรือตอบคำถาม แสดงอาการพยักหน้า พร้อมกับยิ้มเมื่อผู้เรียนตอบถูก หรือแสดงอาการส่ายหน้าเมื่อผู้เรียนตอบไม่ถูก กวาดสายตาไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียนเพื่อการปกครองชั้นเรียน

3.2 การใช้ท่าทางประกอบการสอน ได้แก่ ใช้มือและแขนแสดงท่าทางประกอบการสอน สื่อความหมายได้สอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่องที่สอน ใช้มือส่งสัญญาณสื่อสารกับผู้เรียนได้ดี (เช่น ประบมือแสดงความยินดีหรือชมเชย ชี้นิ้วเรียกให้ตอบ ชี้นิ้วแตะขมับในเชิงใช้ความคิด ใช้มือเคาะโต๊ะเบาๆ ขณะผู้เรียนเหม่อลอย)

โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ดังนี้

- ขั้นที่ 1 การเตรียมตัวฝึกการสอนแบบจุลภาค
- ขั้นที่ 2 การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค
- ขั้นที่ 3 การชมวิดิทัศน์การสอน
- ขั้นที่ 4 การเตรียมตัวฝึกการสอนแบบจุลภาคใหม่
- ขั้นที่ 5 การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำ
- ขั้นที่ 6 การชมวิดิทัศน์การสอนซ้ำ

พอดคาสต์ (Podcast) หมายถึง สื่อวิดิทัศน์บันทึกการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับใช้ในกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยให้นิสิตสังเกตทักษะการสอนแบบจุลภาคและการแสดงพฤติกรรมการสอนจากตัวแบบ สร้างขึ้นและเผยแพร่ผ่านระบบจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถเลือกชมพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือดาวน์โหลดพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับมาดูในเครื่องของตนเองได้

ตัวแบบต่างระดับ หมายถึง ตัวแบบการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคในรูปแบบของพอดคาสต์วิดิทัศน์บันทึกการสอนของตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีการจัดระดับตามเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอน 3 ระดับ โดยผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ เพื่อให้ นิสิตได้สังเกตพฤติกรรมสอนจากตัวแบบ ผู้เรียนสามารถเลือกชมพอดคาสต์ตัวแบบต่างระดับตามความสนใจ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	2.50-3.00	ระดับคุณภาพสูง
คะแนนเฉลี่ย	1.50-2.49	ระดับคุณภาพปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	0.00-1.49	ระดับคุณภาพต่ำ

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) หมายถึง ความมั่นใจในตนเองต่อความสามารถในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคได้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป็นวิธีการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีประสิทธิภาพที่สุด เป็นประสบการณ์ตรงที่บุคคลประสบความสำเร็จ ช่วยเพิ่มความสามารถของตนเอง ทำให้บุคคลนั้นเชื่อว่าเขาสามารถทำได้ และจะพยายามทำงานต่างๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งมีเกณฑ์การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 5
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 4
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 3
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 2
คะแนนเฉลี่ย	0.51-1.50	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 1
คะแนนเฉลี่ย	0.00-0.50	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 0

สมรรถนะการสอน (Teaching Competency) หมายถึง ความสามารถในการฝึกการจัดการเรียนการสอนตามทักษะการสอนแบบจุลภาคที่กำหนด เน้นพฤติกรรมการสอน เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมการสอนอย่างเหมาะสม ซึ่งวัดโดยใช้แบบประเมินสมรรถนะการสอน เป็นแบบมาตรฐานค่า 5 ระดับ โดยการรวบรวมข้อคำถามที่สอดคล้องกับรายการพฤติกรรมที่กำหนด ซึ่งทักษะการสอนแบบจุลภาคที่เน้นพฤติกรรมการสอน มีดังนี้

- 1) ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย
- 2) ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง
- 3) ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้พอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

แนวทางการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ที่ส่งเสริมให้นิสิตเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และพัฒนาสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching)
2. พอดคาสต์ (Podcast)
3. การเสนอตัวแบบ (Modeling)
4. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy)
5. สมรรถนะการสอน (Teaching Competency)
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบจุลภาค ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นความหมายและแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

1.1 ความหมายของการสอนแบบจุลภาค

ทักษะ หมายถึง ความชำนาญ ความสันทัด ในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การที่บุคคลจะมีความชำนาญจะต้องผ่านการฝึกมาอย่างดี นั่นคือ การลงมือทำ ลงมือหัด ลงมือปฏิบัติทดลอง เพื่อให้เกิดความชำนาญ (สมพงษ์ สิงหะพล, 2544)

ทักษะการสอน หมายถึง ความชำนาญในการใช้เทคนิคการสอนในการสอนของตนเองได้อย่างเหมาะสม ชำนาญ และคล่องแคล่ว

การสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching) หมายถึง การสอนแบบย่อส่วนทั้งขนาด ห้องเรียน ความยาวของเนื้อหาบทเรียน และความยุ่งยากซับซ้อนของวิธีการสอน โดยทั่วไปการสอนแบบจุลภาคจะประกอบด้วยเนื้อหาบทเรียนหนึ่งเรื่อง และการดูผลย้อนกลับของผู้สอน ซึ่งอาจจะเป็นรูปแบบการบันทึกเทปโทรทัศน์ การบันทึกเสียง หรือข้อเสนอแนะจากอาจารย์นิเทศก์ จากนักเรียน จากเพื่อนร่วมกลุ่ม และจากการวิเคราะห์และประเมินตนเอง มีลักษณะดังนี้ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. เป็นการฝึกทักษะการสอนในสถานการณ์จริง
2. จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 5 - 15 คน

3. ใช้ระยะเวลาในการสอนสอนเป็นช่วงสั้นๆ ประมาณ 5 - 15 นาที
4. ใช้เนื้อหาบทเรียนสั้นๆ เหมาะสมกับเวลาที่สอนและกำหนดเป้าหมาย เพื่อฝึกทักษะไว้ในแต่ละครั้งๆ ละ 1 ทักษะ
5. ใช้เครื่องมือหรือวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้ทราบผลย้อนกลับของตนเองทันที เพื่อการพิจารณาปรับปรุงการสอนของตนเอง เช่น การบันทึกภาพวีดิทัศน์การสอน การบันทึกเสียง หรือแบบประเมินผล แบบสังเกต หรือจากการเสนอแนะของผู้เรียน เพื่อนผู้สอน ครูนิเทศก์ หรือจากการประเมินตนเอง
6. ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง โดยการฝึกการสอนซ้ำกับกลุ่มผู้เรียนใหม่ และประเมินผลซ้ำ

การสอนแบบจุลภาค คือ การสอนในสถานการณ์จริง ในลักษณะที่ย่อส่วนทั้งบทเรียน ชั้นเรียน เวลาสอน โดยมีลักษณะดังนี้ (พึงใจ สีนธวานนท์และคณะ, 2519)

1. การสอนที่มีลักษณะเหมือนการสอนจริง
2. การสอนที่ย่อส่วนเพื่อลดความยุ่งยากของสภาพการสอน ช่วยให้ผู้ฝึกสอนหลายคนได้มีโอกาสฝึกการสอนในเวลาจำกัด ดังนี้
 - 2.1 มีจำนวนผู้เรียนประมาณ 3 – 10 คน
 - 2.2 ใช้เวลาสอนประมาณ 5 – 20 นาที
 - 2.3 เนื้อหาบทเรียนอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งของบทเรียนที่สอนตามปกติ

3. การสอนที่ผู้ฝึกกำหนดเป้าหมายในแต่ละครั้งว่าต้องการฝึกทักษะการสอนในด้านใดและอย่างไร
4. การสอนที่ให้ผู้ฝึกได้เห็นผลย้อนกลับของทักษะการสอนของตนเอง หลังจากการฝึกการสอนแล้ว โดยจากการบันทึกภาพวีดิทัศน์ บันทึกเสียง แบบประเมิน หรือการอภิปรายของผู้ที่สังเกตการสอน
5. การสอนที่ช่วยให้ผู้ฝึกได้แก้ไขปรับปรุงจุดบกพร่องในการสอนของตนเอง โดยทดลองฝึกสอนกับผู้เรียนกลุ่มใหม่ จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

การสอนแบบจุลภาค สามารถแจกแจงทักษะการสอนที่ซับซ้อน ออกเป็น 18 ทักษะได้แก่ (Allen, Bush, Macdonald & J.M. Cooper, 1963 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. การสร้างความสัมพันธ์
2. การวางขอบข่ายเนื้อหา
3. การสรุปสัมพันธ์

4. การมีพฤติกรรมเอาใจใส่ในตัวผู้เรียน
5. การหาผลย้อนกลับ
6. การเสริมกำลังใจ
7. การพูดพรั้าเพรื่อและการพูดซ้ำซาก
8. การควบคุมการมีส่วนร่วม ในการเรียนของนักเรียน
9. การอธิบายและการใช้ตัวอย่าง
10. การตั้งคำถาม
11. การใช้คำถามชั้นสูง
12. การใช้คำถามรุก
13. การเจีบและการแนะทางโดยไม่ใช่คำพูด
14. การกระตุ้นให้นักเรียนตั้งคำถามเอง
15. การสื่อความหมายที่สมบูรณ์
16. การแปรเปลี่ยนตัวกระตุ้น
17. การบรรยาย
18. การบอกให้นักเรียนรู้ว่าจะต้องตอบคำถาม

ทักษะการสอนแบบจุลภาค เป็นพฤติกรรมการสอนในชั้นเรียน การพิจารณาว่าพฤติกรรมใดควรได้รับการฝึก ผู้เรียนควรเลือกฝึกทักษะที่ยังอ่อนและต้องการฝึกทักษะนั้นๆ ทักษะการสอนที่จำเป็นสำหรับครูที่ควรได้รับการฝึก มีดังนี้ (นวรรตน์ สมนาม, 2546)

1. ทักษะการนำเข้าสู่บทเรียน
2. ทักษะการใช้คำถาม
3. ทักษะการใช้กระดานดำ
4. ทักษะการใช้วาจา กริยา ท่าทาง
5. ทักษะการอธิบายและการเล่าเรื่อง
6. ทักษะการเสริมกำลังใจ
7. ทักษะการเร้าความสนใจ
8. ทักษะการใช้สื่อการสอน
9. ทักษะการยกตัวอย่าง
10. ทักษะการสรุปบทเรียน
11. ทักษะการใช้สังคมมิติ

การสอนแบบจุลภาค สามารถนำไปใช้กับการพัฒนาการฝึกทักษะการสอน ดังนี้ (ไพโรจน์ ตีรณนากุล, 2520; มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. ใช้ในการฝึกทักษะการสอนก่อนออกไปทำงาน (Pre-service teaching training) เป็นการฝึกทักษะการสอน เพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจและสามารถแสดงออกถึงทักษะต่างๆ ขณะที่ทำการสอนได้
2. ใช้ในการฝึกอาจารย์ประจำการที่ต้องการพัฒนาตนเอง (In-service training) เป็นการฝึกซ่อมทักษะการสอน หรือความสามารถในการใช้ทักษะการสอนสำหรับอาจารย์ที่มีความสนใจในการพัฒนาการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
3. ใช้ในการประกอบการพัฒนาประสบการณ์และทักษะในการฝึกอบรม (Further Development in experience and skills) สามารถเพิ่มพูนประสบการณ์ในการเรียนการสอน และใช้ในการค้นคว้าและพัฒนาทักษะต่างๆ
4. เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ดำเนินงานได้มาก เพราะทำให้เป้าหมายของโครงการเด่นชัด และสามารถจัดและดำเนินการนิเทศก์ (Teacher supervisions) ดังนี้
5. เป็นการทำให้อาจารย์นิเทศก์สามารถติดตาม สังเกตการแสดงออกและพฤติกรรมของครูฝึก (ผู้เรียน) ได้ และครูฝึกสามารถรับรู้ผลป้อนกลับของการแสดงออกและพฤติกรรมการสอนของตนเองด้วย
6. ใช้ในการอบรมที่สามารถตอบสนองความสามารถของครูฝึกแบบรายบุคคลได้ ซึ่งสามารถจัดและพัฒนาทักษะการสอนต่างๆ ให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ และความสามารถของแต่ละบุคคลได้

1.2 ระบบการสอนแบบจุลภาค (Micro Teaching System)

การสอนจุลภาคเป็นการสอนที่ย่อทั้งขนาดของห้องเรียน เวลาเรียน บทเรียน และยังจำกัดความซับซ้อนของทักษะการสอนด้วย ระบบการสอนแบบจุลภาค มีการสอนซ้ำและจัดให้ดำเนินการฝึกสอนซ้ำอีกครั้งภายในวันเดียวกัน เพื่อการซักซ้อมและแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองในทันที ซึ่งเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการฝึกทักษะการสอน มีขั้นตอนดังนี้ (Stanford, 1964 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. การเตรียมตัว (Planning) ผู้สอนจะต้องรู้ถึงทักษะการสอนที่ต้องการกำหนดเพื่อเป็นเป้าหมายในการฝึกซ่อมให้กับผู้ฝึกว่าเป็นอย่างไร ให้ผู้ฝึกได้มีโอกาสดูการสาธิตทักษะนั้นๆ ตามแบบที่ถูกต้อง พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ไม่ควรกระทำ จึงให้ผู้ฝึกได้เตรียมบทเรียน และฝึกซ้อมท่าทางการสอนจริง

2. การสอนแบบจุลภาคครั้งที่หนึ่ง (Teach Microlesson) ผู้ฝึกทำการสอนตามบทเรียนที่ได้เตรียมไว้ บันทึกวีดิทัศน์การสอน พร้อมทั้งการให้คำแนะนำจากผู้สังเกตการสอนและอาจารย์นิเทศก์

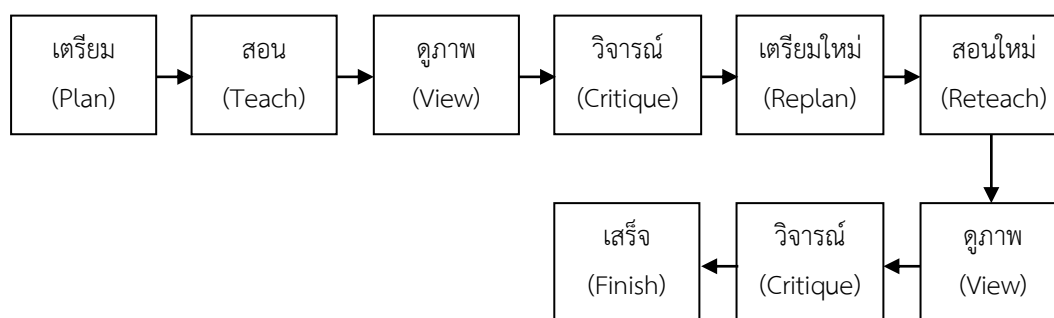
3. การชมวีดิทัศน์การสอน (View Videotape) มุ่งให้ผู้ฝึกได้สังเกตการแสดงออกและพฤติกรรมการสอนของตนเอง และสอดแทรกคำวิจารณ์ของผู้สังเกตการสอนและอาจารย์นิเทศก์

4. การเตรียมตัวใหม่ (Replanning) นำผลย้อนกลับจากคำวิจารณ์ของผู้สังเกตการสอนและอาจารย์นิเทศก์ และการสังเกตการแสดงออกและพฤติกรรมการสอนของตนเอง มาวิเคราะห์หาจุดบกพร่องตามทักษะเป้าหมายที่กำหนด หาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงทักษะการสอนและฝึกซ้อมใหม่

5. การสอนแบบจุลภาคครั้งที่สอง (Reteach Microlesson) ผู้ฝึกทำการสอนซ้ำอีกครั้งตามที่ได้เตรียมตัวไว้ บันทึกวีดิทัศน์การสอน และบันทึกการสังเกตการสอน

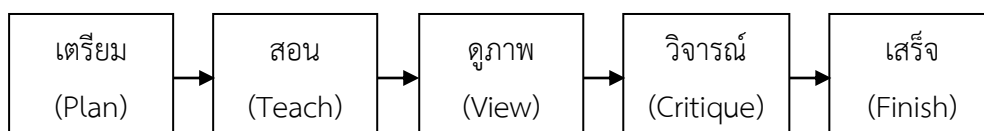
6. การชมวีดิทัศน์การสอนซ้ำ (View Videotape) ให้ผู้ฝึกได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของตนเองหลังจากแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องแล้ว ประกอบกับการให้คำแนะนำจากผู้สังเกตการสอนและอาจารย์นิเทศก์อีกครั้ง ซึ่งการสอนแบบจุลภาคในครั้งนี้จะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้หมด

7. จบกระบวนการตามขั้นตอนของระบบการสอนแบบจุลภาคของสแตนฟอร์ด โดยมุ่งหวังว่าผู้ฝึกจะสามารถแสดงทักษะการสอนตามที่กำหนดได้ในระดับที่น่าพอใจ และหากยังมีข้อบกพร่องอีกก็สามารถทำการฝึกซ้ำต่อไปจนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

ภาพที่ 2.1 ระบบการสอนแบบจุลภาคของสแตนฟอร์ด

นอกจากนี้ ระบบการสอนแบบจุลภาคของอูลสเตอร์ เป็นระบบการสอนแบบจุลภาคที่ดัดแปลงจากระบบของสแตนฟอร์ดที่ใช้ต้นทุนสูง จึงใช้ระบบการสอนแบบจุลภาคของสแตนฟอร์ดเพียงครั้งเดียว โดยเน้นด้านการเตรียมตัวสอน (Planning) การรับรู้ (Perception) และการแสดงทักษะ (Performance Skills) (Brown, G. อ้างถึงใน ไพโรจน์ ติธธนากุล, 2520)

ภาพที่ 2.2 ระบบการสอนแบบจุลภาคของอูลสเตอร์

1.3 กระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

การฝึกทักษะการสอนเป็นกระบวนการที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ (พึงใจ สินธวานนท์, 2526 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. ศึกษาหลักเกณฑ์ของทักษะ จากครูและเอกสารประกอบการสอน เพื่อเป็นแนวทางการฝึก และให้ผู้ฝึกทำความเข้าใจก่อนลงมือฝึก
2. ศึกษาตัวอย่าง ซึ่งอาจเป็นการสาธิตหรือใช้สื่อการสอนทางเทคโนโลยี เช่น วิดีโอเทปภาพยนตร์ และอาจวิเคราะห์คุณลักษณะทักษะแบบต่างๆ ให้เห็นแนวทางและจุดสำคัญ
3. ผู้ฝึกเตรียมทำบันทึกการสอนแบบจุลภาค โดยเลือกบทเรียนที่จะทดลองสอนให้เหมาะสมกับทักษะที่จะฝึก เหมาะสมกับวัย ระดับของนักเรียน และเหมาะสมกับเวลาการสอนแบบจุลภาค
4. ลงมือสอนตามบันทึกการสอน โดยนักเรียนอาจจะเป็นนักเรียนจริงตามระดับ หรืออาจใช้เพื่อนนักศึกษาด้วยกันเป็นนักเรียน ในระหว่างสอนจะมีเครื่องมือแสดงผลย้อนกลับให้ครูได้ทราบโดยใช้แบบประเมินผล เทปบันทึกเสียงหรือเทปบันทึกภาพ
5. หลังจากการสังเกตการสอนแล้ว ผู้ฝึก ผู้สังเกตการสอน และผู้สังเกตควรร่วมอภิปรายผลการสอน โดยอาศัยแบบประเมิน ภาพและเสียงเป็นแนวทาง เพื่อให้ผู้ฝึกได้ทราบจุดที่ดี และจุดที่ยังต้องปรับปรุง แก้ไขทันทีหลังการสอน ผู้ประเมินอาจเป็นทั้งอาจารย์ เพื่อนนักศึกษา หรือนักเรียน
6. จากผลการอภิปรายประเมินผล ถ้าผู้ฝึกยังมีจุดที่ควรปรับปรุงแก้ไข และต้องการปรับปรุงวิธีการสอนของตน ก็ย้อนกลับไปปรับปรุงบทเรียนใหม่ ทดลองสอนซ้ำโดยสอนกับนักเรียนกลุ่มใหม่และมีการประเมินอีกครั้งหนึ่ง

1.4 แนวคิดในการให้ผลย้อนกลับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

การให้ผลย้อนกลับแก่ผู้ฝึกทันทีเป็นหัวใจสำคัญของการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค เพื่อให้ผู้ฝึกได้ทราบผลการฝึกของตนเองว่ามีข้อดี ข้อควรแก้ไขอย่างไร การให้ผลย้อนกลับเป็นวิธีการช่วยให้ผู้ฝึกได้มองตนเองและรู้จักตนเอง สามารถประเมินทักษะการสอนของตนเอง และพัฒนาพฤติกรรมการสอนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งแนวทางในการทราบผลย้อนกลับ ได้แก่ (พึงใจ สินธวานนท์, 2526 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. จากตัวผู้ฝึกเอง โดยการสังเกตหรือฟังการฝึกทักษะการสอนของตนเอง จากเครื่องมือ เช่น วิดีทัศน์บันทึกการสอน หรือเทปบันทึกเสียง และจากการประเมินตนเองภายหลังการฝึกทักษะการสอน

2. จากผู้สังเกตการสอน ได้แก่ ผู้เรียนที่มารับการสอน กลุ่มเพื่อนของผู้ฝึก และอาจารย์นิเทศก์ โดยการให้คำแนะนำ

1.5 ประโยชน์ของการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2551)

1. การฝึกปฏิบัติด้วยการสอนแบบจุลภาค ช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีและปฏิบัติได้ชัดเจน

2. ได้เห็นข้อดีข้อบกพร่องของตน โดยการดูผลย้อนกลับจากเครื่องมือต่างๆ นอกจากการทำให้เกิดความสนใจที่จะแก้ไขตนเองแล้วยังให้เกิดใจกว้างในการยอมรับคำวิจารณ์ ทั้งสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันและยังทำให้มีบรรยากาศของการทำงานร่วมกันดีอีกด้วย

3. การฝึกทักษะสอนแบบจุลภาคจะเป็นการฝึกในลักษณะที่ปลอดภัยและให้โอกาสทดลอง แก้ไข โดยไม่ต้องกังวลกับปัญหาอื่นๆ ในการสอน

4. เป็นการช่วยให้ผู้ฝึกทักษะการสอนเห็นเทคนิคการสอนในแง่มุมต่างๆ กว้างขึ้น เนื่องจากครูมีโอกาสดูปฏิกริยาจากนักเรียนโดยตรง ทำให้ครูต้องฝึกปรับพฤติกรรมการสอนของตนและเรียนรู้วิธีการจัดพฤติกรรมการสอนของตนได้กว้างขึ้น

5. การสอนแบบจุลภาคเป็นการลดความยุ่งยากในการจัดให้มีการฝึกปฏิบัติการสอน เพราะการฝึกปฏิบัติการสอนมีปัญหาในเรื่องเวลา สถานที่และนักเรียน วิธีการของการสอนแบบจุลภาค จัดได้ง่ายกว่าการนำไปฝึกในชั้นเรียนจริง และจะช่วยให้สามารถฝึกได้ทั่วถึงและมากกว่า

พึงใจ สินธวานนท์และคณะ (2519) กล่าวถึง ประโยชน์ของการจัดการสอนแบบจุลภาค ไว้ดังนี้

1. ทำให้ได้มีโอกาสฝึกสอนเหมือนการสอนในชั้นเรียนจริง แต่ไม่มีผลเสียต่อผู้เรียน และไม่ต้องกังวลถึงผลของการสอนที่อาจจะเกิดความบกพร่องจากผู้ฝึกสอน
2. ช่วยให้ผู้ฝึกสอนได้เรียนรู้ทักษะการสอนต่างๆ ด้วยตนเอง จากประสบการณ์เล็กๆ น้อยๆ ในระยะเวลาไม่นาน สะท้อนให้ผู้ฝึกสอนเกิดการเรียนรู้จากการฝึกสอนจริง
3. ช่วยให้ผู้ฝึกสอนได้มีโอกาสเลือกฝึกทักษะการสอนที่ตนเองยังขาดประสบการณ์หรือเห็นว่าตนเองยังเกิดความบกพร่องบ่อยครั้ง
4. ช่วยลดความยุ่งยากในการควบคุมชั้นเรียน การดำเนินการสอนให้ครบกระบวนการ เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้มุ่งเน้นการฝึกที่ละทักษะ และสร้างความมั่นใจในการสอนให้แก่ตนเอง
5. ทำให้ผู้ฝึกสอนเกิดความรู้สึกในด้านดีจากการประเมินผลการฝึกการสอนแบบจุลภาค เนื่องจากผู้ฝึกสอนทราบข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงการสอนของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น มุ่งให้ผู้ฝึกเห็นตนเองจากการเรียนรู้วิธีการในการพัฒนาทักษะการสอน
6. สามารถนำวิดิทัศน์การสอน เสียงบันทึก แบบบันทึกการสอน หรือแบบประเมินการสอน เป็นตัวอย่างสำหรับผู้ฝึกสอนคนอื่นๆ ได้ ทั้งในด้านดีและด้านที่ควรแก้ไขปรับปรุงการสอนแบบจุลภาค มีการนำมาใช้ฝึกทักษะการสอน ซึ่งมีประโยชน์ดังนี้ (นวรรตน์สมนาม, 2546)
 1. ช่วยวางแผนทางการฝึกทักษะการสอนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
 2. เป็นวิธีการฝึกทักษะที่ง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อนสำหรับนิสิตนักศึกษา เพราะในการฝึกแต่ละครั้งจะได้ฝึกทักษะการสอนเพียงทักษะใดทักษะหนึ่ง
 3. การฝึกปฏิบัติด้วยการสอนแบบจุลภาค ช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติได้ชัดเจน
 4. ฝึกการแก้ปัญหาและฝึกฝนตนเองให้คุ้นเคยกับสภาพการเรียนการสอนก่อนที่จะออกไปสอนจริง
 5. ส่งเสริมการเก็บรวบรวมพฤติกรรมการสอนที่ดีในด้านต่างๆ เพื่อการปรับปรุงทักษะการสอนต่อไป
 6. ผลจากการศึกษาย้อนกลับจากเครื่องมือต่างๆ ทำให้เกิดความสนใจในการแก้ไขตนเอง เป็นการเปิดใจกว้างยอมรับฟังคำวิจารณ์ ทั้งยังสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ทำให้เกิดบรรยากาศการทำงานที่ดี

สรุปได้ว่าการสอนแบบจุลภาคเป็นเพียงวิธีการหนึ่งในการช่วยปรับปรุงและพัฒนา
การสอนให้ดีขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่า การสอนแบบจุลภาคจะสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอน
ของทุกคนได้ หากผู้ฝึกขาดการเอาใจใส่ในการฝึกทักษะการสอนอย่างจริงจัง

พอดคาสต์ (Podcast)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพอดคาสต์ (Podcast) ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

2.1 ความหมายของพอดคาสต์ (Podcast)

พอดคาสต์ คือ เป็นสื่อวิดีโอหรือเสียงเผยแพร่ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถเล่นบนเครื่องเล่นแบบพกพาและคอมพิวเตอร์ได้ คำว่า พอดคาสต์ (Podcast) มาจากคำว่า POD ย่อมาจากคำว่า “Personal On-Demand” หรือ "อุปสงค์ส่วนบุคคล" เมื่อรวมกับ Broadcasting เป็นการนำสื่อต่างๆ มารวมอยู่ในรูปแบบของภาพและเสียง จึงกลายเป็น PODcasting ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกช่องทาง (Channel) ในการรับชมด้วยการสมัครสมาชิก (Subscribe) หากมีการอัปเดตรายการสื่อขึ้นมาใหม่ ถ้าเราเปิดโปรแกรมและเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตระบบจะมีการเตือนอัตโนมัติ หรือเลือกดาวน์โหลดสื่อที่สนใจเก็บไว้ได้ตามความต้องการของตนเองในอุปกรณ์ต่างๆ ทั้งคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล หรืออุปกรณ์พกพาต่างๆ เช่น แท็บเล็ต โทรศัพท์มือถือ เครื่องเล่น MP3 และ MP4 ดังนั้น พอดคาสต์ที่สร้างขึ้นจึงต้องให้บริการสื่อได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการหาความรู้และพัฒนาตนเองได้ (Philharmonics, 2554; อรรถนพ สุวัฒน์พิเศษ, 2547; อานวัฒน์ บุตรจันทร์, 2552)

2.2 รูปแบบของพอดคาสต์

รูปแบบของพอดคาสต์ สามารถแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้ (Rudel, 2006 อ้างถึงใน อานวัฒน์ บุตรจันทร์ (2552))

ด้านเนื้อหา

- การจัดการกับเนื้อหาบทเรียน การใช้เสียงบรรยายโดยบันทึกเสียงในขณะที่มีการเรียนภายในชั้นเรียน โดยใช้เป็นสื่อเสริมเพื่อเสริมประสบการณ์ของผู้เรียนโดยที่ยังคงมีความสัมพันธ์กับบทเรียนอยู่

- การเสริมเนื้อหาบทเรียน เช่น การพูดคุย การสัมภาษณ์ การอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้

- ใช้ฟังเพียงอย่างเดียว เช่น การฟังเนื้อหาจากการบรรยาย การพูดคุย การสัมภาษณ์ เป็นต้น การใช้การฟังอย่างเดียวเหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการเรียนรู้ในเวลาที่ตาและมือไม่ว่าง เช่น ขณะขับรถ ขณะทำงานบ้าน เป็นต้น

- ใช้ฟังและดู ผู้เรียนใช้ตาและหูไปพร้อมๆ กันในการเรียนรู้ เช่น ผู้เรียนฟังและดาวน์โหลดเอกสารมาศึกษาไปด้วยในขณะที่ฟัง เป็นต้น

- ใช้ฟัง ดูและลงมือปฏิบัติ ในบางครั้งผู้เรียนอาจจะต้องการหยุดเสียง ในขณะที่ฟัง เพื่อต้องการจดบันทึกเนื้อหาหรือบางสิ่งบางอย่างลงในสมุดของตนเอง หรือต้องการหยุด เพื่อฝึกฝนหรือทำแบบฝึกหัด

2.3 การนำพอดคาสต์ไปใช้

พอดคาสต์ สามารถนำไปใช้ในด้านต่างๆ ดังนี้ (Abulencia, 2006 อ้างถึงใน อานวัฒน์ บุตรจันทร์, 2552)

1. ด้านการศึกษา

- การเรียนการสอนภาษา (Podcast of English Language Teacher Worldwide)
- .การประชุมสัมมนา (MIT – Emerging Technologies; Cool Connections, Australia)
- การบรรยาย (Harvard Extension School)
- การจัดการเนื้อหาบทเรียน (Duke University)
- การวิจัย (RMIT University; Monash University)
- การทดลองโครงการ (Flash TV)

2. ด้านธุรกิจ

- ด้านการตลาดและการส่งเสริมการตลาด (DesignFix)
- การฝึกหัดพนักงาน มหาวิทยาลัย
- การทดลองใช้สินค้าและบริการ (Penguin books)
- ข่าว (ABC)

3. ด้านบันเทิง

- วิทยูสนทนา (Merrick and Russo)
- งานอดิเรก (VODcars)
- การ์ตูน (Happy Tree Friends)
- การพูดคุยทั่วไป (Ask a Ninja)

นอกจากนี้ พอดคาสต์ยังสามารถประยุกต์ใช้ในด้านต่างๆ ได้ดังนี้ (ทิพย์สุดา ชาว สำอางค์, 2553)

1. พอดคาสต์เพื่อการสื่อสารมวลชนและการตลาด

ในยุคอินเทอร์เน็ตที่ผู้ใช้สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในสื่ออื่นๆ เช่น การโหวต ให้คะแนนเพื่อจัดอันดับ หรือทำหน้าที่เป็นสื่อเองในลักษณะของโฮมวิดีโอ สื่อรูปแบบใหม่จึงเป็นสิ่ง

สำคัญทางการตลาด คือ การให้ผู้บริโภคได้มีส่วนร่วมกับสื่ออื่นๆ มีปฏิสัมพันธ์กันในทางร่วมมือกันมากกว่าแข่งขัน และการสื่อสารที่เน้นลักษณะ “การสนทนา” เพื่อต้องตอบสนองความต้องการเฉพาะของผู้บริโภคแต่ละคน ซึ่งเป็นการสร้างรายได้จากสปอนเซอร์ คือ โมเดลการตลาดที่สร้างกำไรแก่สื่อยุคใหม่ และต้องระบุจำนวนผู้ฟังพอดคาสต์ได้ และทราบถึงจำนวนประชากรของผู้ฟัง เพื่อดึงดูดสปอนเซอร์ นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมือใหม่ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผู้บริโภคได้มีส่วนร่วมกับสื่อ มีบทบาทมากขึ้นจนถึงขั้นสามารถสร้างสื่อส่วนตัวได้ เช่น พอดคาสต์ ผู้บริโภคสร้างสถานีวิทยุส่วนตัว ซึ่งเป็นการสร้างโอกาสทางธุรกิจ หรือนำมาประยุกต์ใช้ในองค์กรได้ เป็นต้น

2. พอดคาสต์กับโอกาสทางธุรกิจ และการใช้เป็นเครื่องมือในองค์กร

พอดคาสต์สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารขององค์กรระหว่างบริษัทหรือ พนักงานกับกลุ่มลูกค้าได้ เช่น แผนการใช้พอดคาสต์บนเว็บไซต์ของบริษัทเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารข้อมูลทางการเงิน และประเด็นร้อน สู่นักลงทุน และผู้บริโภค รายงานผลประกอบการรายไตรมาสของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

พอดคาสต์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารภายในองค์กรได้ เช่น การเก็บข้อมูลผลการประชุม หรือวาทะสำคัญที่ผู้บริหารต้องการสื่อให้พนักงานองค์กรได้รับทราบผ่านทางพอดคาสต์ขององค์กรได้ แต่สิ่งที่ต้องคำนึงคือไม่ควรให้บุคคลภายนอกรับรู้ข้อมูลภายในองค์กร จึงจำเป็นต้องมีระบบป้องกันความปลอดภัยของข้อมูลและการได้รับอนุญาตอย่างเหมาะสม

พอดคาสต์สามารถนำมาใช้ในส่วนการจัดการทรัพยากรบุคคล ในรูปของสื่อที่ใช้เผยแพร่ (Publishing) แก่พนักงานในองค์กร หรือใช้เป็นส่วนในการฝึกอบรมแทนการเข้าอบรม ณ สถานที่จริง โดยพนักงานสามารถ ใช้ข้อมูล พอดคาสต์นี้ ในการฝึกอบรมที่จำเป็นได้ทุกที่ทุกเวลาตามความเหมาะสมของพนักงาน ซึ่งสร้างความสะดวก ไม่รบกวนเวลาทำงาน

3. พอดคาสต์เพื่อการกระจายบทเรียนตามความต้องการของผู้เรียน

การนำเทคโนโลยีทางการสื่อสารมาใช้เพื่อการส่งบทเรียนไปให้กับผู้เรียน โดยปรับสื่อที่มีอยู่และที่กำลังจะผลิตขึ้น เพื่อให้กระบวนการส่งถึงผู้เรียนมีประสิทธิภาพ เช่น เลือกใช้ไฟล์เสียง และวิดีโอที่มีขนาดเล็ก มีความคมชัด ชนิดของไฟล์ได้มาตรฐาน และสามารถส่งไปเล่นที่อุปกรณ์ของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด เช่น บนโทรศัพท์มือถือ เครื่องเล่น MP3, MPEG4 หรือ ซอฟต์แวร์ประเภท Podcast Reader บนเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วจัดทำระบบจัดเก็บสื่อ การให้รายละเอียดของข้อมูลเพื่อความสะดวกในค้นหา และเตรียมพร้อมในการเชื่อมโยงไปยังอินเทอร์เน็ตเพสบนเว็บที่จะจัดทำขึ้นในลักษณะของ Podcasting นอกจากนี้สื่อที่ให้บริการจะต้องมีฟังก์ชันของการสตรีมมิ่งเพื่อให้ผู้เรียนเปิดชมออนไลน์ได้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถเลือกช่องทางการรับชม (Channel) ได้ตรงตามความต้องการ และเลือกดาวน์โหลดสื่อเฉพาะที่สนใจเก็บไว้ในอุปกรณ์ส่วนตัว ไม่ว่าจะ เป็น อุปกรณ์

พกพา (Mobile Device) เช่น แท็บเล็ต โทรศัพท์มือถือ เครื่องเล่น MP3, MP4 เป็นต้น โดยใช้ซอฟต์แวร์ต่างๆ เช่น iTunes, Windows Media Player เป็นต้น

การเรียนการสอนด้วยการใช้พอดคาสต์ จึงเป็นทางเลือกที่นิยมใช้บริการอย่างกว้างขวาง และต่อไปการศึกษาจะไม่จำกัดอยู่แค่ในห้องเรียนเท่านั้น สามารถนำมาประยุกต์เป็นสื่อการสอนออนไลน์ โดยผู้เรียนสามารถเลือกฟังหรือชมพอดคาสต์บันทึกการสอนเนื้อหาวิชาต่างๆ ผ่านทางระบบของสถาบันการศึกษาได้ เพื่อประโยชน์ในการทบทวน หรือเพื่อศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ซึ่งพอดคาสต์นี้จะช่วยพัฒนาระบบการศึกษาให้เท่าเทียมและเสมอภาคกัน เนื่องจากระบบการศึกษาด้วยการใช้พอดคาสต์สามารถเข้าถึงผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2.4 ขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์

อานวัฒน์ บุตรจันทร์ (2552) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์ ดังนี้

1. วิเคราะห์เนื้อหาและสื่อที่ต้องการใช้
2. บันทึกเสียงหรือวิดีโอด้วยซอฟต์แวร์ต่างๆ หลังจากนั้นจึงนำมาสื่อที่ได้มาจัดการทางด้านเทคนิค คือ การปรับความคมชัดของเสียง ขนาดของวิดีโอ รวมถึงการนำสื่อที่ได้นำมาแบ่งเป็นช่วงต่างๆ

3. นำสื่อที่จัดเตรียมไว้ขึ้นไปไว้บนเว็บไซต์ที่สร้างขึ้น

Housley (มปป.) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์ ไว้ดังนี้

1. การวางแผน โดยการกำหนดเลือกเนื้อหาและรูปแบบของพอดคาสต์ กำหนดเวลาของพอดคาสต์ที่ต้องการนำเสนอ กำหนดรูปแบบการแสดงในพอดคาสต์เพื่อให้ผู้ชมเกิดความสนใจ

2. การบันทึกจริง ควรทำการบันทึกในสถานที่ปลอดจากเสียงรบกวน หรือหลีกเลี่ยงจากเสียงรบกวนให้มากที่สุด

3. การตัดต่อแก้ไข และเพิ่มช่วงการเปลี่ยนภาพ แก้ไขไฟล์เสียงให้สมบูรณ์ หรือเพิ่มลักษณะพิเศษในพอดคาสต์

4. การเผยแพร่และอัปโหลด เมื่อแก้ไขพอดคาสต์เสร็จแล้ว บันทึกเป็นแฟ้ม MP3 อัปโหลดไปยังเว็บไซต์ และใช้ซอฟต์แวร์การสร้างพอดคาสต์เพื่อสร้างตัวดึงข้อมูล RSS การเชื่อมโยงไปยังแฟ้มข้อมูลพอดคาสต์ใช้ฟิลด์ชื่อรายการและคำอธิบายของตัวดึงข้อมูล RSS

5. การส่งเสริมการพอดคาสต์ โดยการส่งพอดคาสต์ออนไลน์ได้เรกทอรีและพอดคาสต์เสิร์ชเอนจินต่างๆ รวมหน้าเว็บไซต์ของคุณ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการแสดง และวิธีการสมัครสมาชิก

6. การวิเคราะห์ความนิยมของพอดคาสต์ โดยดูเว็บบล็อกหรือพอดคาสต์อื่นๆ ติดตามข้อมูลอย่างต่อเนื่องเพื่อตรวจสอบความนิยมของพอดคาสต์

7. การสื่อสารกับผู้ฟังหรือผู้ชม ติดตั้งเวทีย บล็อก หรือฟอรัมคำติชมอีเมล สื่อสาร อนุญาตให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นและให้ผลป้อนกลับเกี่ยวกับสิ่งสนใจ

วิลาส ฉ่ำเลิศวัฒน์และธนฤพล ตั้งธีร์รัตน์ (2551) ได้สรุปขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์ในรูปแบบของรายการทีวีออนไลน์ โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. เตรียมการ เริ่มจากการวางแผนการผลิตก่อนโดยกำหนดรูปแบบ และวางลำดับขั้นตอนต่างๆ ที่จะสร้างขึ้น กำหนดเวลา สถานที่ รวมถึงค่าใช้จ่ายต่างๆ

2. ถ่ายทำ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

2.1 อุปกรณ์ อาจใช้กล้องโทรศัพท์มือถือ กล้องเว็บแคม กล้องถ่ายภาพดิจิทัลคอมแพค หรือกล้องดิจิทัลวิดีโอ ขึ้นอยู่กับความสะดวกและงบประมาณ ทั้งนี้คุณภาพของภาพวิดีโอและเสียงที่ได้ก็จะแตกต่างกันไป

2.2 บันทึกวิดีโอ ใช้อุปกรณ์กล้องบันทึกภาพวิดีโอตามที่วางแผนไว้ แล้วจึงโอนย้ายไฟล์วิดีโอต่างๆ ไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อดำเนินการตัดต่อต่อไป

2.3 บันทึกเสียง หากถ่ายทำในสภาพแวดล้อมที่มีเสียงรบกวนน้อย อาจไม่จำเป็นต้องบันทึกเสียงเพิ่มเติม แต่ถ้าต้องการคุณภาพเสียงที่ชัดเจนก็สามารถบันทึกเสียงโดยใช้โปรแกรมต่างๆ เช่น Microsoft Sound Recorder, Audacity ซึ่งเป็น OpenSource สำหรับการตัดต่อไฟล์เสียง เป็นต้น

3. ตัดต่อ สำหรับโปรแกรมตัดต่อจะเลือกใช้โปรแกรมใดนั้นขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้ใช้งาน ไม่ว่าจะเป็นโปรแกรม Windows Live Movie Maker สำหรับผู้ใช้ Windows โปรแกรม iMovie สำหรับผู้ใช้ Mac และโปรแกรมอื่นๆ เช่น Adobe Premier Pro, Sony Vegas, Ulead, TrakAX เป็นต้น

4. เผยแพร่ เมื่อทำการตัดต่อเสร็จเรียบร้อยแล้วสามารถเผยแพร่ผลงานผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยสามารถใช้บริการเว็บไซต์ต่างๆ เช่น Youtube.com, Vimeo เป็นต้น

พอดคาสต์นั้นเป็นสื่อที่น่าสนใจ และเป็นแนวทางหรือวิธีการใหม่ของการสื่อสาร เพื่อเพิ่มให้ส่วนสำคัญของบริษัท ในการใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงระบบการศึกษาในการนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.6 ลักษณะเฉพาะของพอดคาสต์

พอดคาสต์เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของเว็บบล็อก แต่พอดคาสต์เป็นออดิโอเว็บบล็อกที่ใช้เสียงพูดแทนตัวหนังสือ พอดคาสต์มีลักษณะคล้าย RSS และ ATOM มาก โดยอาศัย Feeds คือตัว

RSS หรือ ATOM ทำงานเช่นเดียวกัน ต่างกันตรงที่พอดคาสต์นั้นไม่จำกัดเฉพาะไฟล์ข้อความเท่านั้น แต่อาจเป็นไฟล์ชนิดใดก็ได้

พอดคาสต์มีลักษณะคล้ายอินเทอร์เน็ตเรดิโอ (Internet Radio) ข้อแตกต่างคือ ลักษณะการใช้งาน ได้แก่ ผู้ใช้พอดคาสต์ไม่จำเป็นต้องเข้าไปยังเว็บไซต์รายการที่กำลังออนไลน์ แต่ผู้ใช้พอดคาสต์จะทำการสมัครสมาชิก (Subscribe) รับบริการจากพอดคาสต์นั้นๆ ซึ่งมีการรวบรวมเนื้อหาไว้เป็นหมวดหมู่ทำให้สามารถใช้โปรแกรมดาวน์โหลดข้อมูลเนื้อหาที่ต้องการมายังคอมพิวเตอร์ ได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านเว็บไซต์ และสามารถเลือกรายการที่ต้องการฟังหรือชมได้ทันทีทุกที่ทุกเวลา ซึ่งแตกต่างจากรายการวิทยุออนไลน์ที่สามารถรับฟังได้เฉพาะช่วงเวลาที่ยังมีการออกอากาศ ซึ่งหัวใจสำคัญของพอดคาสต์ นั่นคือ การใช้งานร่วมกับ RSS *(Really Simple Syndication) เป็นตัวช่วยในการอัปเดตหัวข้อและบทสรุปของเนื้อหาต่างๆ (Content) แบบอัตโนมัติ โดยผู้ใช้ไม่ต้องเข้าไปยังเว็บไซต์เพื่อดาวน์โหลดเอง (ทิพย์สุตา ชาวสำอางค์, 2553)

2.7 ข้อจำกัด ข้อดีและข้อเสียของพอดคาสต์

ข้อจำกัด

พอดคาสต์เป็นช่องทางทางการสื่อสารเฉพาะกลุ่ม และมีความเป็นสังคมน้อยที่สุดในบรรดาสื่อยุคใหม่ เช่น เว็บบล็อก วิกีพีเดีย เป็นต้น เนื่องจากในการใช้งานจำเป็นต้องมีอุปกรณ์ที่เหมาะสม เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และตัวพอดคาสต์เองไม่สามารถเชื่อมต่อกับพอดคาสต์อื่นอื่นได้เหมือนกับสื่อตัวอื่นๆ แต่ในอนาคตปัญหาด้านข้อจำกัดเหล่านี้จะหมดไป เพราะในอนาคตอุปกรณ์เหล่านี้จะมีราคาถูกลง รวมถึงอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงด้วย เนื่องมาจากปริมาณผู้ใช้ที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนข้อจำกัดด้านความเป็นสังคมนั้นขึ้นอยู่กับนำไปประยุกต์ใช้มากกว่า ส่วนผลกระทบของพอดคาสต์ที่มีต่อสื่อยุคเก่า อันได้แก่ รายการวิทยุแบบดั้งเดิมจะส่งผลให้ผู้จัดรายการต้องปรับตัวทั้งด้านเนื้อหา ให้นำฟังมากยิ่งขึ้น และลดช่วงเวลาโฆษณาครั้งรายการลง เพื่อที่จะสู้กับพอดคาสต์ที่ผู้ฟังสามารถเลือกช่วงเวลาในการฟังเมื่อไรก็ได้ หรืออาจจะหันมาทำรายการพอดคาสต์เองด้วย (ทิพย์สุตา ชาวสำอางค์, 2553)

ข้อดี

- สามารถแสดงผลข้อมูลข่าวสารได้ทั้งภาพและเสียง
- สะดวกในการพกพาและติดตามข้อมูลข่าวสารได้ทุกที่ทุกเวลา
- เป็นอุปกรณ์พกพาที่ใช้อยู่แล้วในชีวิตประจำวัน

ข้อเสีย

- จอภาพแสดงผลของอุปกรณ์เคลื่อนที่ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก ทำให้สามารถแสดง

ข้อมูลไม่ชัดเจน

- อุปกรณ์พกพาเคลื่อนที่ส่วนมากมีขนาดความจุของหน่วยความจำน้อย ทำให้มีข้อจำกัดในการจัดเก็บไฟล์
- แบตเตอรี่หรือแหล่งจ่ายไฟของอุปกรณ์เคลื่อนที่มีระยะเวลาการใช้งานจำกัด

สรุปได้ว่าพอดคาสต์ คือสื่อวิดีโอภาพและเสียงที่เผยแพร่ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถเล่นบนเครื่องเล่นแบบพกพาและคอมพิวเตอร์ได้ทั้งในระบบออนไลน์หรือออฟไลน์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างพอดคาสต์การสอนแบบจุลภาคโดยใช้ iTunes U

การเสนอตัวแบบ (Modeling)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสนอตัวแบบ (Modeling) ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

3.1 แนวคิดพื้นฐาน

เทคนิคการเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการปรับพฤติกรรมของบุคคล เทคนิคนี้พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา ที่เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคล ทั้งความคิดและความรู้สึก นอกเหนือจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือ พฤติกรรม สภาพแวดล้อม และส่วนบุคคล

แบนดูรา เชื่อว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนนั้นเกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ต้องอาศัยการลองผิดลองถูก การเรียนรู้ผ่านตัวแบบนี้ ตัวแบบเดียวสามารถถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน ซึ่งในชีวิตประจำวันเราสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น จากการได้ยินและได้เห็นโดยไม่มีประสบการณ์ตรง และมักรับรู้สภาพการณ์ต่างๆ ของสังคมผ่านทางสื่อแทบทั้งสิ้น (Bandura, 1969 อ้างถึงใน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

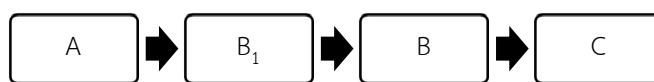
ฟิสเชอร์ โคชโรส และรอสส์ ได้สรุปหน้าที่ของตัวแบบออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้ (Fischer & Gochros, 1975 and Ross, 1981 อ้างถึงใน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. สร้างพฤติกรรมใหม่ ในกรณีที่ผู้สังเกตตัวแบบยังไม่เคยได้เรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวมาก่อน
2. เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น กรณีที่ผู้สังเกตตัวแบบเคยเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวมาแล้ว ตัวแบบจะทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจให้ผู้สังเกตพยายามพัฒนาพฤติกรรมนั้นให้ดียิ่งขึ้น
3. ยับยั้งการเกิดของพฤติกรรม กรณีที่ผู้สังเกตตัวแบบมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์หรือยังไม่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์มาก่อน ตัวแบบจะช่วยทำให้พฤติกรรมไม่พึงประสงค์นั้นลดลงหรือไม่เกิดขึ้น

ตัวแบบ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริงๆ (Live Model) คือ ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริงๆ ที่แสดงพฤติกรรม และเป็นบุคคลที่สามารถสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์กันได้โดยตรง
2. ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) คือ ตัวแบบที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูน เป็นต้น

แนวทางในการเสนอตัวแบบจะพิจารณาการจัดสภาพแวดล้อม เพื่อให้บุคคลเกิดความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ส่งผลให้บุคคลตัดสินใจในการแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรม ซึ่งกระบวนการเสนอตัวแบบมีลักษณะดังภาพ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

ภาพที่ 2.3 แสดงลักษณะของกระบวนการเสนอตัวแบบ

- โดยที่
- A - การเสนอตัวแบบ
 - B₁ - ความคิดหรือความรู้สึกของผู้สังเกตตัวแบบ
 - B - พฤติกรรมที่แสดงออก
 - C - ผลที่ได้รับ

แบนดูรา กล่าวว่า ตัวแบบมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล 3 ด้าน ได้แก่ (Bandura, 1969 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. ช่วยให้คุณเรียนรู้พฤติกรรมหรือทักษะใหม่ๆ สามารถนำเอาวิธีการเสนอตัวแบบไปสร้างพฤติกรรมใหม่ๆ ให้กับบุคคลที่ยังไม่เคยกระทำพฤติกรรมดังกล่าว
2. ทำให้เกิดการระงับ (Inhibition) หรือยุติการระงับ (Disinhibition) การแสดงพฤติกรรมของผู้สังเกตตัวแบบ ขึ้นอยู่กับว่าเมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมเช่นใด ถ้าตัวแบบแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลที่ไม่น่าพึงพอใจ ผู้สังเกตตัวแบบมีแนวโน้มจะไม่แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ นั่นคือ การระงับการเกิดพฤติกรรม แต่หากพฤติกรรมใดที่ผู้สังเกตตัวแบบเคยถูกระงับมาก่อน แล้วเห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมนั้นๆ แล้วได้รับผลทางบวก ผู้สังเกตจะมีแนวโน้มจะกระทำตามตัวแบบมากขึ้น นั่นคือพฤติกรรมที่ถูกระงับได้ถูกยุติการระงับแล้ว
3. ช่วยให้พฤติกรรมที่เคยได้เรียนรู้มาแล้วมีโอกาสแสดงออก หรือทำให้แสดงออกเพิ่มมากขึ้น ตัวแบบในลักษณะนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณกระตุ้นให้คุณแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

3.2 กระบวนการของการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ

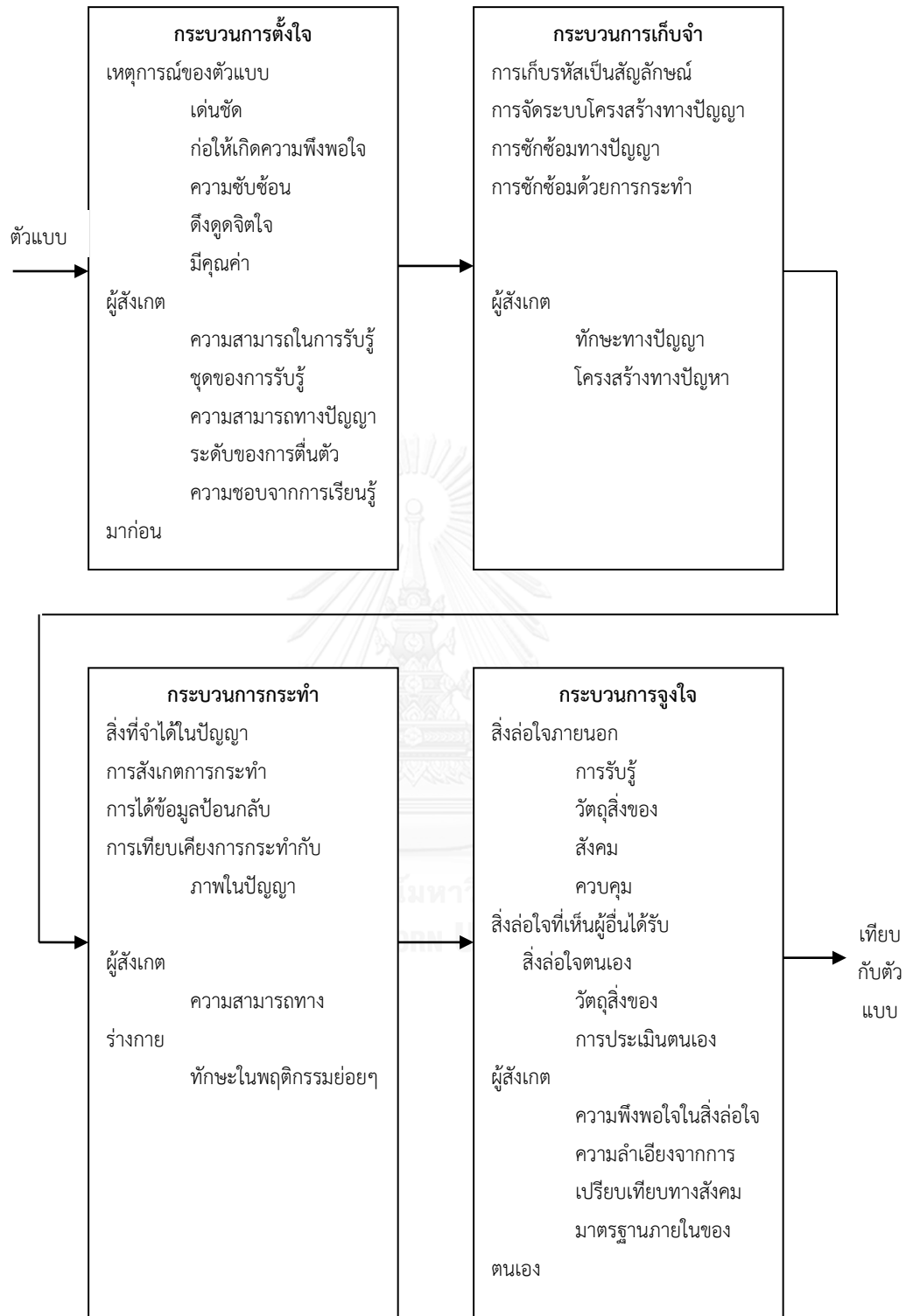
แบนดูรา กล่าวว่า กระบวนการของการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ ประกอบด้วย 4 กระบวนการ ดังนี้ (Bandura, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. กระบวนการตั้งใจ (Attentional Processes) เป็นกระบวนการที่กำหนดว่าบุคคลจะสังเกตเห็นอะไรจากตัวแบบนั้น ซึ่งมีองค์ประกอบที่ส่งผลต่อกระบวนการตั้งใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ องค์ประกอบของตัวแบบเอง คือ ตัวแบบต้องมีลักษณะเด่นชัด ทำให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจในตัวแบบ พฤติกรรมที่แสดงออกไม่สลับซับซ้อน และพฤติกรรมของตัวแบบที่แสดงออกควรมีคุณค่าในการใช้ประโยชน์ด้วย และองค์ประกอบของผู้สังเกต คือ ความสามารถในการรับรู้ รวมทั้งการเห็น การได้ยิน การรับรู้รส กลิ่น และสัมผัส ความสามารถทางปัญญา ระดับของการตื่นตัว และความชอบที่เคยได้เรียนรู้มาก่อน

2. กระบวนการเก็บจำ (Retention Processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลต้องแปลงข้อมูลจากตัวแบบเป็นรูปแบบของสัญลักษณ์ โดยการเก็บรหัสเป็นสัญลักษณ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น จัดระบบโครงสร้างทางปัญญา ซักซ้อมลักษณะของตัวแบบที่สังเกตได้ในความคิดของตนเอง และซักซ้อมด้วยการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถทางปัญญา และโครงสร้างทางปัญญาของผู้สังเกตอีกด้วย

3. กระบวนการกระทำ (Production Processes) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้มาเป็นการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งที่จำได้ในการสังเกตการกระทำของตนเอง การได้ข้อมูลย้อนกลับจากการกระทำของตนเอง และการเทียบเคียงกับการกระทำกับภาพที่จำได้นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตอีกด้วย ได้แก่ ความสามารถทางกาย และทักษะในพฤติกรรมย่อยๆ ที่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วจะแสดงพฤติกรรมนั้นหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับกระบวนการจูงใจ ได้แก่ องค์ประกอบของสิ่งล่อใจจากภายนอก ต้องกระตุ้นการรับรู้ เป็นสิ่งที่จับต้องได้ เป็นที่ยอมรับของสังคม และพฤติกรรมที่กระทำตามตัวแบบนั้นสามารถจะควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจที่เห็นผู้อื่นได้รับ ตลอดจนสิ่งล่อใจของตนเอง เช่น วัตถุประสงค์ของ การประเมินตนเอง เป็นต้น

ภาพที่ 2.4 แสดงกระบวนการของการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ

3.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอตัวแบบ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอตัวแบบไว้อย่างละเอียด โดยแบ่งปัจจัยออกเป็น 2 ปัจจัยหลัก คือ (Perry & Furukawa, 1986 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. ปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการเก็บจำ (Factors Enhancing Learning and Retention)

การเกิดการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้สังเกตที่จะสังเกตตัวแบบ และความสามารถในการเก็บจำที่สังเกตได้ ซึ่งตัวแบบที่ใช้วิธีการเสนอตัวแบบตลอดจนลักษณะของผู้สังเกตตัวแบบ ดังนี้

1.1 ลักษณะของตัวแบบ ในการดำเนินการเสนอตัวแบบจะขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการ ลักษณะของผู้สังเกต และปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของพฤติกรรมและลักษณะของผู้สังเกต ซึ่งมีแนวทางในการเลือกตัวแบบดังต่อไปนี้

1.1.1 ตัวแบบควรมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกต

1.1.2 ตัวแบบควรจะเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต

1.1.3 ระดับความสามารถของตัวแบบ ควรมีระดับใกล้เคียงกับผู้สังเกต

1.1.4 ตัวแบบควรมีลักษณะที่เป็นกันเอง

1.1.5 เมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมได้รับการเสริมแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกต

1.2 ลักษณะของผู้สังเกต ผลของการเสนอตัวแบบขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตด้วย ลักษณะที่ควรพิจารณามีดังนี้

1.2.1 ความสามารถในการดำเนินการและเก็บจำข้อมูลขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา จึงควรเสนอตัวแบบให้สอดคล้องกับระดับสติปัญญาของผู้สังเกต

1.2.2 ความไม่แน่ใจ ถ้าผู้สังเกตไม่แน่ใจการแสดงออกของพฤติกรรมของตน มักทำให้ความสนใจต่อตัวแบบ

1.2.3 ความวิตกกังวล ถ้าผู้สังเกตมีความวิตกกังวลมากเกินไปจะทำให้เกิดการรบกวนต่อการสังเกตและกระบวนการเก็บจำพฤติกรรมของตัวแบบ

1.2.4 บุคลิกภาพด้านอื่นๆ ของบุคคลมีผลต่อประสิทธิภาพการเสนอตัวแบบ ซึ่งควรมีการพิจารณาก่อนมีการเสนอตัวแบบ

1.3 ลักษณะของการเสนอตัวแบบ มีวิธีการเสนอตัวแบบอยู่หลายวิธี ได้แก่

1.3.1 เสนอตัวแบบที่เป็นชีวิตจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ การจะเสนอตัวแบบในรูปแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของพฤติกรรมและการนำไปใช้ การเสนอตัว

แบบที่เป็นชีวิตจริงมีข้อดีในการรับรู้ของคน อีกทั้งสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของแสดงออกได้ตามสภาพการณ์ แต่ไม่สามารถทำนายหรือควบคุมได้อย่างที่ต้องการ ส่วนการเสนอตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์สามารถควบคุมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ สามารถนำมาใช้ได้หลายครั้ง และง่ายต่อการนำไปใช้เป็นกลุ่ม

1.3.2 ตัวแบบภายใน การเสนอตัวแบบภายในเป็นการให้บุคคลจินตนาการตัวแบบแสดงพฤติกรรม

1.3.3 การเสนอตัวแบบหลายๆ ตัว ช่วยทำให้การเสนอตัวแบบมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากการสังเกตตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองทำให้ได้เรียนรู้การแสดงพฤติกรรมหลายๆ อย่าง ทำให้มีความยืดหยุ่นในการแสดงออก

1.3.4 การเสนอตัวแบบที่แสดงถึงความสามารถในการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี กับตัวแบบที่ค่อยๆ แสดงการเพิ่มความสามารถในการแก้ปัญหา

1.3.5 การเสนอตัวแบบค่อยๆ แสดงออกทีละขั้นตอน เหมาะที่จะใช้กับการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ซับซ้อน จะแบ่งทักษะออกมาเป็นทักษะย่อยๆ แล้วเสนอไปที่ละทักษะ

1.3.6 การใช้สอน ควรเริ่มจากการอธิบายว่าผู้สังเกตจะเห็นตัวแบบกระทำอะไร และบอกผู้สังเกตว่าเราหวังที่จะเห็นเขาแสดงตามตัวแบบนั้นที่เขาจะสังเกต จะทำให้ผู้สังเกตเกิดความสนใจต่อตัวแบบมากขึ้น

1.3.7 การให้ผู้สังเกตสรุปถึงลักษณะของพฤติกรรมของตัวแบบนั้น ทำให้ผู้สังเกตสามารถเรียนรู้และเก็บจำลักษณะของตัวแบบได้ดีขึ้น

1.3.8 การซักซ้อม สามารถทำได้ 2 ลักษณะ คือ การซักซ้อมในใจ คือ การคิดถึงลักษณะของพฤติกรรมที่จะต้องแสดงออกในลักษณะต่างๆ กับการซักซ้อมโดยการลงแสดงออกดู ซึ่งการซักซ้อมจะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถจดจำได้ดีขึ้น จะแสดงออกได้ง่ายขึ้น

1.3.9 สถานการณ์ที่จะเสนอตัวแบบ ควรเป็นสภาพการณ์ที่สามารถลดการรบกวนจากสิ่งเร้าภายนอกได้เป็นอย่างดี

2. ปัจจัยที่ส่งเสริมการแสดงออก (Factors Enhancing Performance)

สิ่งที่ต้องพิจารณาหลังการสังเกตและเก็บจำลักษณะของพฤติกรรมตัวแบบแล้ว คือ ทำอย่างไรจึงจะสามารถทำให้คนนั้นแสดงออกอย่างมีคุณภาพ และทำอย่างไรจะทำให้บุคคลนำสิ่งที่เรียนรู้จากตัวแบบนั้นไปใช้ในสภาพการณ์อื่นๆ ซึ่ง Perry & Furukawa (1986 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ได้เสนอการส่งเสริมลักษณะของการแสดงออก 3 ด้าน ได้แก่

2.1 การสร้างสิ่งล่อใจเพื่อให้บุคคลแสดงออก โดยการให้ตัวแบบได้รับการเสริมแรงจากการกระทำพฤติกรรม จะทำให้บุคคลอยากแสดงพฤติกรรมตามลักษณะของตัวแบบ นอกจากนี้การเสริมแรงต่อผู้แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบจะทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบมากขึ้น และการให้ตัวแบบเสริมแรงตนเอง จะทำให้ผู้สังเกตรู้จักการเสริมแรงตนเอง ซึ่งจะเกิดผลดีในระยะยาว

2.2 การทำให้การแสดงออกนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการชักจูงและให้ข้อมูลป้อนกลับ คือ การให้บุคคลสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้วลองกระทำดู และให้ข้อมูลป้อนกลับสิ่งที่ดีและสิ่งที่ควรแก้ไข จากนั้นให้บุคคลกระทำอีกครั้งจนกระทั่งสามารถทำได้ดี บางครั้งอาจใช้การเสนอตัวแบบแบบมีส่วนร่วม (Participant Modeling) พัฒนาโดย Ritter (1968 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) เป็นกระบวนการที่มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแบบและผู้สังเกต

2.3 การให้บุคคลนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสภาพการณ์อื่น จะทำให้เกิดการแพร่ขยายการเรียนรู้

3.4 วิธีการดำเนินการเสนอตัวแบบ

วิธีการดำเนินการเสนอตัวแบบ สร้างตัวแบบโดยยึดหลักเกณฑ์ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการใช้ตัวแบบ และตัดสินใจว่าควรเสนอตัวแบบในลักษณะใด ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการเสนอตัวแบบ ดังนี้ (Striefel, 1981 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการจะให้ตัวแบบแสดง เพื่อให้บุคคลสังเกต และลอกเลียนแบบให้ชัดเจน
2. ความชัดเจนของพฤติกรรมว่าต้องสังเกตเห็นได้ วัดได้
3. ต้องแน่ใจว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงนั้น จะต้องอยู่ในระดับความสามารถของผู้สังเกต
4. ต้องแน่ใจว่าพฤติกรรมที่จะให้บุคคลลอกเลียนแบบนั้น เป็นพฤติกรรมที่ทำให้ดูง่าย ถ้าเป็นพฤติกรรมที่ซับซ้อนอาจจะแยกออกเป็นพฤติกรรมย่อย
5. ต้องแน่ใจว่าผู้สังเกตตั้งใจสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบอย่างแท้จริง
6. ต้องแน่ใจเสมอว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกนั้นชัดเจนและกระทำสม่ำเสมอ
7. เมื่อผู้สังเกตตัวแบบเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ถูกต้องหรือใกล้เคียง ต้องให้การเสริมแรงผู้เลียนแบบตัวแบบทันที
8. การเสริมแรงแก่ผู้เลียนแบบ หรือผู้สังเกต จะต้องใช้ตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพ
9. ต้องแน่ใจว่าผู้ดำเนินการเสนอตัวแบบจะต้องไม่ควบคุมความสนใจของผู้สังเกตตัวแบบด้วยวิธีการที่รุนแรง

10. ควรมีการรวบรวมข้อมูลที่แสดงออกถึงความก้าวร้าวของผู้สังเกตด้วย ทำให้ผู้สังเกตได้รู้ความก้าวหน้าของตนเองและเป็นตัวเสริมแรงที่ดีแก่ผู้สังเกต
11. หากผู้สังเกตไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้เลย อาจชี้แนะโดยทางร่างกาย เพราะจะทำให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น
12. เมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมเป้าหมายจากการเสนอตัวแบบแล้ว ควรมีการเสริมแรงตัวแบบด้วย เป็นการจูงใจให้ผู้สังเกตอยากเลียนแบบตัวแบบมากยิ่งขึ้น
13. ควรเลือกตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกต มีความเด่น และแสดงพฤติกรรมที่ให้เลียนแบบได้อย่างคล่องแคล่ว

3.5 การนำตัวแบบไปใช้

สิ่งแรกที่ควรมีการพิจารณาในการใช้การนำเสนอตัวแบบ ผู้สังเกตมีลักษณะจะให้ความสนใจและเลียนแบบตัวแบบหรือไม่ เพราะมักมีบุคคลบางประเภทที่ไม่สนใจที่จะเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบเลย ดังนั้นก่อนจะนำเอาการเสนอตัวแบบไปใช้ควรมีการฝึกให้บุคคลเหล่านั้นรู้จักการที่จะเลียนแบบจากตัวแบบเสียก่อน ซึ่งสามารถทำได้โดยใช้การเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

จากการศึกษาของงานของการเสนอตัวแบบ จัดว่าเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพไม่ว่าจะใช้เพียงอย่างเดียวหรือใช้ร่วมกับเทคนิคอื่นๆ แต่ต้องตระหนักเสมอว่าการใช้เทคนิคการเสนอตัวแบบคือตัวแบบนั้นจะทำหน้าที่เพียงให้เกิดพฤติกรรมเท่านั้น แต่ไม่ได้ทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นอย่างคงที่และสม่ำเสมอ ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่เลียนแบบตัวแบบด้วย

สรุปได้ว่าการเสนอตัวแบบ คือการเรียนรู้ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ต้องอาศัยการลงมือทดลองดู การเรียนรู้ผ่านตัวแบบนั้นตัวแบบเดียวสามารถถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างและจัดระดับตัวแบบการสอนแบบจุลภาคเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ โดยให้กลุ่มทดลองเลือกสังเกตการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคจากตัวแบบการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคในรูปแบบของพอดคาสต์วีดิทัศน์บันทึกการสอนของตัวแบบ โดยกลุ่มทดลองสามารถเลือกชมพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคตามความสนใจ จากนั้นให้กลุ่มทดลองวางแผนออกแบบการสอนแบบจุลภาคของตนเองและฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคตามทักษะที่กำหนด

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นความหมายและแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

4.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตน

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) เป็นตัวแปรด้านจิตวิทยา ที่มีผลต่อความพยายามในการกระทำของบุคคลให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ ซึ่งมีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ดังนี้

ชังก์ (Schunk, 1983) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง “การตัดสินใจความสามารถในการแสดงพฤติกรรมของตนเองว่าจะกระทำได้ดีเพียงใด และการรับรู้ความสามารถนี้มีผลต่อความยากลำบากเพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จ”

แบนดูรา (Bandura, 1986) ให้ความหมายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง “ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้”

ปาจาเรสและมิลเลอร์ (Pajares & Miller, 1994) ให้ความหมายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง “การตัดสินใจความสามารถที่บุคคลมีต่อตนเองในการแสดงพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งการรับรู้ความสามารถนี้จะเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลด้วย”

อีแวนส์ (Evans, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ให้ความหมายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง “สิ่งที่กำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาวะการณั้ๆ กล่าวคือ ถ้าเรามีการรับรู้ว่าเรามีความสามารถ เราจะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมาได้ ฉะนั้น คนที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถจะมีความอดทน อุทิศสาคะ และประสบความสำเร็จในที่สุด”

จากการให้ความหมายของ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักจิตวิทยา และนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะมีความสามารถในการจัดการและดำเนินการกระทำ หรือการแสดงออกทางพฤติกรรม ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ โดยสามารถประเมินได้ว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จในระดับใด ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำ และความพยายามในการกระทำ พฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ ให้ประสบความสำเร็จในที่สุด และยังสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

4.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ต้องพิจารณาจากปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่ง แบนดูรา (Bandura, 1986) ได้เสนอปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ 4 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จหลายครั้ง จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น และจะยิ่งพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองให้เข้มแข็งขึ้นอีกถ้ามีประสบการณ์ของความสำเร็จบ่อยครั้งขึ้น

2. การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เมื่อบุคคลได้เห็นตัวอย่างพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับผลสำเร็จ จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะมองว่าผู้อื่นที่ความสามารถเท่ากันหรือใกล้เคียงกันกับตนเองทำได้ ตนเองก็สามารถทำได้เช่นกัน ในขณะเดียวกัน ถ้าได้เห็นผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองประสบความล้มเหลว ก็อาจจะส่งผลให้ขาดความมั่นใจหรือประเมินความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองก็จะเปลี่ยนไป

3. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการใช้คำพูดเพื่อพยายามทำให้บุคคลมีความมั่นใจ มีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น แต่ผู้ที่ใช้คำพูดชักจูงนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ผู้ถูกชักจูงใจให้ความเคารพนับถือ ให้ความไว้วางใจ หรือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากพอ และในการใช้คำพูดชักจูงนั้นจะต้องตรงกับความเป็นจริงไม่เช่นนั้นแล้วอาจทำให้ผู้ถูกชักจูงประสบความล้มเหลว ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง

4. สภาวะทางร่างกาย (Physiological State) ในการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองนั้นส่วนหนึ่งมาจากสภาวะทางร่างกาย ถ้าร่างกายอยู่ในสภาวะที่พร้อม ก็จะสามารถกระทำพฤติกรรมได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ แต่ถ้าร่างกายถูกกระตุ้นมากเกินไปโดยเฉพาะทางด้านอารมณ์ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความวิตกกังวล หรืออยู่ในสภาวะของความเครียด เป็นเหตุให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง

แบนดูรา ให้ความเห็นว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งหรือหลายๆ ปัจจัยมาผสมผสานกันก็ได้ (Bandura, 1986)

ชนิษฐา สุวรรณนิทย์ (2533) ได้สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ ดังนี้

1. การที่บุคคลทำงานแล้วได้รับความสำเร็จหลายครั้ง จะทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถ และพัฒนาเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้บุคคลมีความพยายามในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้น
2. การที่บุคคลมีประสบการณ์มาอย่างไร ก็จะทำให้บุคคลเกิดการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่บุคคลได้รับ
3. ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่ามีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตน
4. การที่ครูและเพื่อนเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน ดังนั้นจึงสามารถที่จะพูดชักจูงนักเรียนให้เกิดความเชื่อมั่นว่าคุณเองมีความสามารถได้
5. ความวิตกกังวล จะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถของบุคคล โดยบุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำจะเอาใจใส่ต่องานที่ทำ มีความพยายามและความอดทนในการทำงาน จึงมีแนวโน้มที่จะทำงานได้สำเร็จมากกว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลสูง
6. การที่บุคคลสามารถทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพบุคคลที่มีทักษะในการเรียนก็มักจะทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนได้สำเร็จ ทำให้เขาคิดว่าตนเองมีความสามารถ และเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น
7. การตั้งเป้าหมายในการเรียน ซึ่งถ้าผู้เรียนเป็นผู้ตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง จะทำให้เกิดแรงจูงใจ มีความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น และมีความเชื่อมั่นว่าคุณเองมีความสามารถที่จะทำได้สำเร็จได้

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น แบนดูราเสนอว่ามีอยู่ 4 ปัจจัย ได้แก่ (Evans, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

1. ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery Experiences) เป็นวิธีการในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีประสิทธิภาพที่สุด เนื่องจากเป็นประสบการณ์โดยตรงที่บุคคลประสบความสำเร็จ ช่วยเพิ่มความสามารถของตนเอง ทำให้บุคคลนั้นเชื่อว่าเขาสามารถทำได้ และจะพยายามทำงานต่างๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ
2. การใช้ตัวแบบ (Modeling) การสังเกตพฤติกรรมที่มีความซับซ้อนจากตัวแบบ และได้รับผลที่พึงพอใจ จะทำให้ผู้สังเกตฝึกความรู้สึกว่า ถ้าเขามุ่งมั่นและพยายามก็สามารถจะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน โดยการให้สังเกตจากตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง ก็สามารถทำให้ลดความวิตกกังวล หรือความกลัวได้ (Kazdin, 1974 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553)

3. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการบอกว่าคุณคนนั้นสามารถจะประสบความสำเร็จได้ ซึ่งวิธีการนี้อาจใช้ไม่ได้ผลมากนัก (Evans, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) จึงควรใช้ร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จ ซึ่งต้องค่อยๆ สร้างความสามารถให้กับบุคคลเพื่อให้เกิดความสำเร็จตามลำดับขั้นตอน พร้อมทั้งการใช้คำพูดชักจูงร่วมกัน จึงจะได้ผลดีในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง

4. การกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง บุคคลที่ถูกกระตุ้นอารมณ์ในทางลบจะทำให้เกิดความกลัวและความเครียด ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง ซึ่งจะทำให้บุคคลไม่สามารถแสดงออกได้ดี แต่ถ้าบุคคลสามารถลดหรือระงับการถูกกระตุ้นทางอารมณ์ได้ จะทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองดีขึ้น และทำให้การเกิดความสามารถในการแสดงออกได้ดีขึ้นด้วย

4.3 กระบวนการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการกระทำของบุคคล คนสองคน หรือแม้แต่คนคนเดียวกัน ถ้าการรับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกัน ก็อาจแสดงพฤติกรรมแตกต่างกัน ซึ่งแบนดูรา (Bandura, 1994 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) กล่าวถึง ผลของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อกระบวนการ 4 กระบวนการ ดังนี้

1. กระบวนการทางปัญญา (Cognitive process) การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีผลต่อกระบวนการทางปัญญาหลายรูปแบบ พฤติกรรมของบุคคลส่วนมากมีจุดมุ่งหมายซึ่งถูกกำกับโดยการคิดเป้าหมายไว้ล่วงหน้า การตั้งเป้าหมายของบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากการประเมินความสามารถของตน คนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะตั้งเป้าหมายที่สูงและท้าทาย มีความมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายมากกว่าคนที่มีการรับรู้ความสามารถต่ำและรูปแบบพฤติกรรมส่วนใหญ่มักเริ่มจากรูปแบบการคิด เป็นการคิดสร้างสภาพการณ์ล่วงหน้า และย้อนทบทวน บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะสร้างภาพแห่งความสำเร็จ สิ่งนี้จะช่วยแนะแนวทาง และสนับสนุนการกระทำ ส่วนบุคคลที่สงสัยในความสามารถของตนเองจะสร้างภาพความล้มเหลวไว้ล่วงหน้ากระบวนการคิดจึงทำให้บุคคลทำนายเหตุการณ์ และพัฒนาแนวทางที่จะควบคุมสิ่งที่จะมีผลต่อการดำรงชีวิตของตนเอง ในสภาพการณ์เรียนรู้ บุคคลมุ่งเน้นไปที่ความรู้ของตนที่จะแสดงความคิดเห็นเพื่อรวบรวมปัจจัยต่างๆ นำไปสู่การตรวจสอบ โดยบุคคลจะพิจารณาการประเมินตนเองอีกครั้ง จากผลการกระทำระยะสั้น และระยะยาว จุดจำปัจจัยต่างๆ ที่ถูกตรวจสอบ และจำว่าตนเองทำงานให้ได้ดีได้อย่างไร การเผชิญกับสภาพการณ์ที่มีความกดดัน อุปสรรค หรือล้มเหลว บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะมีความคิดวิเคราะห์ที่ไม่แน่นอน เกิดความพึงพอใจตนเอง ในระดับ

ต่ำ และคุณภาพการทำงานจะด้อยลง ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย และใช้การคิดวิเคราะห์ที่ดีในการที่จะบรรลุผลสำเร็จ

2. กระบวนการจูงใจ (Motivation process) การรับรู้ความสามารถของตนเองมีบทบาทสำคัญในการจูงใจตนเอง การจูงใจของบุคคลส่วนใหญ่อยู่ในรูปของกระบวนการคิด บุคคลจะมีการจูงใจตนเอง และชี้แนะการกระทำของตนเองโดยการคิดล่วงหน้า บุคคลจะสร้างความเชื่อจากการคิดว่าตนเองสามารถทำอะไรได้ และมีความคาดหวังถึงผลของการกระทำ บุคคลจะตั้งเป้าหมายและวางแผนการกระทำของตนเอง ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนจะมีบทบาทต่อการจูงใจทางความคิดทั้ง 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1 การระบุนสาเหตุ การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อการระบุนสาเหตุ คนที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะอ้างสาเหตุของความล้มเหลวของตนว่าเกิดจากการขาดความพยายาม คนที่เชื่อว่าตนเองไม่มีความสามารถก็จะอ้างสาเหตุของความล้มเหลวนั้นว่าเกิดจากตนเองไม่มีความสามารถจึงล้มเหลว การระบุนสาเหตุนี้จะมีผลต่อการจูงใจ การกระทำ และปฏิกิริยาอารมณ์ โดยผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.2 การคาดหวังผลและเห็นคุณค่า แรงจูงใจจะถูกควบคุมโดยการคาดหวังผลจากการกระทำ แต่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมภายใต้ความเชื่อที่ว่าตนเองสามารถทำอะไรได้ และความเชื่อในผลที่เกิดจากการกระทำ อิทธิพลของการคาดหวังผล และเห็นคุณค่าจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.3 การตั้งเป้าหมาย บุคคลจะต้องตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย และประเมินผลย้อนกลับจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายจะทำให้แรงจูงใจเพิ่ม และยังคงอยู่ เป้าหมายต่างๆ จะมีอิทธิพลต่อบุคคล โดยผ่านกระบวนการในตนเองมากกว่าจะเป็นการควบคุมแรงจูงใจและ พฤติกรรมโดยตรง แรงจูงใจนั้นจะมีพื้นฐานมาจากการตั้งเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเปรียบเทียบทางปัญญา โดยการทำให้เกิดความพึงพอใจในตนเองจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ พฤติกรรมของบุคคลจะมีทิศทาง และสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ยังคงใช้ความพยายามต่อไปจนกระทั่งบรรลุเป้าหมาย บุคคลจะถึงพอใจในตนเองในการบรรลุเป้าหมายที่มีคุณค่า และส่งเสริมให้ตนเองใช้ความพยายามมากขึ้น โดยการไม่พอใจกับการกระทำที่ต่ำกว่ามาตรฐาน แรงจูงใจจากเป้าหมาย หรือมาตรฐานส่วนบุคคล จะได้รับผลมาจากอิทธิพลในตนเอง 3 ประเภท ดังนี้ การพึงพอใจ และไม่พึงพอใจตนเองจากการกระทำ, การรับรู้ถึงความสามารถของตนเองที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ และการปรับปรุงการตั้งเป้าหมายด้วยกระบวนการของตนเอง

3. กระบวนการทางความรู้สึกและอารมณ์ (Affective process) การรับรู้ความสามารถของตนจะมีผลต่อความเครียดและความกดดันเมื่อบุคคลเผชิญกับสภาพการณ์ที่ลำบาก มีอุปสรรค และจะมีผลต่อระดับแรงจูงใจ บุคคลที่เชื่อในความสามารถของตนเองจะสามารถควบคุม

ความเครียดที่จะทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ แต่คนที่เชื่อว่าตนเองไม่มีความสามารถจะมีความวิตกกังวลสูง และมองว่าสภาพแวดล้อมที่อยู่เต็มไปด้วยอันตราย และมีความวิตกกังวลกับสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ความวิตกกังวลไม่เพียงแค่อธิปไตยจากการรับรู้ความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรม แต่ยังสามารถได้รับอิทธิพลจากการรับรู้ความสามารถด้านการควบคุมความคิดที่รับกวนได้ การรับรู้ความสามารถในการจัดการ และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมความคิด จึงทำงานร่วมกันที่จะช่วยลดความวิตกกังวล และพฤติกรรมหลีกเลี่ยง

4. กระบวนการเลือก (Selection processes) การรับรู้ความสามารถของตนเอง จะมีผลต่อการเลือกกระทำพฤติกรรมโดยบุคคลจะเลือกกระทำในสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่าเขาทำได้ และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ หรือกิจกรรมที่บุคคลเชื่อว่าเกินความสามารถของตนเองที่จะทำได้ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะเลือกงานที่มีลักษณะท้าทาย ส่วนบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะทอดทิ้ง หลีกเลี่ยงงาน เป็นการปิดโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่สามารถมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลได้โดยตรง แต่จะต้องผ่านกระบวนการทางปัญญาเสียก่อน และเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางปัญญาแล้ว จะเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลตามการตัดสินใจความสามารถของตนเอง ซึ่งตรงตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) สรุปได้ว่า การได้มาซึ่งความรู้ใหม่ๆ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่พฤติกรรมภายในอันได้แก่ กระบวนการทางปัญญานั้นถือว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น ในการที่จะทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงทางปัญญาจึงต้องใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ที่น่าสนใจหรือมีความเข้มข้นพอจึงจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

4.4 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นวิธีที่ใช้วิธีใดก็ตามคะแนนที่ได้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหรือการปฏิบัติงานของบุคคล ซึ่งบุคคลจะถูกประเมินเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่างๆ โดยมีวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนี้ (Lee & Bobko, 1994)

1. การวัดความเข้ม (Self – Efficacy Strength) เป็นวิธีที่นำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด วิธีการวัดทำได้โดยการถามผู้ตอบถึงความมั่นใจว่าเขาสามารถปฏิบัติงานที่มีความยากของงานเพิ่มขึ้นได้เพียงใด ข้อคำถามมักมีลักษณะให้ประเมินความมั่นใจจากไม่มีความมั่นใจ (0) จนถึงมีความมั่นใจเต็มที่ (10) หรืออาจทำโดยใช้มาตราส่วนแบบอื่นๆ ก็ได้ เช่น จาก 0% ถึง 100%

2. การวัดขนาด (Self – Efficacy Magnitude) เป็นวิธีที่นิยมนำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองรองลงมาจาก การวัดความเข้ม วิธีวัดจะทำโดยการถามผู้ตอบว่าเขาสามารถปฏิบัติงานที่กำหนดให้ที่มีความยากขึ้นได้หรือไม่ ซึ่งคำถามมักจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนชนิด ใช่/ไม่ใช่ (yes/no scale) คำตอบ “ใช่” จะมีคะแนน 1 คะแนน คำตอบ “ไม่ใช่” จะมีคะแนน 0 คะแนน ดังนั้นหากได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

3. การวัดแบบผสม คือ การวัดที่ใช้วัดทั้งความเข้มและขนาดของความยาก โดยใช้ข้อคำถามเดียวแต่มีคำตอบแยกกันเป็น 2 ช่อง ช่องหนึ่งเป็นแบบ ใช่/ไม่ใช่ ส่วนอีกช่องหนึ่งจะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าหรือใช้ประเมินเป็นร้อยละ การรวมคะแนนทำโดยการรวมคะแนนของความเข้มเฉพาะข้อที่ผู้ตอบตอบว่า “ใช่”

4. เป็นวิธีวัดความเข้มและขนาดของความยากเหมือนกับวิธีที่ 3 แต่มีข้อแตกต่างกัน คือ แปลงคะแนนดิบ (Raw Score) ให้เป็นคะแนนฐาน (Z Score)

5. การวัดความเข้มโดยใช้ข้อคำถามเพียงข้อเดียวเกี่ยวกับงานที่กำหนดแล้วให้ผู้ตอบประเมินค่าระดับความมั่นใจของตนเองต่อการทำงานที่กำหนดนั้น

สรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ การตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะมีความสามารถในการจัดการและดำเนินการกระทำ หรือการแสดงออกทางพฤติกรรม ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ โดยสามารถประเมินได้ว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จในระดับใด ทั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยใช้การวัดความเข้ม (Self-Efficacy Strength) เป็นวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีลักษณะการประเมินความมั่นใจจากไม่มีความมั่นใจ (0) จนถึงมีความมั่นใจเต็มที่ (5) โดยนำไปใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองเพื่อจัดกลุ่มระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง และหลังการทดลอง

สมรรถนะการสอน (Teaching Competency)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสอน (Teaching Competency) ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

5.1 ความหมายของสมรรถนะ

สมรรถนะ (Competency) หมายถึง กลุ่มของความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคคล ซึ่งสะท้อนจากพฤติกรรมการทำงานของแต่ละบุคคลที่สามารถวัด และสังเกตได้ มี 3 องค์ประกอบ คือ (เกริกเกียรติ ศรีเสริมโภค, 2546 อ้างถึงใน ชัชรินทร์ ชวนวัน, 2552)

1. ลักษณะของบุคคล หมายถึง อุปนิสัย ทักษะ และแรงจูงใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลนั้น
2. พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกของบุคคลทั้งในแง่บวกและแง่ลบ
3. ผลสำเร็จ หมายถึง ผลงานที่เกิดจากการกระทำของตนเอง

สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่มาจากพื้นฐานความรู้ ความชำนาญ วิธีคิด คุณลักษณะส่วนบุคคล และแรงจูงใจ สะท้อนออกมาเป็นพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ดีเยี่ยมที่องค์กรต้องการ (ชัชรินทร์ ชวนวัน, 2552)

สมรรถนะ (Competency) หรือ พฤติกรรมการปฏิบัติ หมายถึง สิ่งที่ผู้ปฏิบัติแสดงออกในระหว่างการปฏิบัติราชการอันเป็นผลมาจากแรงจูงใจ หรือ แรงผลักดันภายในจิตใจที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่งที่รับผิดชอบอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การประเมินสมรรถนะ ก็คือ การประเมินว่าผู้ปฏิบัตินั้นๆ ได้แสดงออกถึงพฤติกรรมที่สะท้อนสมรรถนะที่ควรจะเป็นของตำแหน่งหรือไม่ หากผู้ปฏิบัตินั้นแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมอย่างน้อยเท่ากับพฤติกรรมที่ควรจะเป็นแล้ว ย่อมถือได้ว่าผู้ปฏิบัตินั้นๆ มีสมรรถนะตามที่ตำแหน่งรับผิดชอบ การที่ทำได้ตามพฤติกรรมที่ควรจะเป็นหรือไม่นั้น ย่อมส่งผลถึงผลการปฏิบัติราชการของผู้ปฏิบัตินั้นๆ

สามารถสรุปได้ว่า สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความสามารถที่เป็นคุณลักษณะพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการเกิดประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย แรงจูงใจ (Motives) เป็นแรงขับที่ชี้แนะหรือกำหนดพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย คุณลักษณะหรือนิสัย (Traits) ลักษณะทางกายภาพที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่พบ ความคิดรวบยอด (Concept) ทักษะของแต่ละบุคคล ความรู้ (Knowledge) ข่าวสารที่บุคคลมีอยู่ และทักษะ (Skill) พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในด้านการงาน จิตใจ และกายภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ พฤติกรรมในการปฏิบัติงานเป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถและพฤติกรรมอื่นๆ ที่ทำให้สามารถสร้างผลงานได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น สมรรถนะครู จึงหมายถึง ความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะของครูที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในวิชาชีพครูให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ สมรรถนะครูจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ต่อการปฏิบัติงานวิชาชีพครูให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพตามความต้องการขององค์กรทางการศึกษา ศึกษาศาสตร์ (ปราโมทย์ พรหมจันทร์, 2553; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556)

5.2 องค์ประกอบของสมรรถนะ (Competency Components)

สมรรถนะ หรือ ชีตความสามารถในแต่ละด้าน ประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ (ซัชรินทร์ ขวนวัน, 2552)

1. กลุ่มของสมรรถนะ หมายถึง การจัดกลุ่มของสมรรถนะที่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มใด โดยปกติกำหนดเป็น 4 มิติ คือ

1. มิติด้านความรู้ ทักษะ
2. มิติด้านการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน
3. มิติด้านคุณลักษณะ/จริยธรรม
4. มิติด้านการคิดวิเคราะห์

2. ชื่อของสมรรถนะและคำนิยาม หมายถึง การกำหนดชื่อเรียกสมรรถนะนั้นๆ และกำหนดความหมาย หรือ คำอธิบายของชื่อสมรรถนะเพื่อการสื่อสารให้เข้าใจ

3. ระดับสมรรถนะหรือระดับความชำนาญ หมายถึง การกำหนดระดับพฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะนั้นๆ โดยทั่วไปจะกำหนด 3 – 5 ระดับ ตามระดับการเรียนรู้ หรือ ความชำนาญ หรือ ตามโครงสร้างองค์การ เช่น กำหนดระดับสมรรถนะตามพฤติกรรมที่ควรทำได้ 5 ระดับ ได้แก่

ระดับสมรรถนะ	พฤติกรรมที่ควรทำได้
1	มีความสามารถน้อย
2	มีความสามารถพอใช้
3	มีความสามารถปานกลาง
4	มีความสามารถมาก
5	มีความสามารถยอดเยี่ยม

4. การนิยามพฤติกรรมในแต่ละระดับ คือ การสะท้อนพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกในการทำงานว่าควรมีที่ระดับ แต่ละระดับที่กำหนดต้องมีพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือ ความชำนาญในรูปแบบลักษณะอย่างชัดเจน

5.3 รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครู

การพัฒนาสมรรถนะครู อาจทำได้หลายรูปแบบตามความเชื่อของแต่ละบุคคลในองค์กร ซึ่ง พทิน แดงจวง (2554) ได้นำเสนอรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครู ดังนี้

1. รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อการจัดการศึกษาเพื่อความยั่งยืน (Competencies for ESD teachers) ซึ่งรูปแบบการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา อาจดำเนินการได้โดยการสังเกตชั้นเรียน มี 3 แบบ ดังนี้

- 1) สังเกตโดยเพื่อนร่วมงาน (Peer Observation)
- 2) สังเกตโดยพี่เลี้ยง (Observation by a mentor)
- 3) สังเกตโดยฝ่ายบริหาร (Observation by an executive)

วิธีการนี้ ครูจะได้ประโยชน์จากการสังเกตและถูกสังเกต ซึ่งรูปแบบการสังเกตมี 3 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้นการเตรียมประเด็นอภิปราย (Preparatory discussion)
- 2) ขั้นการสังเกต (Observation)
- 3) ขั้นการอภิปรายหลังการสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนำไปสู่การดำเนินการพัฒนาสมรรถนะครู

2. รูปแบบการพัฒนาครูโดยใช้วิดิทัศน์ เป็นการใช้กล้องบันทึกวีดิทัศน์ การจัดการเรียนการสอน ทั้งครูและสภาพปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ทำให้เกิดการสะท้อนภาพการเรียนรู้จากการดูวิดิทัศน์และมีแนวคิดในการพัฒนาตนเอง และวิเคราะห์ตนเองจากวิดิทัศน์ (Self-Analysis) ช่วยให้เห็นภาพปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ได้เห็นภาพการจัดการเรียนการสอนของตนเอง และพฤติกรรมของผู้เรียน แต่อาจไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรหากครูไม่ทราบว่า จะพัฒนาตนเองอย่างไรจากการดูวิดิทัศน์ โดยเฉพาะครูใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์ จึงต้องทำความเข้าใจทฤษฎี และหลักการจัดการเรียนการสอนที่ดี (Rick, 2009)

3. รูปแบบการพัฒนาครูเป็นครูที่ส่งเสริมการคิดสะท้อนอย่างมีวิจารณญาณ (Critically reflective teacher) เป็นรูปแบบของการสะท้อนกลับที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในวงการพยาบาล การสอนการแนะแนว และงานเกี่ยวกับสังคม การพัฒนาครูรูปแบบนี้ทำให้เกิดความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ เกิดการเรียนรู้ร่วมกันภายใน (Brookfield, 1995 อ้างถึงใน พศิน แดงจวง, 2554)

4. รูปแบบการพัฒนาครูเป็นครูพัฒนาตนเอง (Reflexive teacher) ประกอบด้วยขั้นตอนการถ่ายวิดิทัศน์การจัดการเรียนการสอน การดูวิดิทัศน์การสอนของตนเองจะช่วยให้ครูเกิดความตระหนักและพัฒนาตนเอง การสังเกตห้องเรียนเป็นกระบวนการที่พัฒนาสำหรับการสังเกตครู ไม่ว่าจะเป็นการสังเกตโดยเพื่อนร่วมงาน หรือ พี่เลี้ยง หรือ ศึกษานิเทศก์ เป็นต้น ซึ่งการเรียนรู้รูปแบบนี้ก่อให้เกิดการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เหมาะสม (Whitlock, 1997 อ้างถึงใน พศิน แดงจวง, 2554)

5.4 ทักษะการสอนแบบจุลภาคที่สอดคล้องกับสมรรถนะการสอน

จากการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการสอนแบบจุลภาคที่เน้นสมรรถนะการสอน และสอดคล้องกับสมรรถนะการสอน ผู้วิจัยสามารถจำแนกทักษะการสอนออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้ (นวรรตน์สมนาม, 2546)

ทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย

1.1 การแต่งกาย เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียน ถ้าครูแต่งตัวสวยเด่นเกินไป หรือสกปรกมาก เสื้อผ้า กางเกงยับยู่ยี่ จะทำให้นักเรียนหันความสนใจไปสู่เครื่องแต่งกายของครู และไม่สนใจในการเรียน ครูต้องแต่งกายให้เรียบร้อยตามสมันิยม โดยคำนึงถึงวัย รูปร่างและฐานะของครู และควรจะแต่งให้เหมาะสมกับโอกาส ต้องระวังเรื่องสี ครูที่มีรูปร่างอ้วนใหญ่ ควรแต่ง สีเข้มที่สุภาพ ถ้าเป็นผ้าลายริ้วก็ควรจะวางผ้าให้ลายริ้วนั้นเป็นทางตรง ส่วนครูที่ผอมเล็ก ก็ควรหาผ้าสีอ่อนๆ ใช้ทางริ้วเป็นทางขวางการนุ่งกระโปรงไม่ควรสวมเสื้อและกระโปรงคับและสั้นเกินไป เสื้อไม่มีแขนไม่ควรใส่มาสอนหนังสือ รองเท้าควรสะอาดอยู่เสมอ และควรเป็นรองเท้านุ่มสันสีสุภาพ สำหรับการแต่งกายของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ควรแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

1.2 บุคลิกภาพและการวางตัว ควรวางท่าทางสุภาพอ่อนโยน มีความกระฉับกระเฉง กระตือรือร้น เอาการเอางานจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความศรัทธา ทรงตัวด้วยความมั่นใจ ควรยืนกลางห้อง ยืนตัวตรงตลอดเวลาที่สอน ไม่วางตัวตามสบายหรือตึงเครียดมากเกินไป และไม่ควรง่วงหลับขณะมอบหมายงานให้นักเรียนทำ

1.3 การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ การเดินเป็นสิ่งแรกที่สะดุดตาหรือเป็นจุดสนใจของนักเรียน วิธีเดินที่ดีควรเดินด้วยฝีเท้าพอเหมาะไม่เร็วหรือช้าเกินไป ในขณะเดียวกันก็ต้องทรงตัวให้สง่างาม ไม่เดินหลังโกงหรือยืดหน้าอก หรือกระมัดกระเมี้ยนอายุ ระวังอย่าให้หัวไหล่ตึงและทื่อ ขณะเดินต้องให้แขนแกว่งตามสบาย ในขณะเดียวกันศีรษะต้องตั้งตรง ขณะเดินอย่าให้ส่วนคางยื่นล้าอวัยวะส่วนอื่น ในห้องเรียนไม่ควรเดินมากนักขณะสอน

ทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

2.1 การใช้วาจา เสียงที่พูดนั้น จะต้องให้เข้ากับกาลเทศะ นั่นคือต้องปรับให้เหมาะสมกับโอกาสสถานที่ และต้องคำนึงถึงวัยผู้เรียนด้วย นอกจากนั้นครูควรคำนึงถึงความยากง่ายของเรื่องที่จะสอนอีกด้วย หากเรื่องที่สอนเป็นหลักการทางวิชาการ ครูต้องพูดให้ช้าลง ถ้าเรื่องที่สอนเป็นเรื่องเบาๆ สนุก อาจพูดเร็วได้บ้างโอกาส

ไม่ควรพูดลัด ตัดสั้นจนความหมายเปลี่ยนหรือจนไม่ทราบที่มาของคำ เช่น คำว่า “กิโลกรัม” เป็น “โล” คำว่า “สัปดาห์” เป็น “สั - ปดาห์” เป็นต้น อย่าพูดเสียงรัวเร็ว เพราะจะทำให้ฟังไม่เพราะ เช่น มหาวิทยาลัย เป็น มหาลัย หรือ มหาวิทยาลัย

2.2 การใช้น้ำเสียง น้ำเสียงที่สอนนักเรียนควรมีความดังพอสมควร ความเร็ว กำลังและทางเสียงจะต้องมีความสมดุลกัน คือ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ไม่ดังหรือเบาเกินไป ไม่ลากทางเสียงให้ยาวเกินไป หรือห้วนจนเกินไป เสียงจะต้องมีความชัดเจนพอเหมาะ น้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง ทำให้นักเรียนรู้สึกนิยมชมชอบและนับถือในตัวครูผู้สอน

ครูต้องมีการเน้นเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา อย่างที่เราพูดคุย สนทนากันอย่างมีชีวิตชีวา ครูที่สอนโดยใช้เสียงสูงเกินไป ควรจะลดเสียงให้ต่ำลง เพราะเสียงสูงเกินไปจะทำให้นักเรียนเกิดความเครียดและเหนื่อย ส่วนครูที่มีเสียงต่ำมาก ก็ควรจะพูดให้มีเสียงสูงขึ้น เพราะเสียงที่ต่ำมากมักจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและง่วงเหงา หากห้องเรียนมีเสียงดังรบกวนจากห้องอื่นๆ ครูต้องพูดดังขึ้นกว่าเดิม หากห้องเรียนเงียบ ครูควรลดระดับเสียงให้เบาลง

ทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

3.1 การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา ครูควรมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีความเข้าใจ มีความเป็นมิตร และแสดงความอบอุ่นจริงใจออกมาทางสายตาด้วยในขณะที่สอน เมื่อนักเรียนตอบคำถามหรือข้อคิดเห็นที่ขบขัน ครูควรมีอารมณ์ขันร่วมด้วย แสดงสีหน้าตั้งใจฟัง ขณะนักเรียนถาม เมื่อนักเรียนตอบนอกกลุ่มนอกทางควรแสดงสีหน้าเฉยเมยหรือนิ่ง เมื่อนักเรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี ควรครุพยกหน้าพร้อมกับยิ้มด้วย เมื่อนักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ครูควรส่ายหน้าพร้อมๆ กับยิ้มน้อยๆ เพื่อมิให้นักเรียนเสียกำลังใจ แสดงสีหน้าขมวดคิ้วหรือจ้องหน้า เมื่อนักเรียนเริ่มคุยกัน เพื่อใช้ในการปกครองชั้นเรียน ใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน

3.2 การใช้ท่าทางประกอบการสอน การสื่อความหมายด้วยแขนและมือเป็นการใช้ท่าทางประกอบการสอนควรให้สอดคล้องและเหมาะสม เพื่อแสดง ความหมาย ความรู้สึก หรืออารมณ์ดังนี้ ฟังพอใจ เห็นด้วย ให้กำลังใจ อ่อนโยน เมตตา ไม่พอใจ ความรู้สึก และอารมณ์เหล่านี้สามารถแสดงได้ด้วยแขนและมือ เป็นการช่วยให้การพูดน้อยลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดของตนเองมากขึ้น การใช้มือส่งสัญญาณ เช่น กวักมือ เรียกโบกให้ถอย ปรบมือ แสดงความยินดี ชมเชย ใช้นิ้วแตะริมฝีปากแสดงให้นักเรียนเงียบ ใช้นิ้วชี้โตะเบาๆ เมื่อนักเรียนใจลอย ใช้นิ้วแตะที่ขมับในเชิงใช้ความคิด ใช้นิ้วชี้โตะนักเรียนเบาๆ เมื่อนักเรียนเหม่อลอย ใช้นิ้วตบโตะเบาๆ เพื่อเรียกความสนใจ ใช้นิ้วชี้เรียกให้ตอบ ใช้แขนกอดอกขณะรอให้นักเรียนคิดหาคำตอบ ใช้นิ้วประกอบท่าทางตามเนื้อเรื่อง ตามระดับเสียง ตามจังหวะ ใช้นิ้วลูบหลัง จับแขนนักเรียนด้วยความเมตตา ฯลฯ

สรุปได้ว่าสมรรถนะการสอน คือความสามารถในการผสมผสานความรู้ ทักษะ แรงจูงใจ ทัศนคติ และคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคล เพื่อการฝึกการจัดการเรียนการสอนตามทักษะ การสอนแบบจุลภาค ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทักษะการสอนแบบจุลภาคเพื่อนำไปสร้างเกณฑ์การประเมิน ระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาคเพื่อนำตัวแบบที่จัดระดับสมรรถนะการสอนไป สร้างพอดคาสต์ และนำทักษะการสอนแบบจุลภาคใช้เป็นนิยามสมรรถนะการสอนในการสร้างแบบ ประเมินสมรรถนะการสอนสำหรับผู้เรียนประเมินตนเอง และผู้สอนประเมินผู้เรียนก่อนและหลังการ ทดลอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบจุลภาค

สุทธนู ศรีไสย์ (2538) ได้ศึกษาตัวชี้สำคัญสำหรับการประเมินผลการปฏิบัติการสอนของนิสิตฝึกสอน พบว่า นิสิตฝึกสอนมีความก้าวหน้าทางด้านพฤติกรรมทั่วไปสูงกว่าครั้งแรกที่เริ่มต้นฝึกสอน ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองของนิสิตฝึกสอน และความสามารถในการแก้ปัญหาของนิสิตฝึกสอน

อรรณพ แสงแจ่ม (2548) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูภายหลังจากการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ของนิสิตฝึกสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสอน ด้านการบูรณาการทางการศึกษา และด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ พบว่า นิสิตฝึกสอนมีปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตฝึกสอนที่มีปัญหาด้านการสอน อาจเนื่องมาจากนิสิตยังขาดประสบการณ์การสอนจริง ขาดทักษะการสอนและไม่สามารถประยุกต์หลักการและทฤษฎีต่างๆ มาใช้ได้อย่างเต็มที่ และปัญหาการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เนื่องจากนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูยังขาดความมั่นใจทักษะการแก้ปัญหาในการสอน การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการควบคุมชั้นเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพอดคาสต์

Boulosและคณะ (2006) ทำการศึกษาวิกิ บล็อก และพอดคาสต์ สำหรับการเรียนการสอนบนเว็บ เครื่องมือที่ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันมีการใช้งานเพิ่มขึ้น และได้รับการรับรองมากขึ้น โดยนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ เพราะมีความสะดวกและความรวดเร็วในการใช้งาน สามารถแบ่งปันข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพและความสะดวกในการทำงานร่วมกัน สามารถเข้าถึงสื่อต่างๆ ทั้งไฟล์เสียงและวิดีโอด้วยพอดคาสต์ และสามารถดาวน์โหลดเพื่อเล่นกับเครื่องเล่นแบบพกพาได้ทุกที่ทุกเวลา เช่น ไอพอด โทรศัพท์มือถือ พบว่า เพื่อให้เกิดการใช้งานวิกิ บล็อก และพอดคาสต์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับผู้เรียนแพทย์และผู้ป่วยให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์อย่างลึกซึ้งมากขึ้น โดยการทำข้อตกลงและการทำงานร่วมกันภายในสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ดิจิทัล ดังนั้น การวิจัยควรค้นหาวิธีที่ดีที่สุดที่จะรวมเครื่องมือเหล่านี้ที่มีอยู่ในอิเล็กทรอนิกส์สำหรับผู้เรียนผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ และผู้ป่วยโดย คำนึงถึงความแตกต่างกันแต่มีความต้องการที่คล้ายคลึงกัน และโอกาสความร่วมมือระหว่างกัน ซึ่งการวิจัยเป็นแบบบูรณาการในการใช้งานเพื่อทำหน้าที่เชื่อมโยงรูปแบบที่แตกต่างกันของเครื่องมือที่ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันบนเว็บ เพื่อให้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกัน

LunaและCullen (2011) ทำการศึกษาการเข้าถึงและความสะดวกสบายในการเรียนการสอนและการเรียนรู้โดยการใช้พอดคาสต์ พบว่า นักเรียนที่อ่านจากเนื้อหาสาระที่เขียนมีจำนวนน้อยกว่าครั้งหนึ่งและอ่านเนื้อหาสาระมากกว่าหนึ่งครั้ง นักเรียนมีแนวโน้มที่จะทำงานมากขึ้น ในขณะที่ฟังพอดคาสต์มากกว่าการอ่านเนื้อหาที่เขียน และสิ่งที่พบบ่อยคือการบันทึกในขณะที่ฟังพอดคาสต์ เช่น นักเรียนทั่วไปเชื่อว่าประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อฟังพอดคาสต์มากกว่าการอ่านเนื้อหาที่เขียนมากที่สุด

Middleton (2009) ทำการออกแบบนาร่องสำหรับระบบเสียงดิจิทัลในการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้อย่างสร้างสรรค์ พบว่า การใช้เสียงดิจิทัลสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน โดยใช้ร่วมกับวิธีการ กลยุทธ์ต่างๆ โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และพอดคาสต์ช่วยส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ให้สะดวกและง่ายต่อการเรียนรู้

PalmerและDevitt (2007) ทำการอธิบายรายละเอียดวิธีการเพื่อสร้างการเรียนรู้แบบโต้ตอบสำหรับเครื่องเล่น mp3 โดยเฉพาะไอพอด ซึ่งผู้เขียนอยากจะรวมภาพและวิดีโอในวัสดุการโต้ตอบของไอพอด และต้องการศึกษาความพึงพอใจกับการแสดงข้อความ รวมถึงแนวโน้มการตอบสนองในการนำไอพอดมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเข้าใจ พบว่า มีการอธิบายรายละเอียดวิธีการสร้างการเรียนรู้แบบโต้ตอบบนไอพอดสำหรับครู แม้ว่าเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้รูปแบบนี้ ผู้เรียนอาจจะยังไม่มีความสามารถทางเทคโนโลยีและความสามารถในการซื้อเทคโนโลยีเหล่านี้สำหรับการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะมีความสามารถในการรักษาความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำแนวคิดนี้ไปพัฒนาการเรียนการสอน และทดลองกับนักเรียนกลุ่มอื่นๆ

Tam (2012) ทำการตรวจสอบประสิทธิภาพของการใช้พอดคาสต์ในการเรียนรู้ดนตรีและทัศนศิลป์ในสถาบันการศึกษา พบว่า พอดคาสต์ช่วยให้นักศึกษาที่เข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาบรรลุการเรียนรู้ส่วนบุคคล ผู้วิจัยเห็นว่าพอดคาสต์ช่วยเสริมให้การเรียนรู้เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน โดยการสาธิต และใช้กิจกรรมหรือการมอบหมาย

Singhasemและคณะ (2012) ทำการศึกษาค้นคว้าผลของการเรียนรู้ผ่านคลิปวิดีโอเพื่อส่งเสริมความเข้าใจของผู้เรียน และสอบถามความพึงพอใจของการเรียนรู้จากคลิปวิดีโอโดยใช้โปรแกรมมูเดิ้ล LMS พบว่า การเรียนรู้ผ่านคลิปวิดีโอส่งเสริมเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจทฤษฎีและเนื้อหาของจิตวิทยา ซึ่งมีทั้งเสียงและวิดีโอคลิปที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรง การเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ดังนั้นการให้ผู้เรียนได้มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

กรวิกา กัปตพล (2554) ทำการศึกษาผลของการเรียนวิทยาศาสตร์ด้วยการคิดแก้ปัญหาอนาคตบนเว็บโดยใช้คลังวิดิทัศน์ ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า กระบวนการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอน คือ การเรียนแบบการคิดแก้ปัญหาอนาคต การใช้คลังวิดิทัศน์ การจัดการเรียนการสอนบนเว็บ ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดนี้ร่วมกันสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้สูงขึ้น

ชวันธร สัมฤทธิ์ (2554) ทำการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้เทคโนโลยีพอดคาสต์สำหรับไอแพด เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเทคนิคการทำวิจัยพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ศึกษามิ่วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา ศึกษาประสิทธิภาพ และศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีพอดคาสต์สำหรับไอแพด เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ เทคนิคการทำวิจัยพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีพอดคาสต์สำหรับไอแพด เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเทคนิคการทำวิจัยพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ศึกษา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับดีมาก สามารถตอบสนองความพึงพอใจของผู้ใช้ได้เป็นอย่างดี มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการศึกษา โดยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมความรู้และทบทวนบทเรียนให้แก่ นักศึกษาผ่านอุปกรณ์ไอแพด (iPad) เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางและอำนวยความสะดวกให้แก่ นักศึกษา อีกทั้งรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีพอดคาสต์ที่พัฒนาขึ้น ยังสามารถลดปริมาณกระดาษและกระดาษให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการศึกษาได้เป็นอย่างดีอีกด้วย จากกลุ่มตัวอย่างการวิจัย ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนหลักสูตรออนไลน์โดยฟังผ่านพอดคาสต์ เพื่อเปรียบเทียบกลุ่มของนักเรียนที่ได้ฟังบันทึกออนไลน์พอดคาสต์ จำนวน 33 คน กับนักเรียนที่ไม่ได้ฟัง จำนวน 71 คน ผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ฟังพอดคาสต์มีความพึงพอใจ และมีผลการเรียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังช่วงทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฟังพอดคาสต์

อานวัฒน์ บุตรจันทร์ (2552) ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการกำกับตนเองก่อนและหลังการเรียนการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองในรายวิชาการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต, เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ไม่ได้เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์ กลุ่มที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองและ กลุ่มที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยไม่ใช้กลวิธีในการกำกับตนเองในรายวิชาการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต และสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์ พบว่า นิสิตที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนและคะแนนการกำกับตนเองสูงขึ้น นิสิตที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยไม่ใช้กลวิธีในการกำกับตนเอง นิสิตที่

เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเอง และนิสิตที่ไม่ได้เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตจากตัวแบบ

Mun Y. และ Fred D. (2003) ทำการพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการสังเกตของการฝึกอบรมซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ และทักษะการสืบค้นข้อมูล โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 95 คน พบว่า กระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกต โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลียนแบบตัวแบบที่กำหนดให้ ทำให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้เกี่ยวกับซอฟต์แวร์ได้ดีขึ้น และสามารถเพิ่มทักษะการสืบค้นข้อมูลได้ดีกว่าก่อนการฝึกอบรม

กรรณา ศรีแสน (2546) ทำการศึกษาผลของการใช้หนังสือการ์ตูนตัวแบบต่อการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) พบว่า พฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมและพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ธราทิพย์ วงศ์พันธ์ (2544) ทำการศึกษาผลของการเรียนจากตัวแบบสัญลักษณ์โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับการอภิปรายกลุ่มต่อพฤติกรรมการดูแลผู้ป่วยของพยาบาลประจำการ โดยศึกษาที่พยาบาลประจำการที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลโพธิ์ไทร ระหว่างเดือน มกราคม พ.ศ. 2545 ถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2545 จำนวน 15 คน พบว่า พฤติกรรมการดูแลผู้ป่วยโดยรวมของพยาบาลประจำการหลังการเรียนจากตัวแบบสัญลักษณ์โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับการอภิปรายกลุ่มดีกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปวีร์ กาญจนภี (2552) ทำการศึกษาและเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์ที่มีต่อการพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 114 คน โดยเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม พบว่า หลังการทดลองไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมของคะแนนความมีน้ำใจก่อนการทดลอง หลังการทดลองครั้งที่ 1 และ 2 และไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนความมีน้ำใจก่อนการทดลอง หลังการทดลองครั้งที่ 1 และ 2 ภายในกลุ่มทดลองที่ 1 แต่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนความมีน้ำใจหลังการทดลองครั้งที่ 2 สูงกว่าคะแนนความมีน้ำใจก่อนการทดลองภายในกลุ่มที่ 2

สิริพร ปุรันต์ (2547) ทำการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ตัวแบบนิทานประกอบละครหุ่นเพื่อปลูกฝังพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ตัวแบบนิทานประกอบละครหุ่นมีคุณภาพและสามารถปลูกฝังพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนได้จริง

สุมาลี เชื้อชัย (2551) ได้พัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านเครือข่ายสำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ให้ผู้เข้าฝึกอบรมเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าผลการทดลอง ใช้รูปแบบดังกล่าว ผู้เข้าฝึกอบรมมีคะแนนความรู้และการทดสอบการเขียนแผนการสอนหลังฝึกอบรม สูงกว่าก่อนการฝึกอบรม

สุสัณหา ยิ้มแย้มและคณะ (2544) ได้ศึกษาผลการให้ความรู้ร่วมกับการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ต่อความรู้และการปฏิบัติของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อในผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ วัสดุทัศนศึกษาให้ความรู้และการปฏิบัติในเรื่องการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีเสนอโดยตัวแบบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีทันทีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษาสูงกว่าก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา 2 สัปดาห์สูงกว่าก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา คะแนนเฉลี่ยความรู้ของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างจากหลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษาทันที คะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสในผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีภายใน 1 สัปดาห์ หลังการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา สูงกว่าภายใน 1 สัปดาห์ก่อนการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา แสดงให้เห็นว่าการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อทัศนศึกษา ทำให้ผู้ดูแลผู้ป่วยเด็กติดเชื้อเอชไอวีมีความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อฉวยโอกาสถูกต้องเพิ่มมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ยุวดี ธีรธราดล (2553) ทำการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีหลักการดังนี้ 1) ส่งเสริมประสบการณ์เชิงบวกและการรับรู้ถึงความสำเร็จจากการกระทำให้กับผู้เรียน 2) ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างอิสระและฝึกฝนตนเองตามความสนใจให้กับผู้เรียน ส่งผลให้การเรียนรู้นั้นเกิดประสิทธิภาพ

สุพรรณิ คำนันท์ (2552) ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้แบบผสมผสานแบบค้นพบด้วยวิธีอุปนัยและนิรนัย ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่างกัน พบว่า นักเรียน

ที่เรียนแบบผสมผสานด้วยวิธีการเรียนแบบค้นพบต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

สุภาวดี คำนาดี (2551) ทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ มีขั้นตอนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองทั้งหมด 6 ขั้นตอน คือ การประเมินตนเอง การเลือกปัญหาและตั้งเป้าหมาย การหาแนวทางการแก้ปัญหา การควบคุมตนเองและบันทึกพฤติกรรม การแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง การควบคุมตนเองและบันทึกพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนเจตคติและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสอน

Rick (2009) สร้างรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูโดยใช้ชีวิตทัศน์บันทึกการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาครูโดยการสะท้อนภาพของการเรียนรู้จากการดูชีวิตทัศน์การสอนของตนเอง ทำให้เกิดการวิเคราะห์ตนเองจากชีวิตทัศน์ ช่วยให้เห็นภาพพฤติกรรมของตนเองและปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง แต่หากเป็นครูใหม่ที่ขาดประสบการณ์ในการสอนอาจไม่ทราบว่าจะพัฒนาตนเองอย่างไรจากการดูชีวิตทัศน์นั้น

ปราโมทย์ พรหมจันทร์ (2553) ทำการพัฒนาารูปแบบเครือข่ายกัลยาณมิตรนิเทศด้วยการใช้เทคโนโลยี เว็บ 2.0 โดยการวัดและประเมินตามสภาพจริง เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางวิชาชีพของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินสมรรถนะทางวิชาชีพครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลของการใช้รูปแบบเครือข่ายกัลยาณมิตรนิเทศฯ พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนประเมินเฉลี่ยของพฤติกรรมจัดการเรียนรู้ ทักษะการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ และคุณลักษณะความเป็นครู สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้ รูปแบบฯ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) สมาชิกเครือข่ายกัลยาณมิตรนิเทศ 2) การวัดและประเมินตามสภาพจริง 3) เครื่องมือของเทคโนโลยีเว็บ 2.0 และรูปแบบฯ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นผูกโยงเครือข่าย 2) ขั้นสร้างความสัมพันธ์ มุ่งมั่นสู่จุดมุ่งหมาย 3) ขั้นรับกัลยาณมิตร หมั่นฝึกจิตความเป็นครู 4) ขั้นร่วมช่วยแก้ไข เปิดใจรับเพื่อปรับปรุง 5) ขั้นประเมินผล พิสูจน์ตนเชิงประจักษ์ 6) ขั้นขยายเครือข่าย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาค ด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อ การรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิต นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ โดยมีการออกแบบงานวิจัย การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ เกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบจุลภาค พอดคาสต์ การเสนอตัวแบบ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และสมรรถนะด้านพฤติกรรมการสอน
2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่

1. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความหมาย ลักษณะ และขั้นตอนกระบวนการสอนแบบจุลภาค เพื่อใช้ในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอน
2. ศึกษารูปแบบของพอดคาสต์ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน และคุณสมบัติของพอดคาสต์
3. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเสนอตัวแบบ ปัจจัยที่ส่งผล และลักษณะของกระบวนการเสนอตัวแบบ เพื่อใช้ในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอน เครื่องมือที่ใช้ และเครื่องมือวัดพฤติกรรมของบุคคล
4. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความหมาย ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และกระบวนการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อใช้ในเครื่องมือวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

5. ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสอน รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครู เพื่อใช้ในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอน เครื่องมือที่ใช้ควบคุมกระบวนการเรียนการสอน และเครื่องมือวัดสมรรถนะการสอน

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

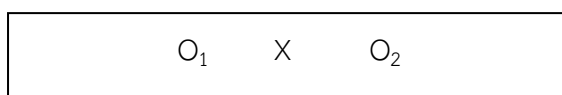
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

1. การสถาบันการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันที่มีการผลิตนิสิตครู ซึ่งนิสิตมีความพร้อมในการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

3. จัดกลุ่มตัวอย่างจากผลการทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อเข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ตามเกณฑ์การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่ กลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ

แบบแผนการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design ตามแบบแผนการทดลอง ดังภาพ (วรรณิ แกมเกตุ, 2551) และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์หลังการทดลอง

ภาพที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

O ₁	แทน	การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
และประเมินสมรรถนะการสอนก่อนการทดลอง
X	แทน	การใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน
ได้แก่ 1) ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย 2) ทักษะการใช้วาจา
และการใช้น้ำเสียง และ 3) ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม
ประกอบการสอน
O ₂	แทน	การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
และการประเมินสมรรถนะการสอนหลังการทดลอง

ซึ่งในการออกแบบการวิจัยครั้งนี้ มีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนในกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง แล้วจัดให้กลุ่มทดลองเข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย 2) ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง และ 3) ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน จากนั้นทดสอบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนของกลุ่มทดลองหลังการทดลอง และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์หลังการทดลอง

รูปแบบการทดลองที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	การทดลอง			หลังการทดลอง
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	
กลุ่มทดลองที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ระดับสูง กลาง และต่ำ	- วัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง - ประเมินสมรรถนะการสอน	การใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย มีตัวแบบ 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ	การใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง มีตัวแบบ 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ	การใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน มีตัวแบบ 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ	- วัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง - ประเมินสมรรถนะการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่
 - 1.1 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.2 แบบประเมินสมรรถนะการสอน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่
 - 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ การสอนแบบจุลภาค
 - 2.2 พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

ซึ่งมีเกณฑ์การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถทำได้แน่นอน
ระดับ 4 หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถทำได้
ระดับ 3 หมายถึง	ค่อนข้างมั่นใจว่าสามารถทำได้
ระดับ 2 หมายถึง	ไม่ค่อยมั่นใจว่าสามารถทำได้
ระดับ 1 หมายถึง	ไม่มั่นใจว่าสามารถทำได้
ระดับ 0 หมายถึง	ทำไม่ได้

สำหรับเกณฑ์การแปลผล มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 5
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 4
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 3
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 2
คะแนนเฉลี่ย	0.51-1.50	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 1
คะแนนเฉลี่ย	0.00-0.50	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 0

และจัดกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ ดังนี้

ระดับ 4-5	หมายถึง	กลุ่มสูง
ระดับ 2-3	หมายถึง	กลุ่มกลาง
ระดับ 0-1	หมายถึง	กลุ่มต่ำ

1.1.4 นำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของประเด็นการวัด การใช้ภาษา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

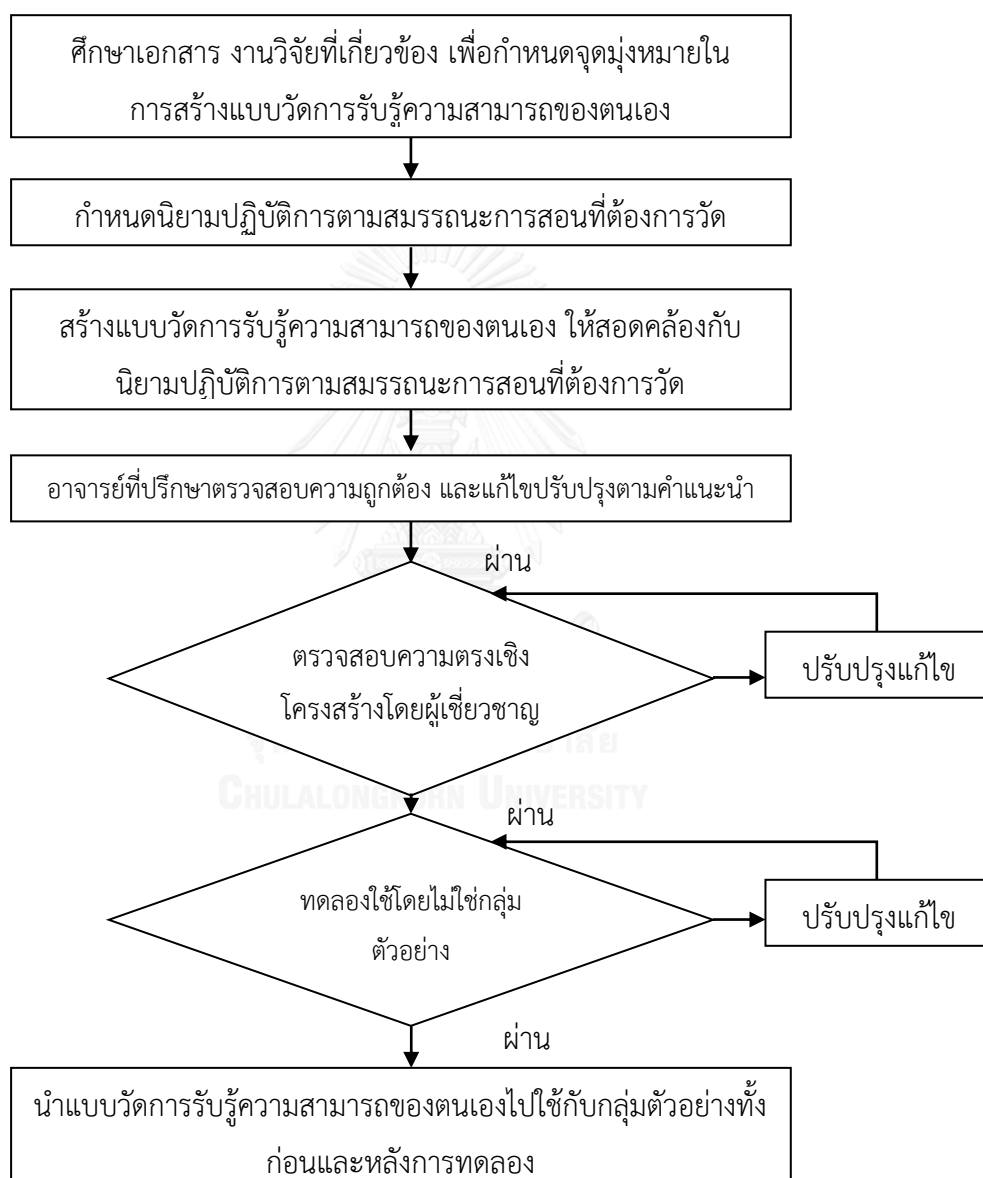
1.1.5 นำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้การประเมินความสอดคล้อง IOC (Index Of Consistency) โดยเมื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมีค่าความสอดคล้องผ่านเกณฑ์ โดยค่า IOC เท่ากับ 0.98

1.1.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.1.7 นำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยเกณฑ์ค่าความเที่ยงต้องมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป เมื่อวิเคราะห์

หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแล้ว พบว่า แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.775

1.1.8 นำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพแล้วไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดลองต่อไป

ภาพที่ 3.2 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.2 แบบประเมินสมรรถนะการสอน

การสร้างแบบประเมินสมรรถนะการสอน มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1.2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักการ แนวคิด จุดมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาการสอนแบบจุลภาค ทักษะการสอนแบบจุลภาค วิธีการสร้างแบบประเมินสมรรถนะการสอน

1.2.2 วิเคราะห์ และสังเคราะห์ กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะ และรายการพฤติกรรมของการประเมินสมรรถนะการสอน

1.2.3 สร้างแบบประเมินสมรรถนะการสอน โดยการรวบรวมข้อคำถามที่สอดคล้องกับรายการพฤติกรรมที่กำหนด เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มาก
ระดับ 3 หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้พอใช้
ระดับ 2 หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อย
ระดับ 1 หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์การแปลผล มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้พอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	สามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์ยอมรับของสมรรถนะการสอน ที่มีคะแนนเฉลี่ยที่สามารถปฏิบัติได้มากขึ้นไป

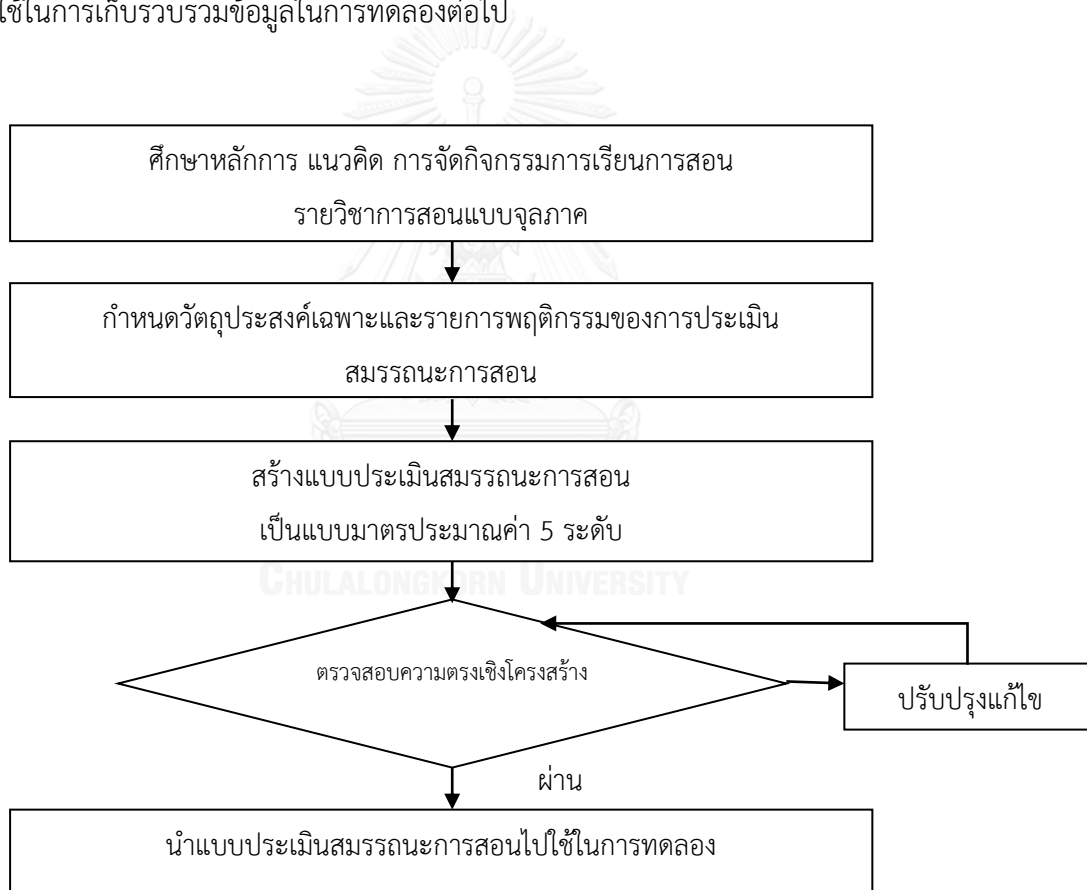
1.2.4 นำแบบประเมินสมรรถนะการสอนที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของประเด็นการวัด การใช้ภาษา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.2.5 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง และความเหมาะสมในการใช้ภาษา ประเมินให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้การประเมินความสอดคล้อง IOC (Index Of Consistency) โดยเมื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบประเมินสมรรถนะการสอน พบว่า แบบประเมินสมรรถนะการสอนมีค่าความสอดคล้องผ่านเกณฑ์ โดยค่า IOC เท่ากับ 0.93

1.2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินสมรรถนะการสอนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.2.7 นำแบบประเมินสมรรถนะการสอนมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยมีเกณฑ์ค่าความเที่ยงต้องมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป เมื่อวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่า แบบประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.834 ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.868 และด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.736

1.2.8 นำแบบประเมินสมรรถนะการสอนที่ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพแล้วไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดลองต่อไป

ภาพที่ 3.3 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินสมรรถนะการสอน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต หลักการ แนวทางในการสอนโดยใช้พหุศาสตร์ในการฝึกสอนแบบจุลภาค และวิเคราะห์วัตถุประสงค์

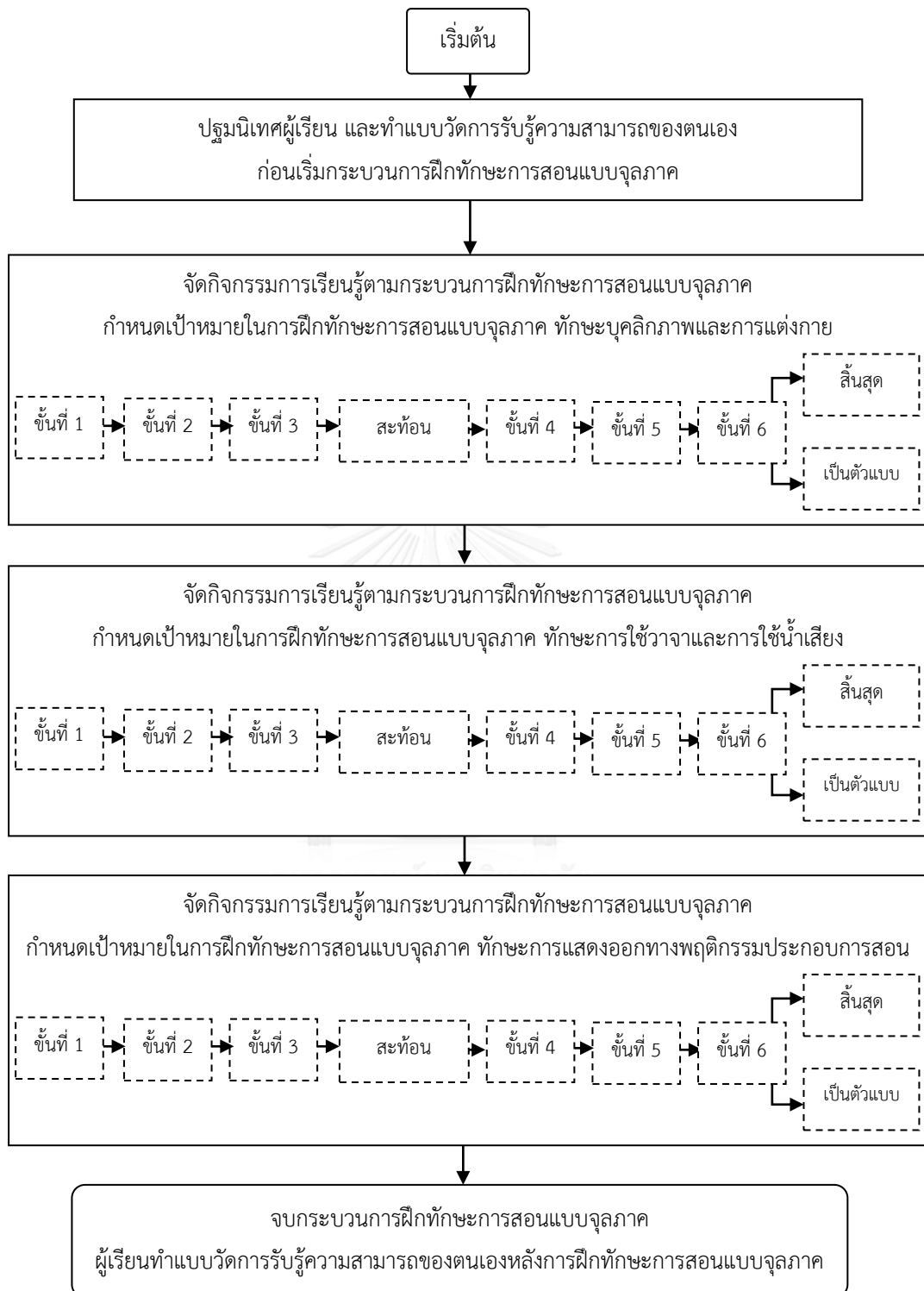
2.1.2 ศึกษาหลักการ แนวคิดจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำไปปรึกษากับอาจารย์ผู้สอนประจำรายวิชา รายละเอียดของเนื้อหากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยกำหนดวัตถุประสงค์ บทบาทผู้เรียน กิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมเนื้อหาและขั้นตอนต่างๆ

โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำ 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งของกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคใช้เวลา 2 สัปดาห์ เพื่อประเมินสมรรถนะการสอน 3 ด้าน ได้แก่

ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

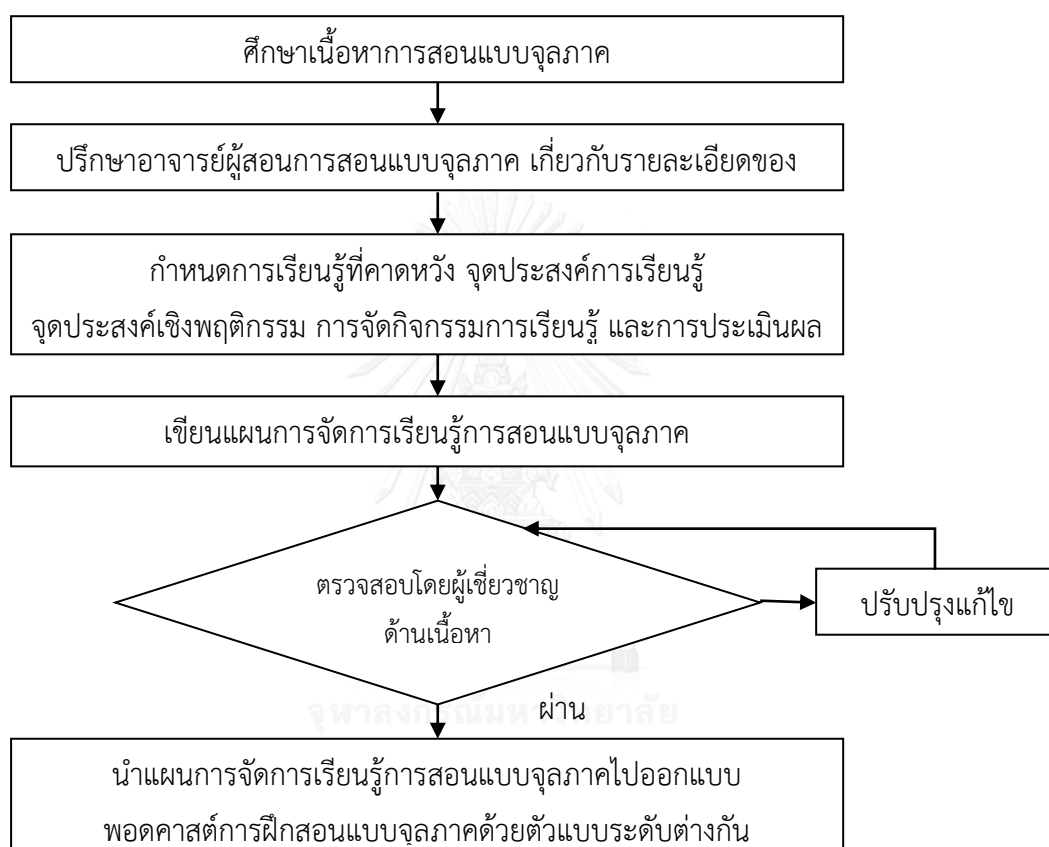
ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ภาพที่ 3.5 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค
เพื่อประเมินสมรรถนะการสอน 3 ด้าน

2.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้าน การจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเนื้อหาที่วิเคราะห์แผนการจัดการ เรียนรู้ ความตรงเชิงเนื้อหา นำข้อเสนอแนะและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปออกแบบพอดคาสต์การฝึกสอนแบบ จุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

ภาพที่ 3.6 แสดงขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค

2.2 พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

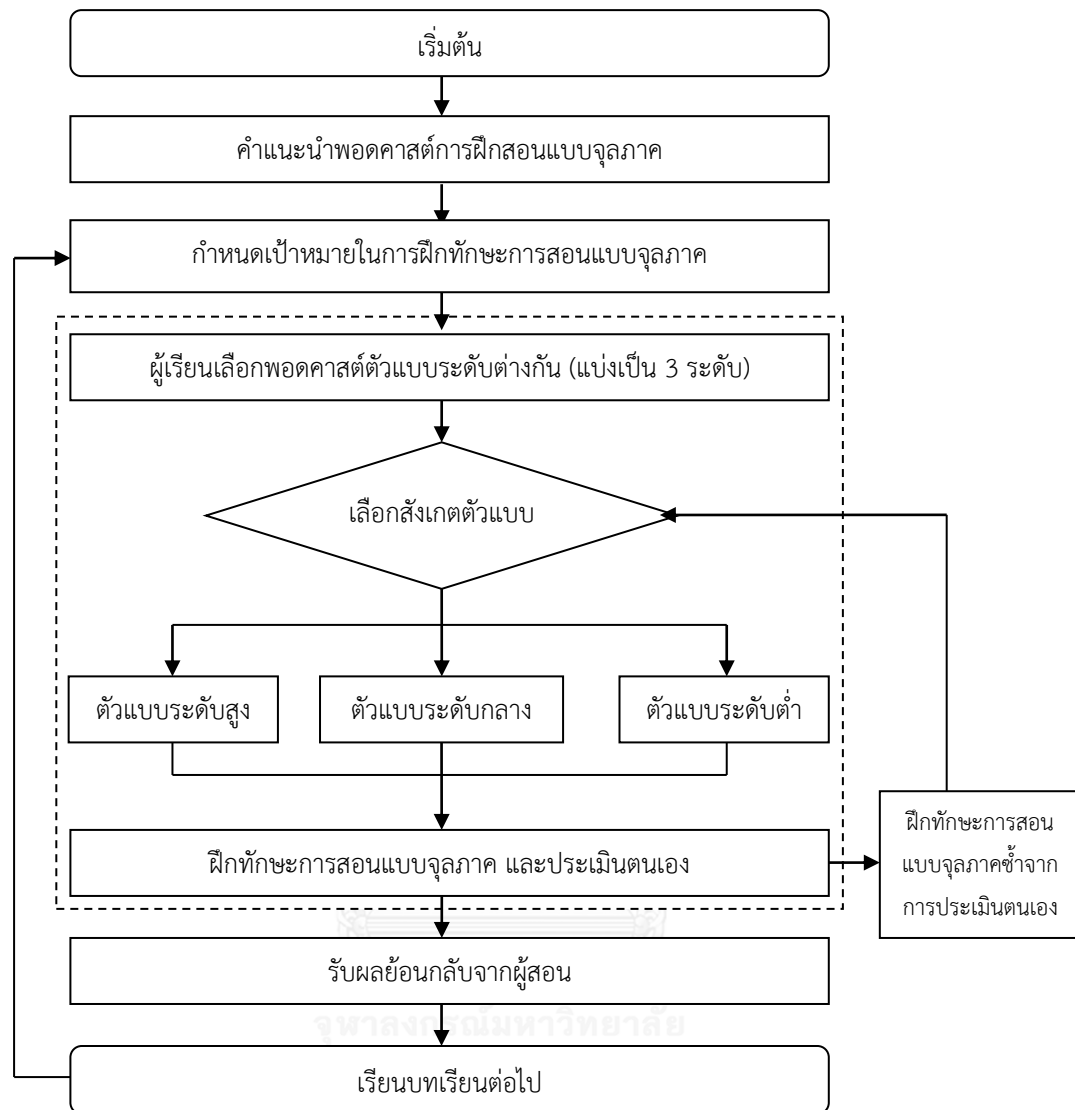
พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่สร้างขึ้นนี้ เป็นตัวแบบสัญลักษณ์ โดยนำทฤษฎีเกี่ยวกับการเสนอตัวแบบ และเทคโนโลยีพอดคาสต์มาใช้ในกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีการเสนอตัวแบบ และเทคโนโลยีพอดคาสต์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเนื้อหาวิชา และทักษะการสอนแบบจุลภาค

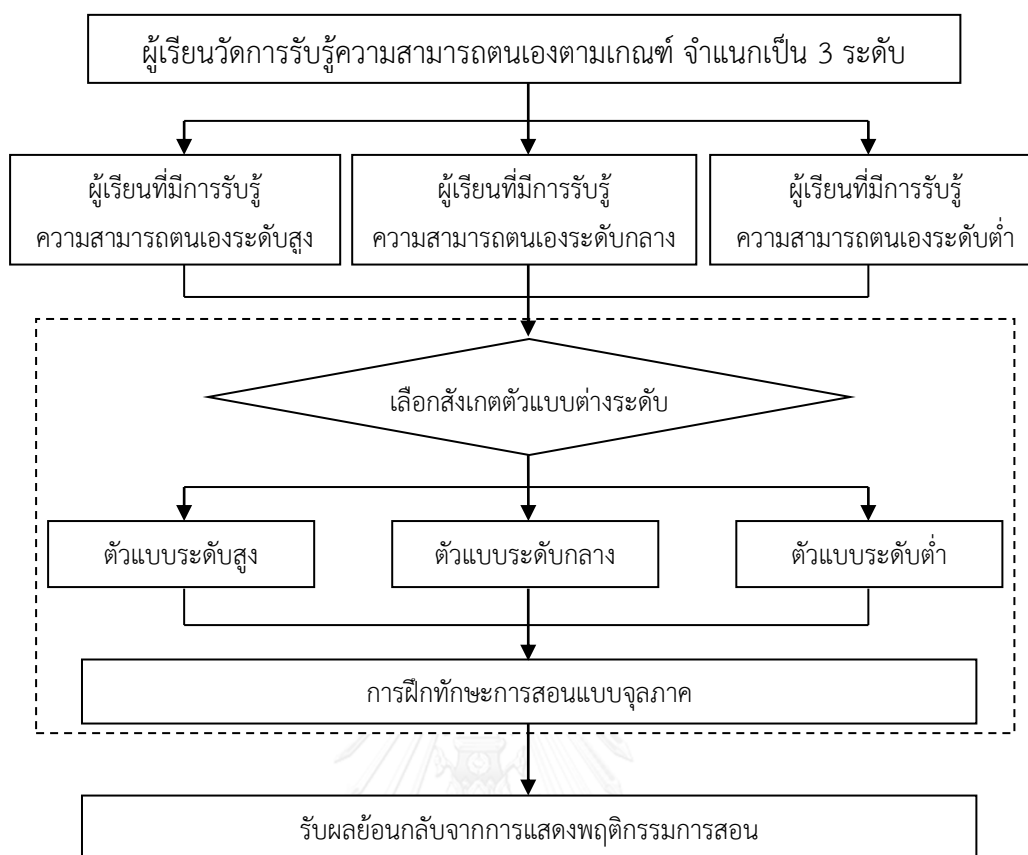
2.2.2 ศึกษาทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และสมรรถนะการสอน

2.2.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อกำหนดเนื้อหาให้ครอบคลุม

2.2.4 วิเคราะห์ ออกแบบสร้างผังงาน โครงสร้างของพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการใช้บทเรียนจนถึงเรียนจบบทเรียนว่ามีเครื่องมือ และวิธีการอย่างไร ด้วยการสังเคราะห์ให้มีความสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ การสอนแบบจุลภาค และตรงตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบแก้ไข แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการเรียน

ภาพที่ 3.7 โครงสร้างรูปแบบการใช้พอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

ภาพที่ 3.8 โครงสร้างกระบวนการเลือกสิ่งเกิดตัวแบบต่างระดับ

2.2.5 นำเนื้อหาที่ได้วิเคราะห์แล้ว มาจัดวางโครงเรื่องพอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน และเขียนบทรายการสอนแบบจุลภาค จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ภาษาที่ใช้และความเหมาะสมในการสร้างเป็นบทเรียนแล้วทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

2.2.6 นำโครงเรื่องพอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาสร้างเป็นพอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน เพื่อเป็นเครื่องมือในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.7 นำพอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนแบบจุลภาค จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเทคนิคในการสร้างบทเรียนด้านอื่นๆ และจัดระดับของตัวแบบตามเกณฑ์การจัดระดับตัวแบบพอดศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ทักษะบุคลิกภาพและการ

แต่ทั้งนี้ 2) ทักษะการเข้าใจจาและการใช้น้ำเสียง และ 3) ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม ประกอบการสอน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ จากนั้นนำผลที่ได้ไปแก้ไขปรับปรุง

2.2.8 นำพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ที่ได้แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับผู้เรียน

โครงการพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

ขั้นเตรียมการผลิต (Pre-Production)

1. วางแผน (Plan)

1.1 การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย คือ นิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครู ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 การกำหนดวัตถุประสงค์ในการผลิต คือ การสร้างพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ในรูปแบบของวิดิทัศน์บันทึกการสอน ซึ่งเน้นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

1.3 การกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ คือ ห้องเรียนที่ใช้ปฏิบัติการสอนจริง เพื่อให้ผู้สังเกตตัวแบบเกิดความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

1.4 การกำหนดระยะเวลาในการผลิต คือ ตั้งแต่วันที่ 18 – 24 พฤศจิกายน 2557 ในกระบวนการขั้นการผลิต และขั้นหลังการผลิต

1.5 การกำหนดรายละเอียดในการผลิต คือ ผู้ผลิตบันทึกวิดิทัศน์การสอนแบบจุลภาคของผู้เป็นตัวแบบที่ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด โดยเน้นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

1.6 การกำหนดงบประมาณในการผลิต

2. การผลิตรายการเพื่อเป็นตัวอย่างทักษะการสอน จะต้องศึกษาทักษะการสอนนั้นๆ เป็นอย่างดี เพื่อค้นหาข้อมูล และจัดเตรียมเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ในการผลิต โดยรวบรวม สังเคราะห์ และเรียบเรียงเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด จากนั้นจัดทำโครงร่างในการผลิตพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบ และคัดเลือกตัวแบบ จากครูผู้สอนหรือนิสิตครูที่มีทักษะการสอนที่กำหนดได้ดีจนสามารถเป็นตัวอย่างได้

3. เขียนบทการสอนแบบจุลภาคสำหรับตัวแบบ โดยเริ่มจากการวางประเด็นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค เพื่อกำหนดทักษะย่อยเพื่อให้ผู้เป็นตัวแบบแสดงออกทางพฤติกรรมการสอน และวางโครงเรื่องสำหรับการให้ผู้เป็นตัวแบบดำเนินการสอน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค แสดงขั้นตอนการดำเนินการสอน ทั้งกิจกรรมของผู้สอน กิจกรรมของผู้เรียน และท่าทางของผู้สอน (ทักษะที่เน้นการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค) และบทรายการสอนแบบจุลภาค แสดงรายละเอียดของบทพูด เสียงประกอบ รวมถึงรายละเอียดของภาพและการเปลี่ยนภาพ

4. ประสานงานกับส่วนต่างๆ ทั้งฝ่ายทีมงาน ติดต่อขอใช้สถานที่ห้องเรียนที่ใช้ในการบันทึก วิดีทัศน์การสอนของตัวแบบ ติดต่อครูผู้สอนที่มีทักษะการสอนตามที่กำหนดมาเป็นตัวแบบ รวมถึง การขอยืมอุปกรณ์ที่ใช้ในการบันทึกวีดิทัศน์การสอนของตัวแบบ

ขั้นการผลิต (Production)

สถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำ คือ ห้องเรียนที่ใช้ปฏิบัติการสอนจริง สามารถควบคุมแสง ควบคุม เสียง ควบคุมบรรยากาศในการเรียนได้ ไม่ต้องกังวลกับสภาพดินฟ้าอากาศ และมีความพร้อมทางด้าน เทคนิค

กระบวนการถ่ายทำต้องมีการเตรียมการถ่ายทำ ดังนี้

- เตรียมและตรวจเช็คอุปกรณ์
- จัดเตรียมพื้นที่ที่จะใช้ถ่ายทำ
- จัดเตรียมแสง และเสียง
- จัดวางตำแหน่งกล้อง
- ชักซ้อมทีมงานทุกฝ่าย
- ชักซ้อมการแสดงในการดำเนินการสอน
- ถ่ายทำจริง ตามที่ได้ทำการชักซ้อมกับผู้เป็นตัวแบบไว้แล้ว

ในกระบวนการการถ่ายทำจริง มีการประยุกต์ใช้เทคนิคในการถ่ายทำต่างๆ เช่น การเลือกใช้ ขนาดภาพ การเลือกใช้มุมกล้อง การใช้เทคนิคการเคลื่อนกล้อง และหลักการจัดองค์ประกอบภาพให้ เหมาะสมและน่าสนใจ ทั้งนี้ควรจะมีการถ่ายทำเพื่อไว้หลังจากถ่ายทำเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อประโยชน์ใน การตัดต่อ การเลือกภาพ หรือแทรกภาพ

ขั้นหลังการผลิต (Post-Production)

เป็นกระบวนการสุดท้ายก่อนการเผยแพร่ผลงาน คือ การลำดับภาพจากการถ่ายทำ และตัด ต่อส่วนที่เกินหรือไม่ต้องการออก หรือเอาภาพที่ต้องการหรือที่สำคัญมาแทรก โดยมีการเพิ่มเทคนิค ในการตัดต่อเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ ด้วยการใช้เอฟเฟ็คต่างๆ การแทรกกราฟิกต่างๆ การแทรก ข้อความ หรือคำบรรยายอธิบายเพิ่มเติม การแทรกเสียงดนตรี หรือเสียงบรรยายประกอบ การเพิ่ม ส่วนหัวเรื่องและท้ายเรื่อง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการตัดต่อ และเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการตัด ต่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นก็สามารถนำไปเผยแพร่ต่อไป โดยเผยแพร่ผ่านระบบการ จัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค

กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี (คอมพิวเตอร์)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เรื่อง การนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถอธิบายความสามารถและลักษณะการใช้งานของโปรแกรม Microsoft PowerPoint ได้อย่างถูกต้อง
2. ผู้เรียนสามารถใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint ได้อย่างถูกต้อง
3. ผู้เรียนสามารถสร้างงานนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint ได้

สาระสำคัญ

การนำเสนอ (Presentation) เป็นวิธีการรวบรวมข้อมูลความรู้ แนวความคิด ผลงาน แล้วนำมาร้อยเรียงเพื่อนำเสนอให้สามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว หรือโน้มน้าวให้เกิดความเชื่อหรือประทับใจตามวัตถุประสงค์ของผู้นำเสนอ ซึ่ง Microsoft PowerPoint เป็นโปรแกรมที่ใช้สร้างงานนำเสนอในรูปแบบของแผ่นงานหรือสไลด์ สไลด์แต่ละแผ่นนั้นสามารถมีได้ทั้งข้อความ ภาพถ่าย แผนภาพ แผนภูมิ เสียง และวิดีโอ นอกจากนี้ยังเพิ่มความน่าสนใจ ด้วยการเติมลูกเล่นในการนำเสนอให้กับสิ่งต่างๆ ทำให้ Microsoft PowerPoint เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานนำเสนอในปัจจุบัน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนมีความสามารถและทักษะในการใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint ในการสร้าง เพิ่ม หรือลบแผ่นงาน การสร้างข้อความ ตัวอักษรศิลป์ การเปลี่ยนรูปแบบ ขนาด และสีตัวอักษร การแทรกภาพประกอบ วัตถุ ภาพกราฟิก กราฟ หรือภาพตัดปะ การเปลี่ยนสีพื้นหลัง การกำหนดเทคนิคการเคลื่อนที่ให้ของวัตถุ การบันทึกไฟล์งาน

สาระการเรียนรู้

1. การนำเสนอข้อมูล
2. โปรแกรม Microsoft PowerPoint
3. ความสามารถของโปรแกรม Microsoft PowerPoint
4. การเริ่มใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint

การดำเนินการสอน

กิจกรรมของผู้สอน	กิจกรรมของผู้เรียน	ท่าทางของผู้สอน (ทักษะที่เน้น)
1. ครูทดสอบความรู้พื้นฐานเรื่อง การนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint โดยใช้คำถามนำ	1. ผู้เรียนฟังครูและตอบคำถาม	1. ครูเดินเข้าห้อง ใบหน้ายิ้มมองไปยังผู้เรียน และทักทายผู้เรียนเล็กน้อย (ตอนใช้คำถามนำ ครูทำท่าและเน้นเสียงสูงต่ำตามจังหวะลีลาการพูดให้น่าสนใจ)
2. ครูถาม “การนำเสนอข้อมูลคืออะไร และโปรแกรมใดบ้างที่ใช้ในการสร้างงานนำเสนอข้อมูล” เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน	2. ผู้เรียนยกมือตอบ และช่วยกันตอบ	2. ครูแสดงสีหน้าท่าทางพอใจเมื่อผู้เรียนตอบคำถาม และพยักหน้าพร้อมกับยิ้มด้วย
3. ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเดิมในการใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint “นักเรียนรู้จักและเคยใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint บ้างหรือไม่อย่างไร”	3. ผู้เรียนยกมือตอบคำถาม	3. ครูเรียกชื่อผู้เรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย ความเป็นกันเอง ครูพยักหน้ารับ ครูแสดงความพอใจยิ้ม และชมเชยด้วยใบหน้าที่ยิ้มอย่างจริงใจ เมื่อผู้เรียนตอบคำถาม
4. ครูพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับความสามารถของโปรแกรม Microsoft PowerPoint “นักเรียนคิดว่าโปรแกรม Microsoft PowerPoint นั้น มีความสามารถในการทำงานอย่างไรบ้าง”	4. ผู้เรียนร่วมกันตอบคำถาม	4. ครูแสดงสีหน้าท่าทางพอใจเมื่อผู้เรียนตอบคำถาม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี ครูควรพยักหน้าพร้อมกับยิ้มด้วย หรือเมื่อผู้เรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ครูควรส่ายหน้าพร้อมๆ กับยิ้มน้อยๆ เพื่อมิให้ เสียกำลังใจ
5. ครูอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง การนำเสนอข้อมูล	5. ผู้เรียนฟังครูอธิบาย	5. ครูอธิบายด้วยเสียงแจ่มใสที่พาดำรง เรียงชวนให้ผู้เรียนสนใจ ชัดเจน และ

กิจกรรมของผู้สอน	กิจกรรมของผู้เรียน	ท่าทางของผู้สอน (ทักษะที่เน้น)
		พูดอธิบายให้ช้าลง
6. ครูอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะการใช้งาน และความสามารถของโปรแกรม Microsoft PowerPoint	6. ผู้เรียนฟังครูอธิบาย	6. ครูอธิบายพร้อมกับแสดงตัวอย่างประกอบ พูดอธิบายให้ช้าลง น้ำเสียงพูดชัดถ้อยชัดคำ
7. ครูอธิบายและสาธิตขั้นตอนการเริ่มใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint - การเปิดโปรแกรม Microsoft PowerPoint - วิธีการสร้างไฟล์งานใหม่ - การบันทึกไฟล์งาน	7. ผู้เรียนฟังครูอธิบายและปฏิบัติตามขั้นตอน	7. ครูอธิบายพร้อมกับทำท่าประกอบ และใช้ลีลาการพูดดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน เปิดโอกาสให้ซักถามเมื่อไม่เข้าใจ แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถาม
8. ครูให้ผู้เรียนออกแบบและสร้างงานนำเสนอประวัติส่วนตัวด้วย Microsoft PowerPoint ให้สวยงามครบถ้วนตามหัวข้อที่กำหนด	8. ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint	8. ครูคอยให้คำแนะนำในฝึกปฏิบัติการใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint ด้วยท่าทางที่เป็นกันเอง และน้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง
9. ครูสุ่มผลงานการนำเสนอประวัติส่วนตัวด้วย Microsoft PowerPoint ของนักเรียน 2 – 3 งาน พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะผลงานของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ชมตัวอย่างผลงานของเพื่อนเพื่อเป็นแนวทางกับเพื่อนนักเรียนในการสร้างชิ้นงานต่อไป	9. ผู้เรียนนำเสนอผลงานการนำเสนอประวัติส่วนตัวด้วย Microsoft PowerPoint ของตนเอง	9. ครูสุ่มเรียกชื่อผู้เรียนเพื่อให้ ออกมานำเสนอด้วยน้ำเสียงที่เป็นกันเอง แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนนำเสนอ และให้ผลย้อนกลับหลังการนำเสนอของผู้เรียนแต่ละคน
10. ครูทบทวนเรื่องการนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint โดยใช้คำถามดังนี้	10. ผู้เรียนร่วมกับตอบคำถาม	10. ครูพูดอธิบายสรุปแต่ละประเด็นด้วยน้ำเสียงและการพูดที่ช้าลง โดยเน้นน้ำเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา

กิจกรรมของผู้สอน	กิจกรรมของผู้เรียน	ท่าทางของผู้สอน (ทักษะที่เน้น)
<ul style="list-style-type: none"> - การนำเสนอข้อมูล คืออะไร - โปรแกรม Microsoft PowerPoint <p>มีความสามารถและลักษณะการใช้งานอย่างไรบ้าง</p>		<p>เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย ใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน</p>

สคริปต์รายการสอนแบบจุลภาค

รูปแบบ รายการสอนแบบจุลภาค

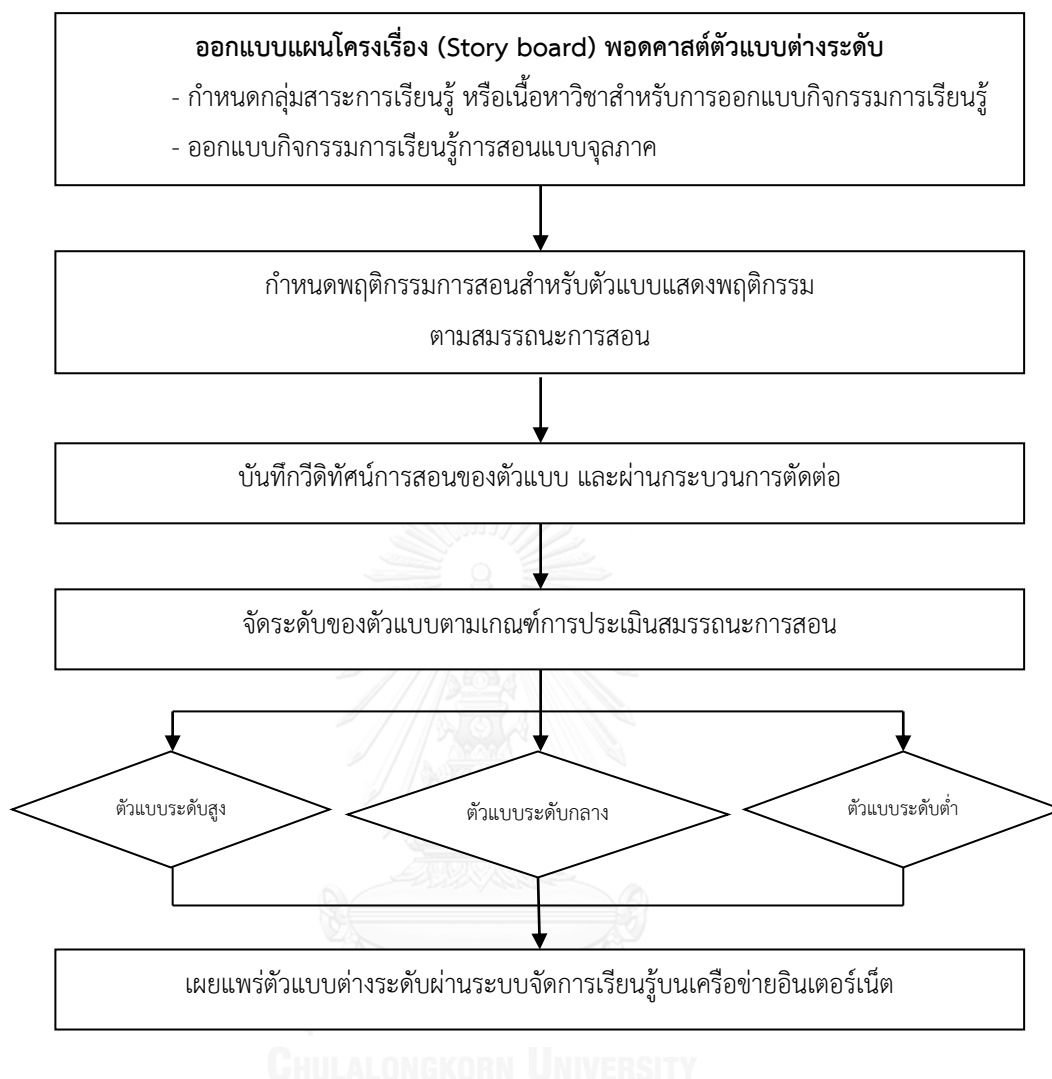
เวลา 10-15 นาที

ภาพ	เสียง
<p>Fade in</p> <p>Pan LS ผู้สอน เดินเข้าห้องเรียนด้วยใบหน้ายิ้มมองไปยังผู้เรียน และกล่าวทักทายผู้เรียน</p> <p>ตอนใช้คำถามนำ ตัวแบบทำท่าและเน้นเสียงสูงต่ำตามจังหวะลีลาการพูดให้น่าสนใจ</p>	<p>ผู้สอน – สวัสดีค่ะ/ครับนักเรียน สำหรับวันนี้เราจะเรียนในเรื่องของการนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint กันนะคะ/ครับ</p> <p>ไม่ทราบว่านักเรียนเคยใช้ Microsoft PowerPoint บ้างไหมคะ/ครับ</p>
<p>LS ผู้สอน แสดงสีหน้าท่าทางพอใจเมื่อผู้เรียนตอบคำถาม และพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม</p>	<p>ผู้สอน – นักเรียนคะ/ครับ ทราบไหมคะ/ครับว่าการนำเสนอข้อมูลคืออะไร และโปรแกรมอะไรบ้างที่นักเรียนสามารถใช้ในการสร้างงานนำเสนอข้อมูลได้คะ/ครับ</p>
<p>LS ผู้สอน เรียกชื่อผู้เรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย ความเป็นกันเอง พยักหน้ารับ แสดงความพอใจยิ้มและชมเชยด้วยใบหน้ายิ้มอย่างจริงใจ เมื่อผู้เรียนตอบคำถาม</p> <p>Pan MS ผู้เรียน</p>	<p>ผู้สอน – นักเรียนรู้จักและเคยใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint บ้างหรือไม่คะ/ครับ แล้วเคยใช้โปรแกรม Microsoft PowerPoint ทำอะไรบ้าง เช่นอะไรบ้างคะ/ครับ</p> <p>ไหนด (เด็กชาย ก.) ลองช่วยยกตัวอย่างให้เพื่อนๆ ฟังหน่อยคะ/ครับ</p>
<p>LS ผู้สอน แสดงสีหน้าท่าทางพอใจเมื่อผู้เรียนตอบคำถาม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี พยักหน้าพร้อมกับยิ้ม หรือเมื่อผู้เรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มน้อยๆ เพื่อไม่ให้เสียกำลังใจ</p>	<p>ผู้สอน – จากที่นักเรียนเคยใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint มาบ้างแล้วนะคะ/ครับ นักเรียนคิดว่าโปรแกรม Microsoft PowerPoint มีความสามารถในการทำงานอย่างไรบ้างคะ/ครับ</p>
<p>MS ผู้สอน อธิบายด้วยเสียงแจ่มใสที่ท่าเร่าเรงชวนให้ผู้เรียนสนใจ ชัดเจน และขณะอธิบายให้พูดช้าลง</p>	<p>ผู้สอน – สำหรับการนำเสนอข้อมูลนั้นคะ/ครับก็คือ วิธีการรวบรวมข้อมูลความรู้ แนวคิด นำมาร้อยเรียงเพื่อนำเสนอให้สามารถเข้าใจได้ง่าย หรือโน้มน้าวให้เกิดความเชื่อหรือประทับใจตามวัตถุประสงค์ของผู้นำเสนอ นั่นเองคะ/ครับ</p>

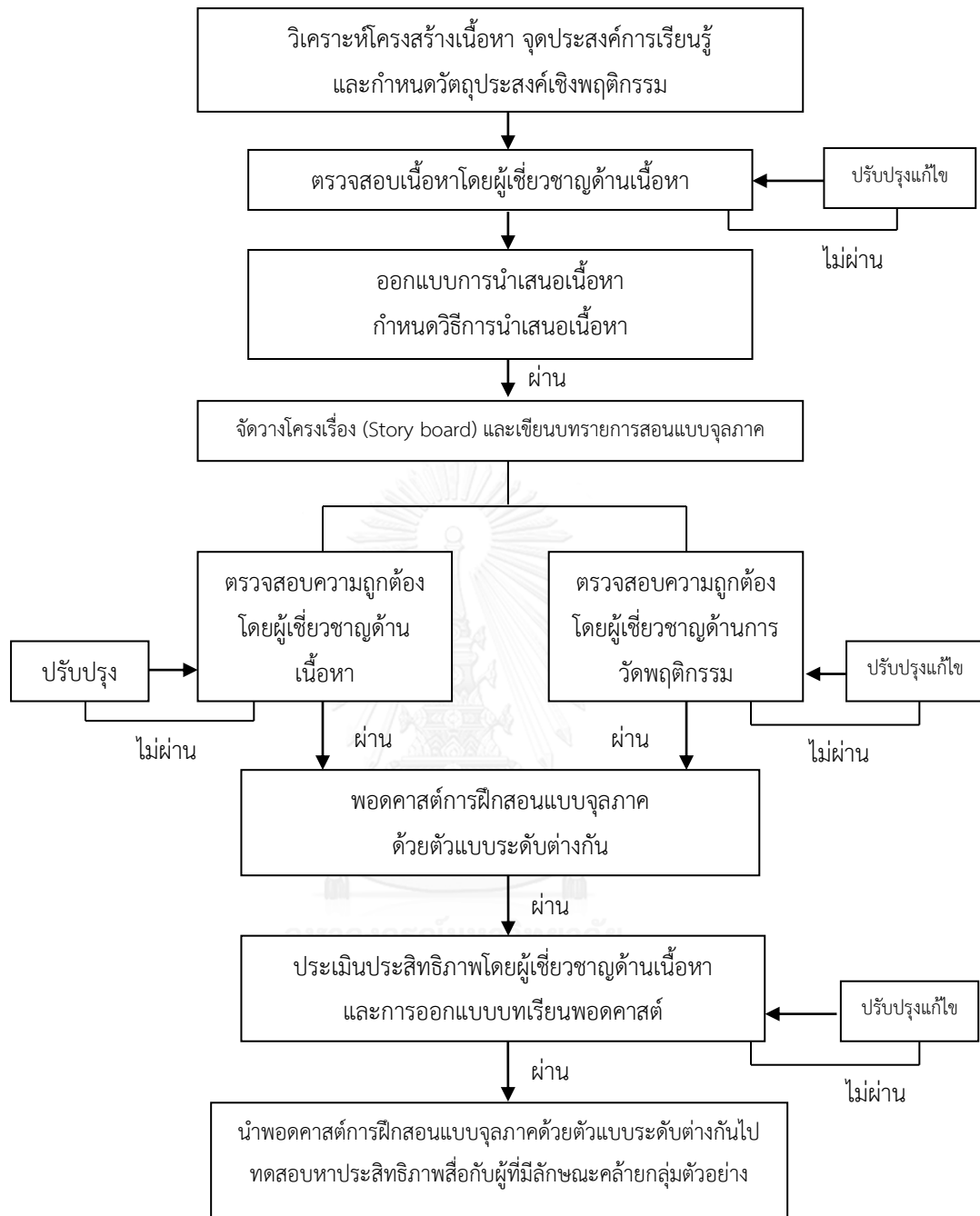
ภาพ	เสียง
<p>MS ผู้สอน อธิบายพร้อมทั้งแสดงตัวอย่างประกอบ พูดอธิบายให้ช้าลง น้ำเสียงพูดชัด ถ้อยชัดคำ</p>	<p>ผู้สอน – โปรแกรม Microsoft PowerPoint นะคะ/ครับ เป็นโปรแกรมสำหรับสร้างงานนำเสนอข้อมูล Presentation ถูกใช้งานอย่างกว้างขวาง เพราะมีรูปแบบการใช้งานที่เรียบง่าย สามารถสร้างงานนำเสนอที่สวยงาม สามารถแต่งเติมให้มีลูกเล่นและเสน่ห์ในการนำเสนอได้อย่างยืดหยุ่น และถูกนำไปใช้งานด้านต่างๆ เช่น ด้านการศึกษา งานนำเสนอในกิจกรรมต่างๆ</p> <p>ค่ะ/ครับ Microsoft PowerPoint เป็นโปรแกรมที่ใช้สร้างงานนำเสนอในรูปแบบของสไลด์ แต่ละสไลด์สามารถมีได้ทั้งข้อความ ภาพถ่าย แผนภาพ แผนภูมิ เสียง และวิดีโอ ยังเพิ่มความน่าสนใจ ด้วยลูกเล่นในการนำเสนอ ทำให้ Microsoft PowerPoint เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานนำเสนอในปัจจุบันค่ะ/ครับ</p>
<p>MS ผู้สอน ใช้ลีลาการพูดดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน</p>	<p>ผู้สอน – ส่วนความสามารถของโปรแกรม Microsoft PowerPoint นะคะ/ครับ มีมากมายเลยนะคะ/ครับ ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของข้อความ รูปภาพ เสียง วิดีโอ ค่ะ/ครับ สามารถรองรับภาพเคลื่อนไหว เช่น Flash, Gif, Animation, Video ได้ด้วยค่ะ/ครับ สามารถสร้างแผนภาพได้อย่างรวดเร็วและสวยงามด้วยนะคะ/ครับ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวาดรูปและตกแต่งภาพมาให้และสามารถตกแต่งตัวอักษรให้สวยด้วย WordArt ด้วยนะคะ/ครับ มีรูปแบบการนำเสนอ หรือ Theme ให้เลือกใช้มากมายค่ะ/ครับ สามารถใช้งานกับข้อมูลต่างๆ ได้ เช่น ข้อมูลจาก Microsoft Excel ค่ะ/ครับ</p>

ภาพ	เสียง
	และถ้าไฟล์ที่บันทึกเป็นไฟล์ .PPSX จะสามารถ Presentation แบบอัตโนมัติได้เลยค่ะ/ครับ และสุดท้ายไฟล์ที่สร้างในโปรแกรม Microsoft PowerPoint 2007 จะมีนามสกุลไฟล์ .PPTX ถ้าเป็นเวอร์ชันเก่า (2003) จะมีนามสกุลไฟล์ .PPT ค่ะ/ครับ
Pan LS ผู้สอน อธิบายพร้อมกับการทำท่าทาง ประกอบ และใช้ลีลาการพูดดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน เปิดโอกาสให้ซักถามเมื่อไม่เข้าใจ แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถาม	ผู้สอน – ต่อไปจะเป็นการสาธิตขั้นตอนการเริ่มใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint นะคะ/ครับ โดยจะเริ่มตั้งแต่การเปิดโปรแกรม Microsoft PowerPoint วิธีการสร้างไฟล์งานใหม่ และการบันทึกไฟล์งานค่ะ/ครับ
LS ผู้สอน ให้คำแนะนำในฝึกปฏิบัติการใช้งานโปรแกรม Microsoft PowerPoint ด้วยท่าทางที่เป็นกันเอง และน้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง	ผู้สอน – สำหรับกิจกรรมท้ายคาบในวันนี้ค่ะ/ครับ ให้นักเรียนออกแบบและสร้างงานนำเสนอประวัติส่วนตัวด้วย Microsoft PowerPoint ให้สวยงามครบถ้วนตามหัวข้อที่กำหนด ให้นักเรียนส่งงานภายในคาบเรียนนะคะ/ครับ แล้วส่งมาที่อีเมลของครูนะคะ/ครับ หลังจากนั้นจะเรียกสื่อนักเรียนออกมานำเสนอนะคะ/ครับ
MS ผู้สอน สุ่มเรียกชื่อผู้เรียนเพื่อให้ออกมานำเสนอด้วยน้ำเสียงที่เป็นกันเอง Pan LS ผู้เรียน LS ผู้เรียนที่ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน MS ผู้สอน แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนนำเสนอ และให้ผลย้อนกลับหลังการนำเสนอของผู้เรียนแต่ละคน	ผู้สอน – ขอสุ่มนักเรียนออกมานำเสนอนะคะ/ครับ หรือมีใครอาสาออกมานำเสนอไหมค่ะ/ครับ ถ้ายังขอเชิญเด็กชาย ข. ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนค่ะ/ครับ (นักเรียนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน 2-3 คน) ผู้สอน – นี่ก็เป็นตัวอย่างผลงานของเพื่อนๆ นะคะ/ครับ สำหรับเป็นแนวทางในการสร้างชิ้นงานอื่นๆ ต่อไปค่ะ/ครับ ขอเสียงปรบมือให้กับตัวแทนที่ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนด้วยค่ะ/ครับ

ภาพ	เสียง
	(เสียงปรบมือ)
<p>Pan LS ผู้สอน อธิบายสรุปแต่ละประเด็นด้วยน้ำเสียงและการพูดที่ช้าลง โดยเน้นน้ำเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย ใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน</p> <p>Fade out</p>	<p>ผู้สอน – ในวันนี้เราก็ได้เรียนรู้เรื่อง การนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint กันไปแล้ว นะคะ/ครับ ใครมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการนำเสนอข้อมูลด้วย Microsoft PowerPoint บ้างคะ/ครับ ไหนลองช่วยกันทบทวนอีกครั้งสิคะ/ครับ ว่า การนำเสนอข้อมูล คืออะไรคะแล้วโปรแกรม Microsoft PowerPoint มีความสามารถและลักษณะการใช้งานอย่างไร บ้างคะ/ครับ</p> <p>สำหรับวันนี้มีเพียงแค่นี้คะ/ครับ พบกันอีกครั้ง สัปดาห์หน้า สวัสดีคะ/ครับ</p>

ภาพที่ 3.9 โครงสร้างพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

ภาพที่ 3.10 แสดงขั้นตอนการสร้างพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ และเมื่อเรียนจนครบกระบวนการที่กำหนดไว้ผู้สอนทำการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนก่อนการทดลอง

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนจัดการเรียนรู้ด้วยพหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำ 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งของกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคใช้เวลา 2 สัปดาห์ เพื่อประเมินสมรรถนะการสอน 3 ด้าน ได้แก่

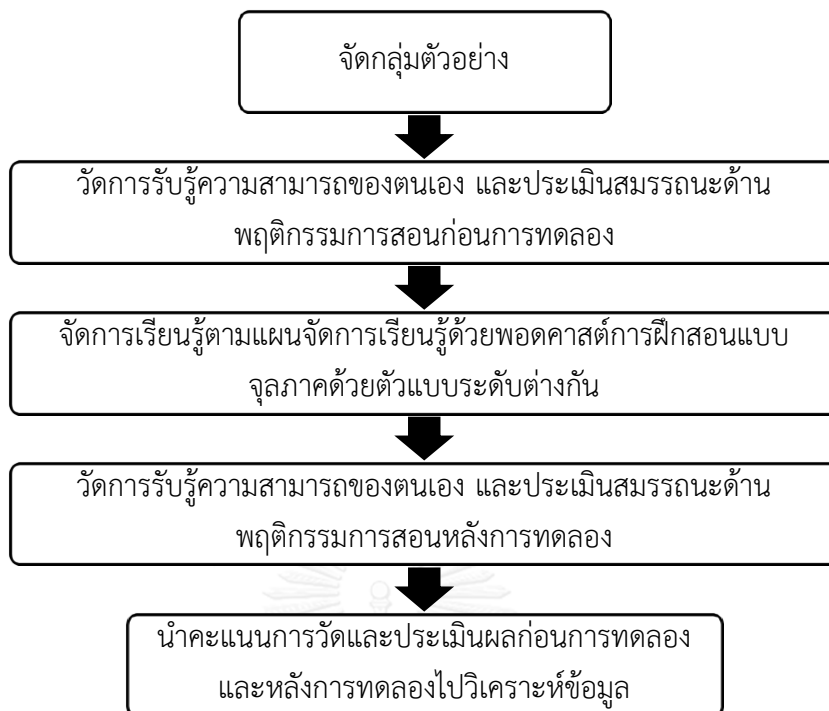
ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

4. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนหลังการทดลอง

5. นำคะแนนที่ได้จากการวัดและประเมินผลทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลองไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

ภาพที่ 3.11 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ ด้วยโปรแกรม SPSS for windows ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง
2. วิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. วิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและบันทึกผลการปรับพฤติกรรม โดยการหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมแต่ละคน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของกราฟ
4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการประเมินสมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test dependent) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05
5. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยการหาความถี่ และร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์

สมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ คือ พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่สร้างขึ้น ส่งผลให้นิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และพัฒนาสมรรถนะการสอนหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)
2. การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)
3. การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)
4. การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)
5. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยการหาความถี่ และร้อยละ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.1 การวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ผลการวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า ก่อนการทดลอง ภาพรวมการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างมั่นใจว่าสามารถทำได้ (\bar{X} = 3.01, S.D. = 0.37) เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่า ด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 3.69, S.D. = 0.54) รองลงมาคือ ด้านการใช้วาจา และด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตา (\bar{X} = 3.36, S.D. = 0.69, 0.63) และด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 3.25, S.D. = 0.64) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองน้อยที่สุด คือ ด้านการแต่งกาย (\bar{X} = 1.75, S.D. = 0.25) ตามลำดับ

ส่วนหลังการทดลอง ภาพรวมการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมั่นใจว่าสามารถทำได้ (\bar{X} = 3.86, S.D. = 0.35) เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่า ด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 4.17, S.D. = 0.58) รองลงมาคือ ด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตา (\bar{X} = 4.06, S.D. = 0.55) และด้านการใช้วาจา (\bar{X} = 3.94, S.D. = 0.66) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 3.36, S.D. = 0.73) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง

รายการประเมิน	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
การแต่งกาย	1.75	0.25	3.86	0.83
1. การทำทรงผมตามแฟชั่นหรือปล่อยผมขณะสอน ทำให้ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในการสอนมากขึ้น	1.83	0.39	4.00	1.13
2. แม้ว่าการแต่งกายยังไม่สุภาพเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน ข้าพเจ้าก็ไม่มั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้	1.67	0.49	3.42	0.90
3. ข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้ เมื่อสวมรองเท้าผ้าใบ รองเท้ารัดส้น	1.75	0.45	4.17	1.03
บุคลิกภาพและการวางตัว	2.67	0.43	3.83	0.48
4. ข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้ เมื่อเกิดอาการประหม่าขณะสอนหน้าชั้นเรียน	1.75	0.62	3.67	0.65

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
5. ขณะมอบหมายงานให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในชั้นเรียน ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถควบคุมชั้นเรียนได้	3.25	0.45	3.83	0.58
6. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น คล่องแคล่ว กระฉับกระฉ่ง ในการสอน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการ เรียนการสอนก็ตาม	3.00	0.85	4.00	0.60
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	3.69	0.54	4.17	0.58
7. ข้าพเจ้านับใจว่าฝีเท้าการเดินทางมีความพอเหมาะไม่เร็วหรือ ช้าเกินไป จะไม่สร้างเสียงรำคาญให้กับผู้เรียน	3.92	0.67	4.42	0.51
8. ข้าพเจ้านับใจว่าไม่มีอาการกระหมัดกระเมี้ยนเดินไปเดินมา ขณะดำเนินการสอน เพราะอาจทำให้ความสนใจของผู้เรียน ลดลง	3.67	0.78	4.00	0.85
9. ข้าพเจ้านับใจว่าการวางตัวด้วยท่าทางสง่างาม จะทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจ และตั้งใจเรียน	3.50	0.90	4.08	0.79
การใช้วาจา	3.36	0.69	3.94	0.66
10. เมื่อต้องสอนกลุ่มผู้เรียนที่มีวัยแตกต่างกัน ข้าพเจ้า สามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	3.67	0.78	3.83	0.72
11. ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ หยาบคาย แม้ว่าผู้เรียนจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวน ขณะสอน	3.33	0.78	4.42	0.51
12. เมื่อพบว่าผู้เรียนมีพื้นฐานในเรื่องที่สอนน้อย ข้าพเจ้า นับใจว่าสามารถใช้ภาษาพูดที่จะอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจได้ ง่าย	3.08	1.08	3.58	1.00
การใช้น้ำเสียง	3.00	0.77	3.81	0.59
13. ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถควบคุมจังหวะการพูดได้ เหมาะสม เมื่อต้องอธิบายหรือเล่าเรื่องที่มีรายละเอียดยาว หรือเนื้อหามาก	2.83	1.11	3.50	0.80

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
14. เมื่อต้องการบอกเล่าเรื่องราวที่มีอารมณ์แตกต่างกัน ข้าพเจ้าสามารถพูดเน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบา ตามเรื่องราวที่ สอนได้	3.00	0.85	3.92	0.67
15. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถพูดออกเสียงคำควบกล้ำได้ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	3.17	1.27	4.00	0.74
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	3.36	0.63	4.06	0.55
16. เมื่อผู้เรียนตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่ซับซ้อน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะมีสีหน้าและมีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน	3.58	1.00	4.25	0.75
17. ข้าพเจ้าสามารถกวาดสายตาไปทั่วห้องเรียน และ ประสานสายตากับผู้เรียนขณะสอน เพื่อการควบคุมชั้นเรียน	3.67	1.07	4.25	0.62
18. เมื่อผู้เรียนถามหรือตอบคำถามนอกเรื่อง นอกประเด็น ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถแสดงสีหน้านิ่งเฉย เพื่อจัดการชั้น เรียนได้	2.83	0.39	3.67	0.78
การใช้ท่าทางประกอบการสอน	3.25	0.64	3.36	0.73
19. เมื่อผู้เรียนนั่งเหม่อลอย ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะใช้มือแตะ ไหล่ผู้เรียนเบาๆ เพื่อนำผู้เรียนกลับเข้าสู่บทเรียนได้	3.17	0.72	3.08	1.38
20. ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่หยาบคายใน การตักเตือน เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวน ขณะสอน	3.75	0.75	4.17	0.58
21. เมื่อผู้เรียนพูดคุยกันเสียงดัง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถใช้ นิ้วแตะริมฝีปากเพื่อให้ผู้เรียนเงียบเสียงลงได้	2.83	0.83	2.83	1.03
ภาพรวม	3.01	0.37	3.86	0.35

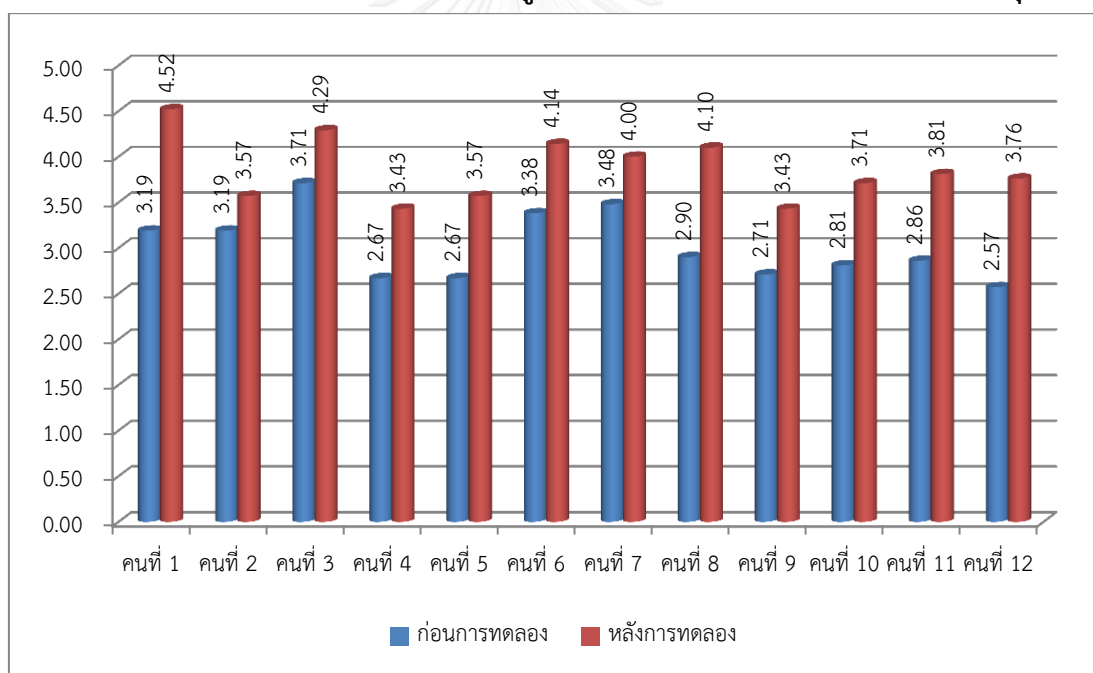
1.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนและหลังการทดลอง พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig = .000) โดยค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอยู่ 0.85 ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนและหลังการทดลอง

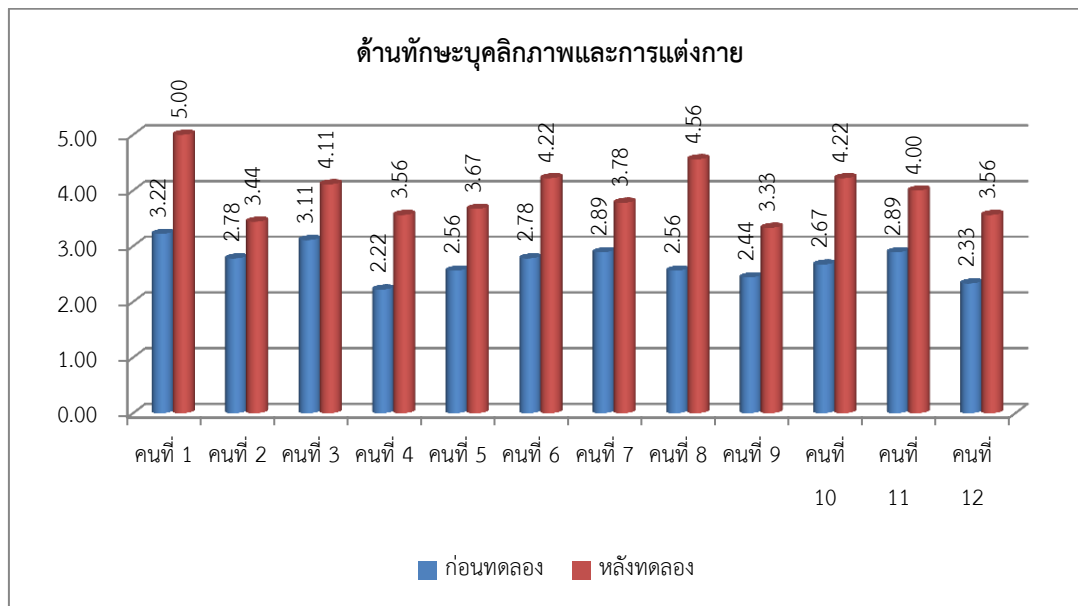
	\bar{x}	S.D.	ผลต่าง	t	p
ก่อนทดลอง	3.01	0.37	0.85	10.17	.000*
หลังทดลอง	3.86	0.35			

1.3 แผนภาพแสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล

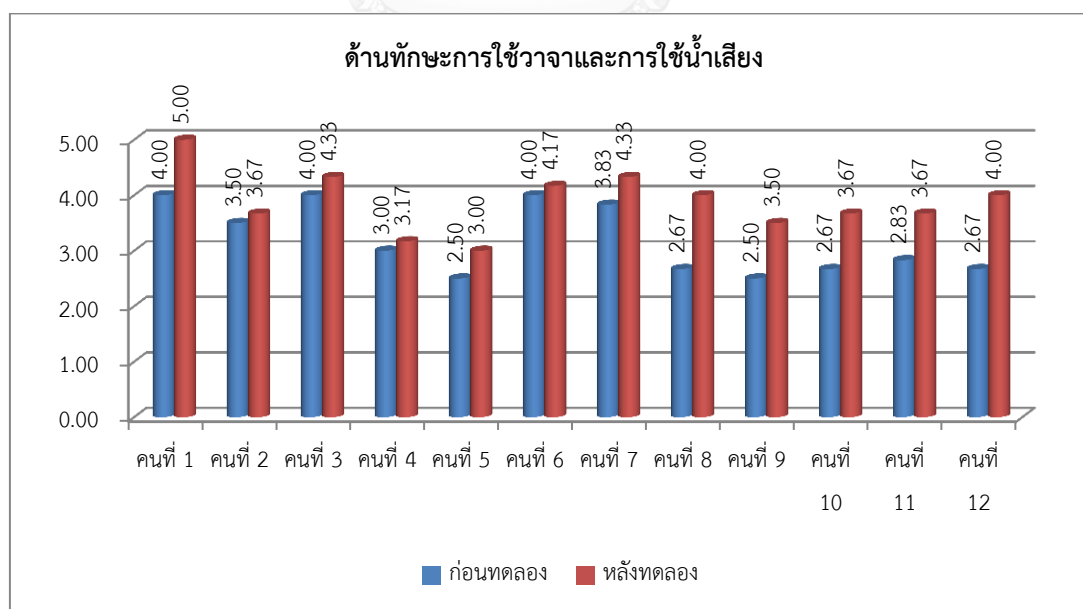
ภาพที่ 4.1 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล

1.4 แผนภาพแสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล
ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

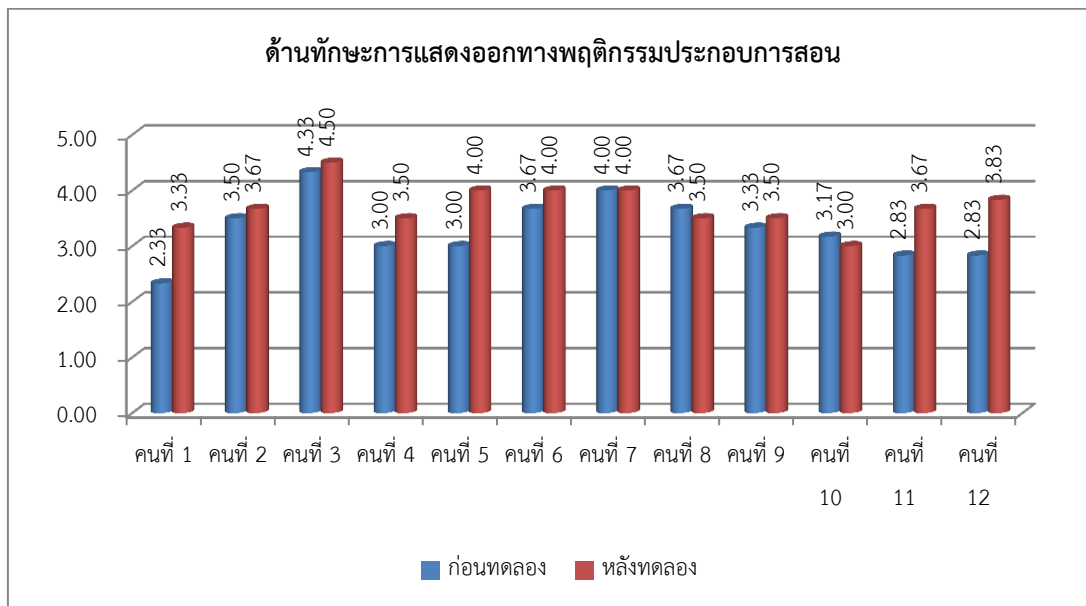
ภาพที่ 4.2 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

1.5 แผนภาพแสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล
ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

ภาพที่ 4.3 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

1.6 แผนภาพแสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล
ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ภาพที่ 4.4 แสดงพัฒนาการการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำแนกตามรายบุคคล ด้านทักษะการ
แสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

2.1 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

2.1.1 ก่อนการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ก่อนการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้พอใช้ ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.25) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.48) รองลงมาคือ ด้านบุคลิกภาพ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.71) และด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ ($\bar{X} = 2.19$, S.D. = 0.71) ตามลำดับ

ส่วนภาพรวมผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.21) รองลงมาคือ ด้านบุคลิกภาพ ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.50) และด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.47) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะ บุคลิกภาพและการแต่งกาย ก่อนการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การแต่งกาย	4.50	0.48	4.92	0.21
1. ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย	4.58	0.67	5.00	0.00
2. ข้าพเจ้าสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ	4.67	0.49	5.00	0.00
3. ข้าพเจ้ามีทรงผมเรียบร้อย	4.25	0.87	4.75	0.62
บุคลิกภาพ	3.46	0.71	4.44	0.50
4. ข้าพเจ้าไม่สะบัดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน	4.08	1.38	4.42	1.08
5. ข้าพเจ้าไม่ยื่นไหล่ห่อ งอตัว	3.42	1.31	5.00	0.00
6. ข้าพเจ้ายืนตัวตรงตลอดเวลาขณะสอน	3.33	0.98	4.17	1.34
7. ข้าพเจ้าไม่มีท่าทางตื่นเต้นลุกลี้ลุกลน	3.08	1.00	4.25	1.14
8. ข้าพเจ้าไม่มก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน	3.08	1.16	4.25	1.29
9. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน	3.75	0.62	4.58	0.51
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	2.19	0.71	3.63	0.47
10. ข้าพเจ้ามักไม่เดินวนเวียนหน้าชั้นเรียน	1.83	0.94	2.25	1.76
11. ข้าพเจ้าไม่ยื่นหันหลังให้ผู้เรียนขณะสอน	1.75	1.22	5.00	0.00
12. ข้าพเจ้าไม่เดินด้วยฝีเท้าเร็วหรือช้าเกินไป	2.17	0.83	4.33	0.98
13. ข้าพเจ้าเดินสำรวจทั่วห้องเรียนระหว่างผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย	2.42	1.62	2.00	1.41
14. ข้าพเจ้ามักไม่ยืนบังกระดานหรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน	2.17	1.03	4.17	0.94
15. ข้าพเจ้าเดินอย่างผึ่งผายขณะสอน	2.83	0.83	4.00	0.60
ภาพรวม	3.16	0.25	4.21	0.29

2.1.2 หลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์การประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย หลังการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 4.14, S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 4.75, S.D. = 0.35) รองลงมาคือ ด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ (\bar{X} = 4.11, S.D. = 0.48) และด้านบุคลิกภาพ (\bar{X} = 3.88, S.D. = 0.62) ตามลำดับ

ส่วนภาพรวมผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 4.31, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 4.97, S.D. = 0.10) รองลงมาคือ ด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ (\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.31) และด้านบุคลิกภาพ (\bar{X} = 3.71, S.D. = 0.44) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะ บุคลิกภาพและการแต่งกาย หลังการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การแต่งกาย	4.75	0.35	4.97	0.10
1. ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย	4.83	0.39	5.00	0.00
2. ข้าพเจ้าสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ	4.83	0.39	5.00	0.00
3. ข้าพเจ้ามีทรงผมเรียบร้อย	4.58	0.51	4.92	0.29
บุคลิกภาพ	3.88	0.62	4.57	0.31
4. ข้าพเจ้าไม่สะบัดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน	4.25	1.06	4.92	0.29
5. ข้าพเจ้าไม่ยื่นไหล่ท่อนอกตัว	3.75	1.14	4.83	0.58
6. ข้าพเจ้ายืนตัวตรงตลอดเวลาขณะสอน	3.67	0.98	4.58	0.90
7. ข้าพเจ้าไม่มีท่าทางตื่นเต้นลุกลี้ลุกลน	3.83	0.94	4.58	0.67
8. ข้าพเจ้าไม่มก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน	3.50	1.09	4.17	1.11
9. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน	4.25	0.45	4.33	0.49
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	4.11	0.48	3.71	0.44
10. ข้าพเจ้ามักไม่เดินวนเวียนหน้าชั้นเรียน	4.33	0.89	2.25	1.71
11. ข้าพเจ้าไม่ยื่นหลังให้ผู้เรียนขณะสอน	4.67	0.49	5.00	0.00
12. ข้าพเจ้าไม่เดินด้วยฝีเท้าเร็วหรือช้าเกินไป	4.08	0.79	4.58	1.00
13. ข้าพเจ้าเดินสำรวจทั่วห้องเรียนระหว่างผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย	3.83	1.19	1.92	1.31
14. ข้าพเจ้ามักไม่ยืนบังกระดานหรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน	4.17	0.83	4.83	0.39
15. ข้าพเจ้าเดินอย่างแผ่วเบาขณะสอน	3.58	0.51	3.67	1.56
ภาพรวม	4.14	0.45	4.31	0.28

2.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ก่อนและหลังการทดลอง

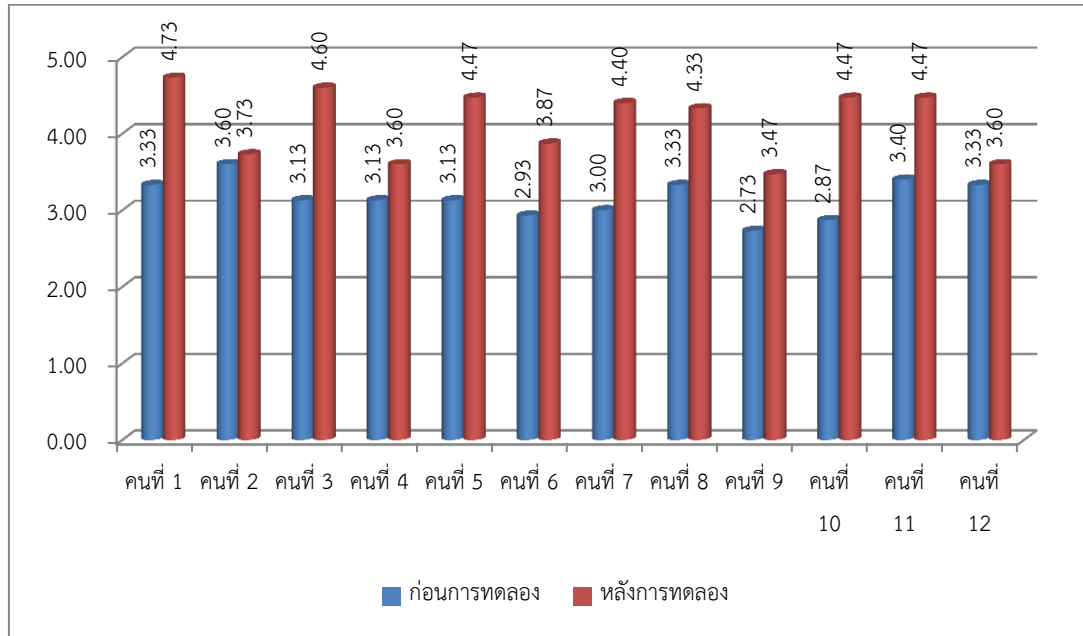
ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลอง ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย พบว่าภาพรวมสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig = .000) โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอยู่ 0.98 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าในทุกด้าน สมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองเช่นกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ก่อนและหลังการทดลอง

ประเด็น	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		ผลต่าง	t	p
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.			
การแต่งกาย	4.50	0.48	4.75	0.35	0.25	2.46	.032*
บุคลิกภาพ	3.46	0.71	3.88	0.62	0.42	4.72	.001*
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	2.19	0.71	4.11	0.48	1.92	5.89	.000*
ภาพรวม	3.16	0.25	4.14	0.45	0.98	6.93	.000*

2.3 แผนภาพแสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

จำแนกตามรายบุคคล

ภาพที่ 4.5 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย จำแนกตามรายบุคคล

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

3.1 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

3.1.1 ก่อนการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ก่อนการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้พอใช้ ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้วาจามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = 0.53) รองลงมาคือ ด้านการใช้น้ำเสียง ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.63) ตามลำดับ

ส่วนภาพรวมผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้วาจามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.34) รองลงมาคือ ด้านการใช้น้ำเสียง ($\bar{X} = 3.51$, S.D. = 0.46) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ก่อนการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การใช้วาจา	3.74	0.53	4.52	0.34
1. ข้าพเจ้าออกเสียงควบกล้ำชัดเจน	3.58	0.79	4.25	0.97
2. ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับผู้เรียน	3.92	0.79	5.00	0.00
3. ข้าพเจ้าไม่พูดติดขัด พูดตะกุกตะกัก	3.00	1.13	4.83	0.58
4. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สามารถอธิบายได้ชัดเจน	3.58	0.67	4.58	0.67
5. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สุภาพ	4.83	0.39	4.67	1.15
6. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย	3.75	0.87	4.67	0.65
7. ข้าพเจ้ามักกล่าวชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามถูกต้องเสมอ	3.83	0.83	2.92	0.79
8. ข้าพเจ้าไม่ใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง	3.58	0.90	4.92	0.29
9. ข้าพเจ้าไม่อธิบายวกวน	3.58	0.79	4.83	0.58
การใช้น้ำเสียง	3.00	0.63	3.51	0.46
10. ข้าพเจ้าพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่เราเล่า	3.25	0.87	4.08	0.90
11. ข้าพเจ้าไม่ใช้น้ำเสียงราบเรียบ	3.25	0.87	3.83	0.83
12. ข้าพเจ้าเว้นช่วงระหว่างการพูดเพื่อกระตุ้นและสร้างความตื่นตัว	3.00	1.13	4.08	0.67
13. ข้าพเจ้าพูดเน้นคำหรือเน้นประโยคเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ	3.25	0.97	4.08	0.90
14. ข้าพเจ้ามีน้ำเสียงที่น่าฟัง	3.33	0.89	4.00	0.00
15. ข้าพเจ้ามักเงียบเสียงเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน	1.92	0.79	1.00	0.00
ภาพรวม	3.44	0.51	4.12	0.29

3.1.2 หลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์การประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง หลังการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 3.84, S.D. = 0.32) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้วาจามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 4.10, S.D. = 0.34) รองลงมาคือ ด้านการใช้น้ำเสียง (\bar{X} = 3.44, S.D. = 0.47) ตามลำดับ

ในภาพรวมผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 4.22, S.D. = 0.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้วาจามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 4.56, S.D. = 0.29) รองลงมาคือ ด้านการใช้น้ำเสียง (\bar{X} = 3.72, S.D. = 0.36) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง หลังการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การใช้วาจา	4.10	0.34	4.56	0.29
1. ข้าพเจ้าออกเสียงควบกล้ำชัดเจน	3.75	0.62	4.25	0.97
2. ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับผู้เรียน	4.33	0.49	4.83	0.58
3. ข้าพเจ้ามักไม่พูดติดขัด พูดตะกุกตะกัก	3.75	0.87	4.83	0.39
4. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สามารถอธิบายได้ชัดเจน	4.17	0.58	4.67	0.65
5. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สุภาพ	4.92	0.29	5.00	0.00
6. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย	4.17	0.83	4.67	0.65
7. ข้าพเจ้ามักกล่าวชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามถูกต้องเสมอ	4.08	0.79	2.75	0.97
8. ข้าพเจ้าไม่ใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง	3.58	1.00	5.00	0.00
9. ข้าพเจ้าไม่อธิบายวกวน	4.17	0.72	5.00	0.00
การใช้น้ำเสียง	3.44	0.47	3.72	0.36
10. ข้าพเจ้าพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่เราเล่า	3.75	0.62	4.17	0.58
11. ข้าพเจ้าไม่ใช้น้ำเสียงราบเรียบ	3.83	1.03	4.33	0.65
12. ข้าพเจ้าเว้นช่วงระหว่างการพูดเพื่อกระตุ้นและสร้างความตื่นตัว	3.33	0.98	4.33	0.49
13. ข้าพเจ้าพูดเน้นคำหรือเน้นประโยคเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ	3.92	0.79	4.33	0.49
14. ข้าพเจ้ามีน้ำเสียงที่น่าฟัง	3.67	0.49	4.17	0.39
15. ข้าพเจ้ามักเงียบเสียงเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน	2.17	1.03	1.00	0.00
ภาพรวม	3.84	0.32	4.22	0.18

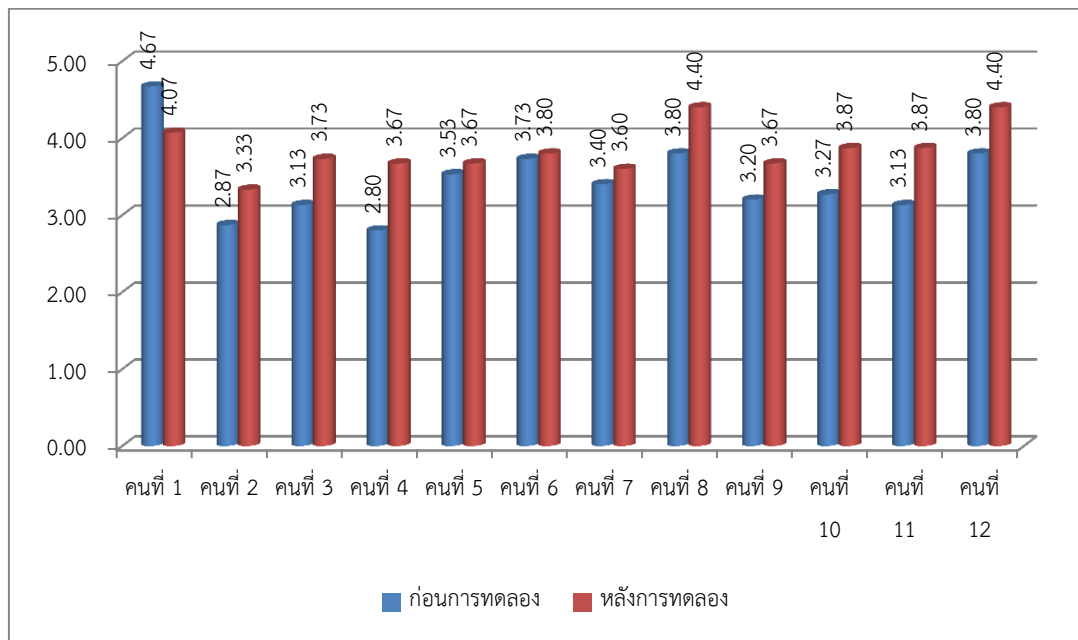
3.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลอง ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง พบว่าภาพรวมสมรรถนะการสอนด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียงก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig = .005) โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียงหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอยู่ 0.40 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าในทุกด้าน สมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองเช่นกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ก่อนและหลังการทดลอง

ประเด็น	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		ผลต่าง	t	p
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.			
การใช้วาจา	3.74	0.53	4.10	0.34	0.36	3.25	.008*
การใช้น้ำเสียง	3.00	0.63	3.44	0.47	0.44	2.81	.017*
ภาพรวม	3.44	0.51	3.84	0.32	0.40	3.46	.005*

3.3 แผนภาพแสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง จำแนกตามรายบุคคล

ภาพที่ 4.6 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง จำแนกตามรายบุคคล

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม ประกอบการสอน

4.1 การวิเคราะห์การประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม ประกอบการสอน

4.1.1 ก่อนการทดลอง

ผลการวิเคราะห์การประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้พอใช้ (\bar{X} = 3.23, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 3.54, S.D. = 0.40) รองลงมาคือ ด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 2.76, S.D. = 0.29) ตามลำดับ

ส่วนผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 3.52, S.D. = 0.34) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 3.80, S.D. = 0.37) รองลงมาคือ ด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 3.11, S.D. = 0.36) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	3.54	0.40	3.80	0.37
1. ข้าพเจ้าสบตากับผู้เรียนขณะถามคำถาม	3.83	0.72	4.50	0.80
2. ข้าพเจ้ากวาดสายตาไปทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อควบคุมชั้นเรียน	3.33	0.89	4.17	0.94
3. ข้าพเจ้ามีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส	3.75	0.87	4.67	0.49
4. ข้าพเจ้าไม่แสดงสีหน้าวิตกกังวลมากเกินไป	3.08	1.24	4.75	0.45
5. ข้าพเจ้ามีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน	3.67	0.89	3.58	0.67
6. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าอารมณ์ประกอบตามเรื่องที่สอน	3.33	0.78	3.67	0.65
7. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าเรียบเฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันในห้องเรียน	2.75	1.06	1.00	0.00
8. ข้าพเจ้าพยักหน้าพร้อมมีสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี	3.92	0.79	3.75	0.45
9. ข้าพเจ้ามีสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามตอบ	4.17	0.72	4.08	0.67
การใช้ท่าทางประกอบการสอน	2.76	0.29	3.11	0.36
10. ข้าพเจ้าไม่แสดงสีหน้าท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียนมากเกินไป	2.75	1.36	4.67	0.89
11. ข้าพเจ้าไม่กอดอกตลอดเวลาขณะสอน	4.25	1.22	4.75	0.62
12. ข้าพเจ้าใช้มือและท่าทางประกอบการอธิบายเพื่อเน้นความสำคัญ	3.33	0.98	3.58	0.67
13. ข้าพเจ้าใช้มือประกอบท่าทางตามเรื่องที่สอน	3.42	1.00	3.67	0.98
14. ข้าพเจ้าไปยืนข้างๆ หรือใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย	1.25	0.62	1.00	0.00
15. ข้าพเจ้าหยุดกิจกรรมการสอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน	1.58	0.67	1.00	0.00
ภาพรวม	3.23	0.28	3.52	0.34

4.1.2 หลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์การประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน หลังการทดลอง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 3.64, S.D. = 0.35) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 3.97, S.D. = 0.51) รองลงมาคือ ด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 3.14, S.D. = 0.29) ตามลำดับ

ส่วนผู้สอนประเมินสมรรถนะการสอน อยู่ในระดับความมั่นใจในการปฏิบัติได้มาก (\bar{X} = 3.55, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (\bar{X} = 3.85, S.D. = 0.42) รองลงมาคือ ด้านการใช้ท่าทางประกอบการสอน (\bar{X} = 3.10, S.D. = 0.34) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการประเมินสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน หลังการทดลอง

รายการประเมิน	ผู้เรียน		ผู้สอน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	3.97	0.51	3.85	0.42
1. ข้าพเจ้าสบตากับผู้เรียนขณะถามคำถาม	4.42	0.51	4.25	0.87
2. ข้าพเจ้ากวาดสายตาไปทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อควบคุมชั้นเรียน	4.25	0.62	4.00	1.13
3. ข้าพเจ้ามีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส	4.08	0.79	4.67	0.89
4. ข้าพเจ้าไม่แสดงสีหน้าวิตกกังวลมากเกินไป	4.25	0.87	4.75	0.62
5. ข้าพเจ้ามีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน	4.08	0.79	3.67	0.89
6. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าอารมณ์ประกอบตามเรื่องที่สอน	3.75	0.75	4.08	0.79
7. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าเรียบเฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันในห้องเรียน	2.33	1.15	1.00	0.00
8. ข้าพเจ้าพยักหน้าพร้อมมีสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี	4.25	0.45	3.83	0.72
9. ข้าพเจ้ามีสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามตอบ	4.33	0.65	4.42	0.67
การใช้ท่าทางประกอบการสอน	3.14	0.29	3.10	0.34
10. ข้าพเจ้าไม่แสดงสีหน้าท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียนมากเกินไป	3.33	1.07	4.92	0.29
11. ข้าพเจ้าไม่กอดอกตลอดเวลาขณะสอน	4.67	0.49	4.75	0.62
12. ข้าพเจ้าใช้มือและท่าทางประกอบการอธิบายเพื่อเน้นความสำคัญ	4.00	0.74	3.33	1.07
13. ข้าพเจ้าใช้มือประกอบท่าทางตามเรื่องที่สอน	3.92	0.79	3.58	0.79
14. ข้าพเจ้าไปยืนข้างๆ หรือใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย	1.42	0.67	1.00	0.00
15. ข้าพเจ้าหยุดกิจกรรมการสอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน	1.50	0.80	1.00	0.00
ภาพรวม	3.64	0.35	3.55	0.28

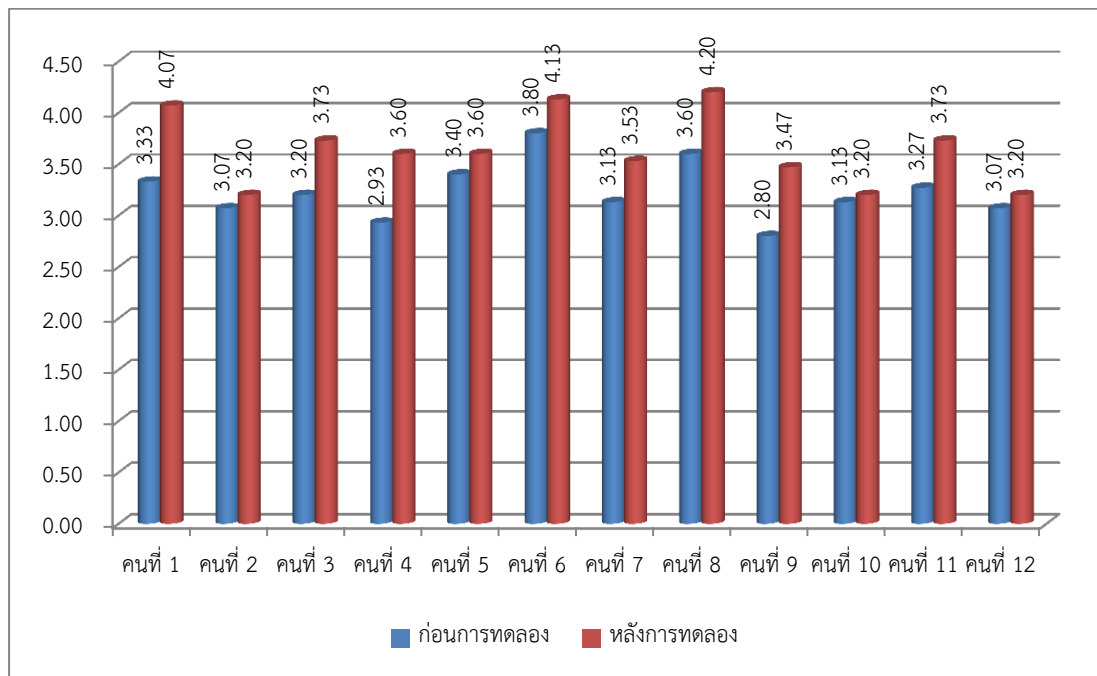
4.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอน ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลอง ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน พบว่าภาพรวมสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig = .000) โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอยู่ 0.41 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าในทุกด้านสมรรถนะการสอนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยสมรรถนะการสอนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองเช่นกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนและหลังการทดลอง

ประเด็น	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		ผลต่าง	t	p
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.			
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	3.54	0.40	3.97	0.51	0.43	3.90	.002*
การใช้ท่าทางประกอบการสอน	2.76	0.29	3.14	0.29	0.38	6.41	.000*
ภาพรวม	3.23	0.28	3.64	0.35	0.41	6.04	.000*

4.3 แผนภาพแสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม ประกอบการสอน จำแนกตามรายบุคคล

ภาพที่ 4.7 แสดงพัฒนาการสมรรถนะการสอน ด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน จำแนกตามรายบุคคล

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบ จุลภาค

5.1 การเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (ครั้งแรก)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบ
จุลภาค ในประเด็นการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค พบว่า

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย นิสิตเลือกศึกษาตัว
แบบระดับสูงมากที่สุด ร้อยละ 70.00 เพราะต้องการศึกษาลักษณะของตัวแบบที่ดีและนำมาปรับใช้
กับตนเอง และต้องการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองให้ดีตามตัวแบบ รองลงมาคือ เลือก
ศึกษาตัวแบบระดับปานกลาง ระดับต่ำ และตัวแบบทั้ง 3 ระดับ ร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง นิสิตเลือกศึกษา
ตัวแบบระดับสูงมากที่สุด ร้อยละ 80.00 เพราะต้องการศึกษาลักษณะของตัวแบบที่ดีและนำมาปรับ
ใช้กับตนเอง และต้องการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองให้ดีตามตัวแบบ รองลงมาคือ
เลือกศึกษาตัวแบบระดับต่ำ และตัวแบบทั้ง 3 ระดับ ร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน
นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบระดับสูงมากที่สุด ร้อยละ 80.00 เพราะต้องการศึกษาลักษณะของตัวแบบที่ดี
และนำมาปรับใช้กับตนเอง และต้องการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองให้ดีตามตัวแบบ
รองลงมาคือ เลือกศึกษาตัวแบบระดับต่ำ และตัวแบบทั้ง 3 ระดับ ร้อยละ 10.00 ตามลำดับ ดังแสดง
ในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (ครั้งแรก) จำแนกตามทักษะการสอน

ประเด็น	ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย		ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง		ทักษะการแสดงผลออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตัวแบบระดับสูง	7	70.00	8	80.00	8	80.00
ต้องการศึกษาลักษณะของตัวแบบที่ดีและนำมาปรับใช้กับตนเอง	5	62.50	5	55.56	5	55.56
ต้องการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองให้ดีตามตัวแบบ	3	37.50	4	44.44	4	44.44
ตัวแบบระดับปานกลาง	1	10.00	-	-	-	-
ต้องการศึกษาตัวแบบที่มีสมรรถนะการสอนใกล้เคียงกับนิสิต สามารถเลียนแบบได้	1	100.00	-	-	-	-
ตัวแบบระดับต่ำ	1	10.00	1	10.00	1	10.00
ต้องการศึกษาข้อบกพร่องของตัวแบบ	1	100.00	1	100.00	-	-
ต้องการศึกษาลักษณะการสอนของตัวแบบระดับต่ำ	-	-	-	-	1	100.00
ตัวแบบทั้ง 3 ระดับ	1	10.00	1	10.00	1	10.00
ต้องการศึกษาความแตกต่างของตัวแบบทั้ง 3 ระดับ	1	50.00	-	-	1	50.00
ต้องการศึกษาข้อบกพร่องในตัวแบบแต่ละระดับเพื่อนำมาปรับใช้	1	50.00	1	50.00	1	50.00
ต้องการศึกษาเทคนิคการสอนที่ดีจากตัวแบบระดับสูงเพื่อนำมาปรับใช้	-	-	1	50.00	-	-

5.2 การเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบต่างระดับของนิสิตที่มีผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ผลการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิต พบว่านิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับกลางมากที่สุด ร้อยละ 91.67 รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง ร้อยละ 8.33 และไม่มีนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับต่ำ

ส่วนการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบต่างระดับ พบว่า พหุศาสตร์ตัวแบบระดับสูงมีจำนวนการเลือกมากที่สุด ร้อยละ 58.33 รองลงมาคือ พหุศาสตร์ตัวแบบระดับกลาง ร้อยละ 16.67 และพหุศาสตร์ตัวแบบระดับต่ำ ร้อยละ 16.67 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 การเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบต่างระดับของนิสิตที่มีผลการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน รายบุคคล

กลุ่มทดลอง	ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง			เลือกศึกษาพหุศาสตร์		
	ระดับสูง	ระดับกลาง	ระดับต่ำ	ตัวแบบระดับสูง	ตัวแบบระดับกลาง	ตัวแบบระดับต่ำ
คนที่ 1		✓				✓
คนที่ 2		✓		✓		
คนที่ 3	✓			✓		
คนที่ 4		✓		✓		
คนที่ 5		✓		✓		
คนที่ 6		✓			✓	
คนที่ 7		✓				✓
คนที่ 8		✓		✓		
คนที่ 9		✓		✓		
คนที่ 10		✓		✓		
คนที่ 11		✓			✓	
คนที่ 12		✓				
รวม	1	11	0	7	2	2
ร้อยละ	8.33	91.67	0.00	58.33	16.67	16.67

5.3 การเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (โดยภาพรวม)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ในประเด็นการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค พบว่า

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับเดิมมากที่สุด ร้อยละ 54.55 เพราะเป็นตัวแบบการสอนที่ดีสามารถนำไปปรับใช้กับการสอนของตนเองได้ ต้องการศึกษาค้นคว้าและข้อเสียของแต่ละระดับ เพื่อนำมาปรับใช้ในการสอนของตนเอง และต้องการเปรียบเทียบการสอนของตนเองกับการสอนของตัวแบบแต่ละระดับ เพื่อพัฒนาการสอนของตนเองให้ดีขึ้น รองลงมาคือ เลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่ต่ำลง ร้อยละ 27.27 เพราะต้องการเปรียบเทียบวิธีการสอนของตัวแบบในแต่ละระดับ และต้องการศึกษาค้นคว้าข้อบกพร่องของตัวแบบ นอกจากนี้ นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่สูงขึ้น ร้อยละ 18.18 เพราะเป็นตัวแบบการสอนที่ดี และต้องการศึกษาวิธีการสอนของตัวแบบที่ดี ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับเดิมมากที่สุด ร้อยละ 72.73 เพราะเป็นตัวแบบการสอนที่ดีสามารถนำไปปรับใช้กับการสอนของตนเองได้ ต้องการศึกษาค้นคว้าและข้อเสียของแต่ละระดับ เพื่อนำมาปรับใช้ในการสอนของตนเอง และต้องการเปรียบเทียบการสอนของตนเองกับการสอนของตัวแบบแต่ละระดับ เพื่อพัฒนาการสอนของตนเองให้ดีขึ้น รองลงมาคือ เลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่ต่ำลง ร้อยละ 18.18 เพราะต้องการเปรียบเทียบวิธีการสอนของตัวแบบในแต่ละระดับ และเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่สูงขึ้น ร้อยละ 9.09 เพราะต้องการศึกษาวิธีการสอนของตัวแบบที่ดี ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับเดิมมากที่สุด ร้อยละ 72.73 เพราะเป็นตัวแบบการสอนที่ดี สามารถนำไปปรับใช้กับการสอนของตนเองได้ และต้องการศึกษาค้นคว้าและข้อเสียของแต่ละระดับ เพื่อนำมาปรับใช้ในการสอนของตนเอง รองลงมาคือ เลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่สูงขึ้น ร้อยละ 18.18 เพราะเป็นตัวแบบการสอนที่ดี และต้องการศึกษาวิธีการสอนของตัวแบบที่ดี นอกจากนี้ นิสิตเลือกศึกษาตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับที่ต่ำลง ร้อยละ 9.09 เพราะต้องการศึกษาค้นคว้าข้อบกพร่องของตัวแบบ ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของการเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (โดยภาพรวม) จำแนกตามทักษะการสอน

ประเด็น	ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย		ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง		ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตัวแบบระดับเดิม	6	54.55	8	72.73	8	72.73
ต้องการศึกษาข้อดีและข้อเสียของแต่ละระดับ เพื่อนำมาปรับใช้ในการสอนของตนเอง	3	42.86	3	33.33	1	12.50
เป็นตัวแบบการสอนที่ดีสามารถนำไปปรับใช้กับการสอนของตนเองได้	3	42.86	5	55.56	7	87.50
ต้องการเปรียบเทียบการสอนของตนเองกับการสอนของตัวแบบแต่ละระดับ เพื่อพัฒนาการสอนของตนเองให้ดีขึ้น	1	14.28	1	11.11	-	-
ตัวแบบระดับที่ต่ำลง	3	27.27	2	18.18	1	9.09
ต้องการศึกษาข้อบกพร่องของตัวแบบ	1	33.33	-	-	1	100.00
ต้องการเปรียบเทียบวิธีการสอนของตัวแบบในแต่ละระดับ	2	66.67	2	100.00	-	-
ตัวแบบระดับที่สูงขึ้น	2	18.18	1	9.09	2	18.18
เป็นตัวแบบการสอนที่ดี	1	50.00	-	-	1	50.00
ต้องการศึกษาวิธีการสอนของตัวแบบที่ดี	1	50.00	1	100.00	1	50.00

5.4 ความคิดเห็นต่อการเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ในประเด็นความคิดเห็นต่อการเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาค พบว่า

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายได้ ร้อยละ 81.82 โดยสามารถเป็นตัวแบบในระดับปานกลาง เพราะไม่สามารถเป็นตัวแบบที่ดีที่สุดได้ เนื่องจากยังพบข้อบกพร่องในการสอนที่จะต้องปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น โดยสามารถเป็นตัวแบบได้เพียงบางส่วนเท่านั้น เช่น ตัวแบบด้านการแต่งกาย นอกจากนี้ นิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในทักษะการใช้วาจาและการใช้เสียงได้ดีกว่าทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย เพราะสามารถใช้น้ำเสียงสูง-ต่ำได้ดี และนิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองไม่สามารถเป็นตัวแบบได้ ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียงได้ ร้อยละ 70.00 โดยสามารถเป็นตัวแบบในระดับปานกลาง เพราะไม่สามารถเป็นตัวแบบที่ดีที่สุดได้ เนื่องจากยังพบข้อบกพร่องด้านการออกเสียงที่จะต้องปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น นอกจากนี้ นิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายได้ดีกว่าทักษะการใช้วาจาและการใช้เสียง และนิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในทักษะอื่นๆ ได้ เช่น ทักษะด้านการจัดการชั้นเรียน หรือบางส่วนคิดว่าตนเองไม่สามารถเป็นตัวแบบได้ ตามลำดับ

การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอนได้ ร้อยละ 58.33 โดยสามารถเป็นตัวแบบในระดับปานกลาง เพราะไม่สามารถเป็นตัวแบบที่ดีที่สุดได้ เนื่องจากยังพบข้อบกพร่องในการสอนที่จะต้องปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น นอกจากนี้ นิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบในทักษะการใช้วาจาและการใช้เสียง และทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายได้ดีกว่าทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน เพราะมีความสามารถในทักษะนั้นๆ ดีกว่า ละนิสิตบางส่วนคิดว่าตนเองไม่สามารถเป็นตัวแบบได้ เพราะมีข้อบกพร่องในการสอนอยู่มากจนไม่สามารถเป็นตัวแบบที่ดีที่สุดได้ ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นต่อการเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาค

ประเด็น	ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย		ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง		ทักษะการแสดงผลทางพฤติกรรมประกอบการสอน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย	9	81.82	1	10.00	1	8.33
ระดับสูง	1	14.29	-	-	-	-
ระดับปานกลาง	6	85.71	1	100.00	1	100.00
ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง	1	9.09	7	70.00	2	16.67
ระดับสูง	-	-	2	28.57	-	-
ระดับปานกลาง	-	-	5	71.43	1	100.00
ทักษะการแสดงผลทางพฤติกรรมประกอบการสอน	-	-	-	-	7	58.33
ระดับสูง	-	-	-	-	3	42.86
ระดับปานกลาง	-	-	-	-	4	57.14
ไม่สามารถเป็นตัวอย่างได้	1	9.09	1	10.00	2	16.67
ตัวแบบทักษะอื่นๆ เช่น การจัดการชั้นเรียน	-	-	1	10.00	-	-

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

1. การสถาบันการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันที่มีการผลิตนิสิตครู ซึ่งนิสิตมีความพร้อมในการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

3. จัดกลุ่มตัวอย่างจากผลการทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อเข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

- 1.1 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- 1.2 แบบประเมินสมรรถนะการสอน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค
- 2.2 พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design ซึ่งในการออกแบบการวิจัยครั้งนี้ มีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนในกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง แล้วจัดให้กลุ่มทดลองเข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยใช้พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย 2) ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง และ 3)

ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน จากนั้นทดสอบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนของกลุ่มทดลองหลังการทดลอง และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์หลังการทดลอง โดยมีขั้นตอนการทดลองดังนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นนิสิตก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนก่อนการทดลอง

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนจัดการเรียนรู้ด้วยพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน ตามกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำ 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งของกระบวนการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคใช้เวลา 2 สัปดาห์ เพื่อประเมินสมรรถนะการสอน 3 ด้าน ได้แก่

- 1) ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย
- 2) ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง
- 3) ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

4. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และประเมินสมรรถนะการสอนหลังการทดลอง

5. นำคะแนนที่ได้จากการวัดและประเมินผลทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSS for windows ดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ผลการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.2 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.3 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.4 การวิเคราะห์ผลการประเมินสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตและการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยการหาความถี่ และร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ พบว่า

1. ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

1.1 นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน มีสมรรถนะการสอนด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน มีสมรรถนะการสอนด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียงก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน มีสมรรถนะการสอนด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลจากการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

2.1 การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองก่อนการทดลอง นิสิตส่วนใหญ่เลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคในระดับสูง เพราะเป็นแบบที่ดีและต้องการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองให้ดีขึ้นตามตัวแบบ

2.2 การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเอง นิสิตส่วนใหญ่เลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำในระดับเดิม เพราะเป็นแบบที่ดี เป็นมาตรฐานการสอนที่ดีอยู่แล้ว และต้องการศึกษาข้อดี ข้อเสีย และข้อบกพร่องของตัวแบบในแต่ละระดับ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนปรับปรุงทักษะการสอนของตนเองสำหรับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งต่อไป

2.3 หลังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองหลังการทดลอง นิสิตส่วนใหญ่คิดว่าตนเองสามารถเป็นแบบการสอนแบบจุลภาคได้ทั้ง 3 ทักษะในระดับปานกลาง เนื่องจากการสอนของนิสิตยังข้อบกพร่องที่ต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันว่า มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. การเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนและหลังการทดลอง พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง และด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันได้การรับรู้ความสามารถของตนเองทั้ง 3 ด้านสูงขึ้น ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองเกิดขึ้นได้จากหลากหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยที่เกิดขึ้นจากตนเองและปัจจัยที่เกิดขึ้นจากผู้อื่น เช่น ปัจจัยความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จหลายครั้ง จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น และจะยิ่งพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองให้เข้มแข็งขึ้นอีกถ้ามีประสบการณ์ของความสำเร็จบ่อยครั้งขึ้น (Bandura, 1986) นอกจากนี้การรับรู้ความสามารถของตนเองอาจเกิดขึ้นจากปัจจัยที่เกี่ยวกับบุคคลอื่น เช่น ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เป็นปัจจัยที่เมื่อบุคคลได้เห็นตัวอย่างพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับผลสำเร็จ จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะมองว่าผู้อื่นที่ความสามารถเท่ากันหรือใกล้เคียงกันกับตนเองทำได้ ตนเองก็สามารถทำได้เช่นกัน ในขณะเดียวกัน ถ้าได้เห็นผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองประสบความสำเร็จ ก็อาจจะส่งผลให้ขาดความมั่นใจหรือประเมินความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองก็จะเปลี่ยนแปลงไป (Bandura, 1986) หรือปัจจัยด้านการใช้ตัวแบบ (Modeling) เป็นการสังเกตพฤติกรรมที่มีความซับซ้อนจากตัวแบบ และได้รับผลที่พึงพอใจ จะทำให้ผู้สังเกตฝึกความรู้สึกว่า ถ้าเขามุ่งมั่นและพยายามก็สามารถจะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน โดยการให้สังเกตจากตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง ก็สามารถทำให้ลดความวิตกกังวล หรือความกลัวได้ (Kazdin, 1974 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ, 2553) ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผลต่อกระบวนการทางปัญญา (Cognitive process) หลายรูปแบบ การตั้งเป้าหมายของบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากการประเมินความสามารถของตน คนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะตั้งเป้าหมายที่สูงและท้าทาย มีความมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายมากกว่าคนที่มีการรับรู้ความสามารถต่ำและรูปแบบพฤติกรรมส่วนใหญ่มักเริ่มจากรูปแบบการคิด เป็นการคิดสร้างสภาพการณ์ล่วงหน้า และย้อนทบทวน บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะสร้างภาพแห่งความสำเร็จ สิ่งนี้จะช่วยแนะแนวทาง และสนับสนุนการกระทำ

ส่วนบุคคลที่สงสัยในความสามารถของตนเองจะสร้างภาพความล้มเหลวไว้ล่วงหน้ากระบวนการคิดจึงทำให้บุคคลทำนายเหตุการณ์ และพัฒนาแนวทางที่จะควบคุมสิ่งที่จะมีผลต่อการดำรงชีวิตของตนเอง ในสภาพการณ์เรียนรู้ บุคคลมุ่งเน้นไปที่ความรู้ของตนที่จะแสดงความคิดเห็นเพื่อรวบรวมปัจจัยต่างๆ นำไปสู่การตรวจสอบ โดยบุคคลจะพิจารณาการประเมินตนเองอีกครั้ง จากผลการกระทำระยะสั้น และระยะยาว จดจำปัจจัยต่างๆ ที่ถูกตรวจสอบ และจำว่าตนเองทำงานให้ได้ดีได้อย่างไร การเผชิญกับสภาพการณ์ที่มีความกดดัน อุปสรรค หรือล้มเหลว บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะมีความคิดวิเคราะห์ที่ไม่แน่นอน เกิดความพึงพอใจตนเอง ในระดับต่ำ และคุณภาพการทำงานจะด้อยลง ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย และใช้การคิดวิเคราะห์ที่ดีในการที่จะบรรลุผลสำเร็จ นอกจากนี้ การรับรู้ความสามารถของตนเองยังส่งผลต่อกระบวนการจูงใจ (Motivation process) การจูงใจของบุคคลส่วนใหญ่อยู่ในรูปของกระบวนการคิด บุคคลจะมีการจูงใจตนเอง และชี้แนะการกระทำของตนเองโดยการคิดล่วงหน้า บุคคลจะสร้างความเชื่อจากการคิดว่าตนเองสามารถทำอะไรได้ และมีความคาดหวังถึงผลของการกระทำ บุคคลจะตั้งเป้าหมายและวางแผนการกระทำของตนเอง (Bandura, 1994 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยูวดี ธีรธราดล (2553) ทำการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีหลักการดังนี้ 1) ส่งเสริมประสบการณ์เชิงบวกและการรับรู้ถึงความสำเร็จจากการกระทำให้กับผู้เรียน 2) ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างอิสระและฝึกฝนตนเองตามความสนใจให้กับผู้เรียน ส่งผลให้การเรียนรู้นั้นเกิดประสิทธิภาพ

2. การเปรียบเทียบสมรรถนะการสอนของนิสิตก่อนและหลังการทดลอง พบว่า สมรรถนะการสอน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ด้านทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง และด้านทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน ก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตที่ใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันมีสมรรถนะการสอนทั้ง 3 ด้านสูงขึ้น และจากการสะท้อนตนเองจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคในระดับสูง เพราะต้องการพัฒนาทักษะการสอนของตนเองให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับตัวแบบ เพื่อให้การสอนของตนเองมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตส่วนใหญ่ศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำระดับเดิม เพราะเป็นตัวแบบที่ดี เป็นมาตรฐานการสอนที่ดีอยู่แล้ว แต่จะมีนิสิตบางส่วนที่ศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคที่ระดับที่สูงขึ้น และระดับที่ต่ำลง เพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนของตัวแบบในแต่ละระดับ และหาข้อดี

ข้อเสีย และข้อบกพร่องของตัวแบบในแต่ละระดับ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนปรับปรุงทักษะการสอนของตนเองสำหรับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งต่อไป

หลังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองครั้งที่ 2 นิสิตส่วนใหญ่คิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคได้ทั้ง 3 ทักษะในระดับปานกลางเกิดจากข้อบกพร่องที่ต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป ซึ่งสมรรถนะการสอนของนิสิตที่สูงขึ้น การฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ซึ่งเป็นการฝึกที่ทำให้ นิสิตได้เห็นข้อดีข้อบกพร่องของตน โดยการดูผลย้อนกลับจากเครื่องมือต่างๆ นอกจากการทำให้เกิดความสนใจที่จะแก้ไขตนเองแล้วยังให้เกิดใจกว้างในการยอมรับคำวิจารณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (2551) ทั้งสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันและยังทำให้มีบรรยากาศของการทำงานร่วมกันดีอีกด้วย และยังช่วยให้ได้เรียนรู้ทักษะการสอนต่างๆ ด้วยตนเอง จากประสบการณ์เล็กๆ น้อยๆ ในระยะเวลาไม่นาน สะท้อนให้นิสิตเกิดการเรียนรู้จากการฝึกสอนจริง ช่วยให้นิสิตได้มีโอกาสเลือกฝึกทักษะการสอนที่ตนเองยังขาดประสบการณ์หรือเห็นว่าตนเองยังเกิดความบกพร่องบ่อยครั้ง ช่วยให้นิสิตได้ดำเนินการสอนให้ครบกระบวนการ เปิดโอกาสให้ได้มุ่งเน้นการฝึกทีละทักษะ และสร้างความมั่นใจในการสอนให้แก่ตนเอง และทำให้นิสิตเกิดความรู้สึกในด้านดีจากการประเมินผลการฝึกการสอนแบบจุลภาค เนื่องจากนิสิตได้ทราบข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงการสอนของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น มุ่งให้นิสิตได้เห็นตนเองจากการเรียนรู้วิธีการในการพัฒนาทักษะการสอน พิงใจ สินธวานนท์และคณะ (2519) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรรรณพ แสงแจ่ม (2548) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูภายหลังจากการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ของนิสิตฝึกสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสอน ด้านการบูรณาการทางการศึกษา และด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ พบว่า นิสิตฝึกสอนมีปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตฝึกสอนที่มีปัญหาด้านการสอน อาจเนื่องมาจากนิสิตยังขาดประสบการณ์การสอนจริง ขาดทักษะการสอนและไม่สามารถประยุกต์หลักการและทฤษฎีต่างๆ มาใช้ได้อย่างเต็มที่ และปัญหาการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เนื่องจากนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูยังขาดความมั่นใจทักษะการแก้ปัญหาในการสอน การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการควบคุมชั้นเรียน

ปัจจัยด้านการเสนอตัวแบบที่ดี เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้สมรรถนะการสอนของนิสิตสูงขึ้น เนื่องจากเทคนิคการสอนตัวแบบเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการปรับพฤติกรรมของบุคคล เทคนิคนี้พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนนั้นเกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ต้องอาศัยการลองผิดลองถูก การเรียนรู้ผ่านตัวแบบนี้ ตัวแบบเดียวสามารถถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน ซึ่งในชีวิตประจำวันเราสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์

ของผู้อื่น จากการได้ยินและได้เห็นโดยไม่มีประสบการณ์ตรง และมีรับรู้สภาพการณ์ต่างๆ ของสังคม ผ่านทางสื่อแทบทั้งสิ้น (Bandura, 1969 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) โดยการเสนอตัวแบบที่ดีมีอยู่หลายวิธี เช่น การเสนอตัวแบบที่เป็นชีวิตจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ การเสนอตัวแบบที่เป็นชีวิตจริงมีข้อดีในการรับรู้ของคน อีกทั้งสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของแสดงออกได้ตามสภาพการณ์ แต่ไม่สามารถทำนายหรือควบคุมได้อย่างที่ต้องการ ส่วนการเสนอตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์สามารถควบคุมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ สามารถนำมาใช้ได้หลายครั้ง และง่ายต่อการนำไปใช้เป็นกลุ่ม หรือการเสนอตัวแบบหลายๆ ตัว ช่วยทำให้การเสนอตัวแบบมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากการสังเกตตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองทำให้ได้เรียนรู้การแสดงพฤติกรรมหลายๆ อย่าง ทำให้มีความยืดหยุ่นในการแสดงออก เป็นต้น (Perry & Furukawa, 1986 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ซึ่งการที่นิสิตได้สังเกตตัวแบบที่ดีนั้นทำให้นิสิตเกิดการเรียนรู้ในกระบวนการกระทำ (Production Processes) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้มาเป็นการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งที่จำได้ในการสังเกตการกระทำของตนเอง การได้ข้อมูลย้อนกลับจากการกระทำของตนเอง และการเทียบเคียงกับการกระทำกับภาพที่จำได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตอีกด้วย ได้แก่ ความสามารถทางกาย และทักษะในพฤติกรรมย่อยๆ ที่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ (Bandura, 1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี เชื้อชัย (2551) ได้พัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านเครือข่ายสำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ผู้เข้าฝึกอบรมเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าผลการทดลองใช้รูปแบบดังกล่าว ผู้เข้าฝึกอบรมมีคะแนนความรู้และการทดสอบการเรียนรู้แผนการสอนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม

ทั้งนี้การใช้สื่อพอดคาสต์ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ทำให้นิสิตมีสมรรถนะการสอนที่ดีขึ้น เนื่องจากพอดคาสต์เป็นสื่อวีดิทัศน์ที่สามารถบันทึกการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค โดยนิสิตสามารถสังเกตการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองและการแสดงพฤติกรรมการสอนจากตัวแบบ ซึ่งพอดคาสต์มีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถตอบสนองผู้ใช้ที่ไม่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ มีการรวบรวมเนื้อหาไว้เป็นหมวดหมู่ทำให้ผู้ใช้สามารถใช้โปรแกรมหรือแอปพลิเคชันดาวน์โหลดข้อมูลเนื้อหาที่ต้องการมายังอุปกรณ์เคลื่อนที่ได้ทันที ทำให้นิสิตสามารถเลือกดูการสอนแบบจุลภาคของตนเองย้อนหลังได้ทุกที่ทุกเวลาตามต้องการ นอกจากนี้ การใช้พอดคาสต์ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคช่วยให้นิสิตมีความมั่นใจในการสอนของตนเอง สามารถปฏิบัติการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อว่าตนเองสามารถปฏิบัติการสอนได้ตามที่ตนเองคาดหวังไว้ ดังพบจากผลการวิจัยที่กลุ่มตัวอย่างแสดงความมั่นใจที่จะสามารถให้การฝึกสอนแบบจุลภาคของตนเองเป็นตัวแทนในพอดคาสต์ต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของทิพย์สุตา ชาวสำอางค์ (2553) การใช้พอดคาสต์

ทางด้านการศึกษา ในการกระจายบทเรียนตามความต้องการของผู้เรียน หรือนำมาประยุกต์เป็นสื่อการสอนออนไลน์ โดยผู้เรียนสามารถเลือกฟังหรือชมพอดคาสต์บันทึกการสอนเนื้อหาวิชาต่างๆ ผ่านทางระบบของสถาบันการศึกษาได้ เพื่อประโยชน์ในการทบทวน หรือเพื่อศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน และงานวิจัยของ Tam (2012) ทำการตรวจสอบประสิทธิภาพของการใช้พอดคาสต์ในการเรียนรู้ดนตรีและทัศนศิลป์ในสถาบันการศึกษา พบว่า พอดคาสต์ช่วยให้นักศึกษาที่เข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาบรรลุการเรียนรู้ส่วนบุคคล ผู้วิจัยเห็นว่าพอดคาสต์ช่วยเสริมให้การเรียนรู้เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน โดยการสาธิต และใช้กิจกรรมหรือการมอบหมาย รวมทั้งงานวิจัยของอานวัฒน์ บุตรจันทร์ (2552) ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการกำกับตนเองก่อนและหลังการเรียนการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองในรายวิชาการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ไม่ได้เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์ กลุ่มที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองและ กลุ่มที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยไม่ใช้กลวิธีในการกำกับตนเองในรายวิชาการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต และสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์ พบว่า นิสิตที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนและคะแนนการกำกับตนเองสูงขึ้น นิสิตที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยไม่ใช้กลวิธีในการกำกับตนเอง นิสิตที่เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเอง และนิสิตที่ไม่ได้เรียนเสริมด้วยพอดคาสต์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

1. การใช้พอดคาสต์ในการฝึกทักษะสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันส่งผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์สูงขึ้น ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เช่น อาจารย์ผู้สอนรายวิชาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการสอน ฯลฯ ควรนำขั้นตอนการเตรียมตัวฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคสำหรับนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ไปใช้ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์มีความพร้อม ความมั่นใจในตนเอง และมีประสบการณ์การสอนก่อนการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจริงในโรงเรียน

2. นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่เลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำ มีพัฒนาการด้านการสอนดีขึ้น และสามารถเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคได้ ดังนั้น นิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ก่อนการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ควรศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคซ้ำหลายครั้ง เพื่อให้ทราบถึงข้อดี ข้อเสีย ข้อบกพร่องของตัวแบบการสอน

แบบจุลภาคในแต่ละระดับ แล้วนำมาปรับปรุงและพัฒนาการสอนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความพร้อมก่อนการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจริงในโรงเรียน

3. การจัดเก็บตัวแบบการสอนแบบจุลภาคที่ดีเพื่อให้มีการนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการสอนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาตัวแปรตามด้านสมรรถนะการสอนอื่นๆ เช่น ทักษะการจัดการชั้นเรียน ทักษะการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ทักษะการเลือกใช้สื่อประกอบการเรียน เป็นต้น

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาผลการใช้สื่อวีดิทัศน์ในช่องทางสาธารณะ เช่น Youtube Channel ว่าส่งผลต่อการพัฒนาของครูฝึกสอนและครูประจำการอย่างไร

รายการอ้างอิง

- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A Social cognitive theory*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Boulos, M. N. K., Maramba, I. และ Wheeler, S. (2006). Wikis, blogs and podcasts: a new generation of Web-based tools for virtual collaborative clinical practice and education. <http://www.biomedcentral.com/1472-6920/6/41>
- Housley, S. Podcasting. Retrieved 2013, August 19
<http://www.articlesphere.com/th/Article/Reaping-the-Podcast-Rewards/149059>
- Lee, C. และ Bobko, P. (1994). Self-efficacy beliefs: Comparisons of five measures. *Journal of Applied Psychology*, 79.
- Luna, G. และ Cullen, D. (2011). Podcasting as Complement to Graduate Teaching: Does it Accommodate Adult Learning Theories? *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education* 2011, 23(1), 40-47.
- Middleton, A. (2009). Beyond podcasting: creative approaches to designing educational audio. *ALT-J, Research in Learning Technology*, 17(2), 143-155.
- Mun Y. และ Fred D. (2003). Developing and validating an observational learning model of computer software training and skill acquisition. *Information systems research*, 14(2), 146-169.
- Pajares, F. และ Miller, M. D. (1994). The role of self-efficacy and self-concept beliefs in mathematical problem-solving: A path analysis. *Journal of Educational Psychology*, 86, 193-203.
- Palmer, E. J. และ Devitt, P. G. (2007). A method for creating interactive content for the iPod, and its potential use as a learning tool: Technical Advances. Retrieved 2013, January 6 <http://www.biomedcentral.com/1472-6920/7/32>
- Philharmonics. (2554). พอดคาสท์ (Podcast) สื่อแนวใหม่ที่ใครๆ ไม่ควรพลาด. Retrieved 2013, August 19 <http://www.oknation.net/blog/philharmonics/2011/08/15/entry-3>
- Rick, S. (2009). Using Video Self-Analysis to Improve the “Withitness” of Student Teachers. *Journal of Digital Learning in Teacher Education*, 26(3), 101-110.

- Schunk, D. H. (1983). Progress self-monitoring: Effects on children's self-efficacy and achievement. *Journal of Experimental Education*, 51, 89-93.
- Singhasem, P., Wattakiecharoen, J. และ Nilsook, P. (2012). The Effectiveness of learning from video clips: Case-Study on Moodle Learning Management System. *International e-Learning Conference 2012*, 27-30.
- Tam, C. O. (2012). The effectiveness of educational podcasts for teaching music and visual arts in higher education. *Research in Learning Technology*, 1-13.
- กรวิภา กัปตพล. (2554). ผลของการเรียนวิทยาศาสตร์ด้วยการคิดแก้ปัญหาอนาคตบนเว็บโดยใช้คลังวีดิทัศน์ที่มีต่อความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา.
- กรรณา ศรีแสน. (2546). ผลของการใช้หนังสือการ์ตูนตัวแบบต่อการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์). (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชนิษฐา สุวรรณนิตย์. (2533). ปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวันธร สัมฤทธิ์. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีพอดคาสต์สำหรับไอแพดเพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเทคนิคการทำวิจัยพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ศึกษา. สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ภาควิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ชัชรินทร์ ขวนวัน. (2552). การพัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษาตามหลักการสมรรถนะ. Retrieved 6 กุมภาพันธ์ 2556 http://school.obec.go.th/sup_br3/com1_1.pdf
- ทิพย์สุดา ขาวสำอางค์. (2553). พอดแคสต์. Retrieved 19 สิงหาคม 2556 <http://rsu.igetweb.com/?mo=3&art=409713>
- ธราทิพย์ วงศ์พันธ์. (2544). ผลการเรียนจากตัวแบบสัญลักษณ์โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับการอภิปรายกลุ่มต่อพฤติกรรมการดูแลผู้ป่วยของพยาบาลประจำการ. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษา คณะพยาบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวรรตน์ สมนาม. (2546). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์. สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปราโมทย์ พรหมจันทร์. (2553). การพัฒนารูปแบบเครือข่ายกลายมิตินิเทศด้วยการใช้เทคโนโลยีเว็บ 2.0 โดยการวัดและประเมินตามสภาพจริง เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางวิชาชีพของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต), สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปวีร์ กาญจนภี. (2552). การพัฒนาความมั่นใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยใช้การเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พศิน แดงจวง. (2554). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ดวงกลมพัลลภซึ่ง.
- พัฒนา จันทนาและต่อพงศ์ วรรณวาที. (2545). การประเมินการจัดการเรียนการสอนตามโครงการสอนแบบจุลภาค
ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: รายงานการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิงใจ สีนธวานนท์, ประดิษฐ์ อุปรมย์และลัดดาวัลย์ กัณหสุวรรณ. (2519). โครงการสอนแบบจุลภาค. กรุงเทพฯ:
กรมการฝึกหัดครู.
- ไพโรจน์ ตีรณธนากุล. (2520). พัฒนาการสอนและการสอนแบบจุลภาค. กรุงเทพฯ.
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. (2551). การสอนแบบจุลภาค. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระ
จอมเกล้าธนบุรี.
- ยุวดี ธีรธาตล. (2553). การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการ
เรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต), สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรการสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณิ์ แกมเกตุ. (2551). วิจัยทางการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาส ฉ่ำเลิศวัฒน์และนฤพล ตั้งตรีรัตน์. (2551). *VDO Podcast TV* ออนไลน์ ทำเองได้ง่ายนิดเดียว. กรุงเทพฯ:
โปรวิชั่น.
- วิณา วโรตมะวิชญ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการสอนจุลภาคและการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพในโรงเรียน ของนักศึกษาสาขาวิชาประถมศึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชาประถมศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพงษ์ สิงหะพล. (2544). รูปแบบการเรียนรู้ทักษะแบบเอส ไอ บี. วารสารวิชาการ, 4(7).
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2553). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สิริพร ปุรินต์. (2547). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ตัวแบบนิทานประกอบละครหุ่นเพื่อปลูกฝัง
พฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต), สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุทธนู ศรีไสย์. (2538). ตัวชี้สำคัญสำหรับการประเมินผลการสอนนิสิตครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: รายงาน
การวิจัย. Retrieved 19 สิงหาคม 2556
<http://www.researchgate.net/publication/27805996>
- สุพรรณิ คำนันท์. (2552). ผลการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยวิธีอุปนัยและนิรนัยที่
มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับ
ความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่างกัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต), สาขาวิชาโสตทัศน
ศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุภาวดี คำนาดี. (2551). การวิจัยและพัฒนากระบวนการกำกับตนเองสำหรับการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัย และจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี เชื้อชัย. (2551). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดย การสังเกตผ่านเครือข่าย สำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตร และการสอนเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุ ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). การพัฒนาสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21. Retrieved 22 กรกฎาคม 2556 <http://www.addkute3.com/wp-content/uploads/2013/05/การพัฒนาสมรรถนะครูในศตวรรษที่-211.pdf>
- สุสันหา ยิ้มแย้ม, อัญชญา โตศิลากุลและสุธิศา ล่ามช่าง. (2544). ผลการให้ความรู้ร่วมกับการเสนอตัวแบบ สัญลักษณ์ต่อความรู้และการปฏิบัติของผู้ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อในผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล. Retrieved 7 สิงหาคม 2556 <http://tci-thaijo.org/index.php/TJONC/article/view/2350>
- อรรณพ สุวัฒน์พิเศษ. (2547). Podcasting หรือ Podcast คืออะไร? Retrieved 19 สิงหาคม 2556 <http://www.thaicyperpoint.com/ford/blog/id/168>
- อรรณพ แสงแจ่ม. (2548). ปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูทภายหลังการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ของนิสิตฝึกสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ปริญญาญานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อานวัฒน์ บุตรจันทร์. (2552). ผลของการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลวิธีในการกำกับตนเองในรายวิชาการ ผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการกำกับตนเองของนิสิตระดับ ปริญญาบัณฑิต. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนของนิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวรอรอรณ ก่อทอง หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วัตถุประสงค์การวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อศึกษาการเลือกสังเกตตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มี การรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจเป็นตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มี การรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความสามารถของตนเองกับสมรรถนะการสอน ของนิสิตนักศึกษาครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์
คำชี้แจง	แบบสัมภาษณ์ชุดนี้เป็นแนวทางการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนในการพัฒนาทักษะ การสอนแบบจุลภาคของนิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ จากการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาค ด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิต นักศึกษาครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์
สิ่งที่แนบมาด้วย	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนของนิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนของนิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนของนิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนในการพัฒนาทักษะการสอนแบบจุลภาคของนิสิตนักศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์

วันที่สัมภาษณ์.....เวลาที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ – นามสกุล
2. ตำแหน่ง
3. สาขาวิชา ภาควิชา.....
4. สถาบัน.....
5. ประสบการณ์ทำงานปี

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนในการพัฒนาทักษะการสอนแบบจุลภาคของนิสิตนักศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์

1. ท่านมีความคิดเห็นว่านิสิตนักศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนในการพัฒนาทักษะการสอนแบบจุลภาค ใน 7 ด้าน ดังต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร

ลำดับ	นิยามสมรรถนะการสอน	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะ/ ข้อสังเกต
1	การแต่งกาย หมายถึง แต่งกายสุภาพเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ไม่ควรสวมเสื้อและกระโปรงคับและสั้นเกินไป หรือกางเกงสแลคขายาวรัดรูป ทรงผมเรียบร้อย สะอาด ผู้หญิงหากผมยาวควร			

ลำดับ	นิยามสมรรถนะการสอน	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะ/ ข้อสังเกต
	มัดผมให้เรียบร้อย และสวมรองเท้าหุ้มส้น สีสุภาพ			
2	บุคลิกภาพและการวางตัว หมายถึง วางท่าทางสุภาพอ่อนโยน มี ความกระฉับกระเฉง กระตือรือร้นในการ สอน เอาการเอางานจะทำให้นักเรียนเกิด ความศรัทธา วางท่าทางการยืนด้วยความ มั่นใจ ควรยืนกลางห้อง ยืนตัวตรงขณะ สอน ไม่วางตัวตามสบายหรือเกร็งมาก เกินไป และไม่ควรเล่นมือถือ แขนง หรือ เล่นเกม ขณะมอบหมายให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในชั้น เรียน			
3	การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ หมายถึง การเดินควรเดินด้วยฝีเท้า พอเหมาะไม่เร็วหรือช้าเกินไป ใน ขณะเดียวกันก็ต้องทรงตัวให้สง่างาม ไม่ เดินหลังโก่งหรือยืดหน้าอก หรือ กระมิดกระเมี้ยนอายุ ระวังอย่าให้หัวไหล่ ตึงและทื่อ ขณะเดินต้องให้แขนแกว่งตาม สบาย ศีรษะต้องตั้งตรง ขณะเดินอย่าให้ ส่วนคางยื่นล้ำอวัยวะส่วนอื่น ไม่ควรเดิน ไปมามากนักขณะสอนหน้าชั้นเรียน			
4	การใช้วาจา หมายถึง ภาษาที่ใช้พูด จะต้องปรับให้เข้า กับกาลเทศะ ต้องปรับให้เหมาะสมกับ โอกาสสถานที่ และคำนึงถึงวัยของผู้เรียน คำนึงถึงความง่ายของภาษาที่ใช้ให้			

ลำดับ	นิยามสมรรถนะการสอน	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะ/ ข้อสังเกต
	เหมาะสมกับเรื่องที่จะสอน หากเรื่องที่สอนเป็นหลักการทางวิชาการ ครูต้องพูดให้ช้าลง ถ้าเรื่องที่สอนเป็นเรื่องเบาๆ สนุกๆ อาจพูดเร็วได้บ้างโอกาส			
5	<p>การใช้น้ำเสียง</p> <p>หมายถึง น้ำเสียงที่ใช้สอนควรมีความดังพอสมควร ความเร็ว กำลัง และหางเสียงจะต้องมีความสมดุลกัน เสียงจะต้องมีความชัดเจนพอเหมาะ น้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง ทำให้นักเรียนรู้สึกนิยมชมชอบและนับถือในตัวครูผู้สอน มีการเน้นเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา อย่างที่เราพูดคุยสนทนากันอย่างมีชีวิตชีวา หากห้องเรียนมีเสียงดังรบกวนจากห้องอื่นๆ ครูต้องพูดดังขึ้นกว่าเดิม หากห้องเรียนเงียบ ครูควรลดระดับเสียงให้เบาลง และเงียบเสียงหากผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียนหรือส่งเสียงดัง</p>			
6	<p>การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา</p> <p>หมายถึง ควรมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีความเข้าใจ แสดงความเป็นมิตร และความอบอุ่นจริงใจออกมาทางสายตาด้วย ในขณะที่สอน แสดงอารมณ์ขันร่วมด้วย เมื่อนักเรียนตอบคำถามหรือข้อคิดเห็นที่ขบขัน แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะนักเรียนถามตอบ เมื่อนักเรียนตอบนอกกลุ่มนอกจากควรแสดงสีหน้าเฉยเมยหรือนิ่งเงียบ แสดงสีหน้าขมวดคิ้วหรือส่งสายตาเมื่อ</p>			

ลำดับ	นิยามสมรรถนะการสอน	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะ/ ข้อสังเกต
	นักเรียนเริ่มคุยกัน ใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง และประสานสายตากับผู้เรียน เพื่อการปกครองชั้นเรียน			
7	การใช้ท่าทางประกอบการสอน หมายถึง การสื่อความหมายด้วยแขนและมือเป็นท่าทางประกอบการสอน ควรให้สอดคล้องและเหมาะสม เพื่อแสดง ความหมาย ความรู้สึก อารมณ์ หรือแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องหรืออธิบาย เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องที่สอน เป็น การช่วยให้การพูดน้อยลง และเปิดโอกาส ให้นักเรียนได้ใช้ความคิดของตนเองมาก ขึ้น การใช้มือส่งสัญญาณ ใช้มือประกอบ ท่าทางตามเนื้อเรื่อง ตามระดับเสียง ตาม จังหวะ			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่านิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการแต่งกายให้เหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่านิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านบุคลิกภาพและการวางตัวได้อย่างเหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่านิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถได้อย่างเหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่านิสิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการใช้วาจาให้เหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่านิสิตครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการใช้น้ำเสียงให้เหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

7. ท่านคิดว่านิสิตครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการแสดงออกทางสีหน้าและสายตาได้อย่างเหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

8. ท่านคิดว่านิสิตครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ควรมีสมรรถนะการสอนด้านการการใช้ท่าทางประกอบการสอนให้เหมาะสม อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูล และความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัย นางสาววรรณ ก่อทอง
 ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ติดต่อผู้วิจัย อีเมลล์ : k.worawan22@gmail.com
 เบอร์โทรศัพท์ : 085-0375782

แผนการจัดการเรียนรู้
การสอนแบบจุลภาคโดยใช้พหุศาสตร์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน
ระดับปริญญาบัณฑิต จำนวน 7 สัปดาห์
ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนเข้าใจการใช้ทักษะในการสอน สามารถนำความรู้ไปเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนได้
2. ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ทักษะประกอบการสอนได้ถูกต้อง
3. ผู้เรียนสามารถวางแผนการใช้ทักษะต่างๆ ประกอบการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะต่างๆ ในการสอนได้อย่างถูกต้อง
5. ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ทักษะต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

สาระการเรียนรู้

- ทักษะที่ 1 ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย
- 1.1 การแต่งกาย
 - 1.2 บุคลิกภาพ การวางท่าทางและการทรงตัว
 - 1.3 การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ
- ทักษะที่ 2 ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง
- 2.1 การใช้วาจา
 - 2.2 การใช้น้ำเสียง
- ทักษะที่ 3 ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน
- 3.1 การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา
 - 3.2 การใช้ท่าทางประกอบการสอน

กระบวนการเรียนรู้

1. ชั้นปฐมนิเทศและนำเข้าสู่บทเรียน

1.1 ผู้สอนแนะนำรูปแบบการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันไปมีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ และการประเมินผลการเรียนรู้

1.2 ผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะการสอนต่างๆ

1.3 ผู้เรียนทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.4 ผู้สอนแนะนำเครื่องมือ วิธีการใช้งาน เปิดพอดคาสต์ตัวแบบให้ดูเป็นตัวอย่าง และให้ผู้เรียนลงทะเบียนเรียนบน iTunesU

2. ชั้นเตรียมตัวฝึก

(กำหนดทักษะการสอนแบบจุลภาค 3 ด้าน ทั้งหมด 6 สัปดาห์)

2.1 กำหนดทักษะการสอนแบบจุลภาคเพื่อเป็นเป้าหมายให้ผู้เรียนในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ดังนี้

ทักษะที่ 1 ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ทักษะที่ 2 ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

ทักษะที่ 3 ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

2.2 ผู้เรียนศึกษาทักษะการสอนที่ต้องการฝึก จากพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน 1 ตัวแบบ

2.3 ผู้เรียนออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำทักษะการสอนแบบจุลภาคที่กำหนด ไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน คนละ 5 นาที

3. ชั้นฝึกทักษะ

3.1 ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการสอนแบบจุลภาคตามทักษะที่กำหนด คนละ 5 นาที และบันทึกวีดิทัศน์ทุกอริยาบถขณะฝึกทักษะการสอน

3.2 ผู้สอนสังเกตการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค และประเมินสมรรถนะการสอนของผู้ฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

4. ชั้นประเมินผล

4.1 ผู้ฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคชมวีดิทัศน์บันทึกการสอนแบบจุลภาคของตนเอง ประเมินและสะท้อนการฝึกทักษะการสอนของตนเอง เสนอแนวทางแก้ไขการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

4.2 ผู้ฝึกทักษะวางแผนพัฒนาการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองซ้ำอีกครั้ง (โดยดำเนินการซ้ำตามชั้นเตรียมตัวฝึกและชั้นฝึกทักษะอีกครั้ง)

5. ชั้นให้ผลย้อนกลับ

5.1 ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคเป็นรายบุคคล

6. ชั้นสรุป

6.1 ผู้เรียนตัดสินใจให้ตนเองเป็นตัวอย่าง และเลือกวิถีทัศนการสอนแบบจุลภาคของตนเองเพื่อนำไปเป็นตัวอย่างต่อไป

6.2 ผู้เรียนทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้วยพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน

สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้

1. พอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน
2. Application iTunesU
3. iPhone หรือ iPad

การวัดและประเมินผล

1. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
2. แบบประเมินสมรรถนะการสอน
3. สังเกตพฤติกรรมและการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน

กำหนดการสอนรายสัปดาห์

สัปดาห์ที่	กิจกรรมการเรียนการสอน
1	<p>ชั้นปฐมนิเทศและนำเข้าสู่บทเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - แนะนำกิจกรรมการเรียนการสอน เครื่องมือ วิธีการใช้งาน และการลงทะเบียนเรียนบน iTunesU - ทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองก่อนเรียน
2	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดการฝึกทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย - ชั้นเตรียมตัวฝึก ทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย - ชั้นฝึกทักษะ ทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย - ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย <p>วางแผนพัฒนาการฝึกการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง</p>
3	<ul style="list-style-type: none"> - ชั้นเตรียมตัวฝึก ชั้นฝึกทักษะ ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 1 ซ้ำอีกครั้ง - ชั้นให้ผลย้อนกลับ และชั้นสรุปทักษะที่ 1 บุคลิกภาพและการแต่งกาย
4	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดการฝึกทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง - ชั้นเตรียมตัวฝึก ทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง - ชั้นฝึกทักษะ ทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง - ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง <p>วางแผนพัฒนาการฝึกการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง</p>
5	<ul style="list-style-type: none"> - ชั้นเตรียมตัวฝึก ชั้นฝึกทักษะ ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 2 ซ้ำอีกครั้ง - ชั้นให้ผลย้อนกลับ และชั้นสรุปทักษะที่ 2 การใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง
6	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดการฝึกทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน - ชั้นเตรียมตัวฝึก ทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน - ชั้นฝึกทักษะ ทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน - ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน <p>วางแผนพัฒนาการฝึกการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง</p>
7	<ul style="list-style-type: none"> - ชั้นเตรียมตัวฝึก ชั้นฝึกทักษะ ชั้นประเมินผล ทักษะที่ 3 ซ้ำอีกครั้ง - ชั้นให้ผลย้อนกลับ และชั้นสรุปทักษะที่ 3 การแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน - ทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองหลังเรียน

**แบบประเมินการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้
ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์**

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา
ผู้วิจัย	นางสาวรอรพรรณ ก่อทอง นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการประเมิน

แบบประเมินนี้ ใช้สำหรับประเมินความเหมาะสมของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ผลที่ได้จากการประเมินจะนำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ก่อนนำไปทดลองใช้ในการเรียนการสอนจริง

คำชี้แจง

การประเมินความเหมาะสมของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วยคำถามจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ 1) ภาพรวมของรูปแบบฯ 2) องค์ประกอบของรูปแบบฯ 3) กิจกรรมและเครื่องมือ 4) กระบวนการเรียนการสอน 5) การประเมินผลการเรียน และ 6) การใช้งาน

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

5	หมายถึง	แน่ใจว่าหัวข้อการประเมินมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	แน่ใจว่าหัวข้อการประเมินมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	แน่ใจว่าหัวข้อการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	แน่ใจว่าหัวข้อการประเมินมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	แน่ใจว่าหัวข้อการประเมินมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 องค์ประกอบของการใช้พหุศาสตร์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. แอปพลิเคชัน					
2. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้					
3. การวัดและประเมินผล					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับองค์ประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 กิจกรรมและเครื่องมือในการใช้พหุศาสตร์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. คู่มือ					
2. แอปพลิเคชัน					
3. แท็บเล็ต					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมและเครื่องมือ

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 กระบวนการเรียนการสอนตามการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อการประเมิน	ระดับความ คิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. การปฐมนิเทศและเตรียมความพร้อม 1.1 ปฐมนิเทศ 1.2 ทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง 1.3 แนะนำเครื่องมือ วิธีการใช้งาน และให้ผู้เรียนลงทะเบียนเรียนบน iTunesU					
2. การดำเนินการเรียนการสอนตามกระบวนการทั้ง 6 ขั้นตอน ดังนี้					
ขั้น 1 กำหนดทักษะเพื่อฝึกการสอนแบบจุลภาค 1.1 กำหนดทักษะการสอนแบบจุลภาคเพื่อเป็นเป้าหมายให้ผู้เรียนในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค ดังนี้ ทักษะที่ 1 ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย ทักษะที่ 2 ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง ทักษะที่ 3 ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน					
ขั้น 2 เตรียมตัวฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค 2.1 ผู้เรียนศึกษาทักษะการสอนที่ต้องการฝึก จากพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน 1 ตัวแบบ 2.2 ผู้เรียนออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำทักษะการสอนแบบจุลภาคที่กำหนด ไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน คนละ 5 นาที					
ขั้น 3 ฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค 3.1 ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการสอนแบบจุลภาคตามทักษะที่กำหนด คนละ 5 นาที และบันทึกวีดิทัศน์ทุกอริยาบถขณะฝึกทักษะการสอน 3.2 ผู้สอนสังเกตการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค และประเมินสมรรถนะการสอนของผู้ฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค					
ขั้น 4 ประเมินผลการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค 4.1 ผู้ฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคชมวีดิทัศน์บันทึกการสอนแบบจุลภาคของตนเอง ประเมินและสะท้อนการฝึกทักษะการสอนของตนเอง เสนอ					

หัวข้อการประเมิน	ระดับความ คิดเห็น				
	5	4	3	2	1
<p>แนวทางแก้ไขการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค</p> <p>4.2 ผู้ฝึกทักษะวางแผนพัฒนาการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองซ้ำอีกครั้ง (โดยดำเนินการซ้ำตามขั้นเตรียมตัวฝึกและขั้นฝึกทักษะอีกครั้ง)</p>					
<p>ขั้น 5 ให้ผลย้อนกลับ</p> <p>5.1 ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคเป็นรายบุคคล</p>					
<p>ขั้น 6 สิ้นสุดการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค</p> <p>6.1 ผู้เรียนตัดสินใจให้ตนเองเป็นตัวแบบ และเลือกวิถีทัศนการสอนแบบจุลภาคของตนเองเพื่อนำไปเป็นตัวแบบต่อไป</p> <p>6.2 ผู้เรียนทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคด้วยพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกัน</p>					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 การใช้งานพอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. สามารถนำไปใช้จัดการเรียนการสอนได้จริง					
2. สถานที่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
4. ส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนได้จริง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

จากการประเมินความเหมาะสมของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า

- มีความเหมาะสมดีแล้ว สามารถนำไปใช้ทดลองได้
- มีความเหมาะสม แต่ควรปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะก่อนนำไปทดลองใช้

ลงชื่อ.....

(.....)

วันที่.....

ขอพระคุณอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูล และความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัย นางสาววรรณ ก่อทอง
ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ติดต่อผู้วิจัย อีเมลล์ : k.worawan22@gmail.com
เบอร์โทรศัพท์ : 085-0375782

แบบประเมินจัดระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาค

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
	THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS
ชื่อผู้วิจัย	นางสาววรรรณ ก่อทอง
	หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา
	ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วัตถุประสงค์การวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อศึกษาการเลือกสังเกตตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจเป็นตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
คำชี้แจง	แบบประเมินชุดนี้เป็นการประเมินเพื่อรับรองเครื่องมือแบบประเมินสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ จากการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
สิ่งที่แนบมาด้วย	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบประเมินจัดระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาค

แบบประเมินจัดระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาค

คำชี้แจง

โปรดศึกษารายละเอียดของเกณฑ์การประเมินระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาคก่อนทำการประเมินจัดระดับสมรรถนะการสอนตัวแบบการสอนแบบจุลภาค และพิจารณารายการประเมินแต่ละข้อ โดยกรอกระดับการประเมินตามเกณฑ์การประเมินสมรรถนะการสอนในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

3	หมายถึง	ดี
2	หมายถึง	พอใช้
1	หมายถึง	ควรปรับปรุง
0	หมายถึง	ควรปรับปรุงเร่งด่วน

ลำดับ	ตัวแบบ	รายการประเมิน						
		การแต่งกาย	บุคลิกภาพ	การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	การใช้วาจา	การใช้น้ำเสียง	การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	การใช้ท่าทางประกอบการสอน
		(3)	(3)	(3)	(3)	(3)	(3)	(3)
1	ตัวแบบที่ 1							
2	ตัวแบบที่ 2							
3	ตัวแบบที่ 3							
4	ตัวแบบที่ 4							
5	ตัวแบบที่ 5							
6	ตัวแบบที่ 6							
7	ตัวแบบที่ 7							
8	ตัวแบบที่ 8							
9	ตัวแบบที่ 9							
10	ตัวแบบที่ 10							
11	ตัวแบบที่ 11							
12	ตัวแบบที่ 12							
13	ตัวแบบที่ 13							
14	ตัวแบบที่ 14							

ลำดับ	ตัวแบบ	รายการประเมิน						
		การแต่งกาย	บุคลิกภาพ	การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	การใช้วาจา	การใช้หูเสียง	การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	การใช้ท่าทางประกอบการสอน
		(3)	(3)	(3)	(3)	(3)	(3)	
15	ตัวแบบที่ 15							
16	ตัวแบบที่ 16							
17	ตัวแบบที่ 17							
18	ตัวแบบที่ 18							
19	ตัวแบบที่ 19							

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

ตำแหน่ง

ขอพระคุณอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูล และความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัย นางสาววรรณ ก่อทอง
ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ติดต่อผู้วิจัย อีเมลล์ : k.worawan22@gmail.com
เบอร์โทรศัพท์ : 085-0375782

เกณฑ์การประเมินระดับสมรรถนะการสอบตัวแบบการสอบแบบจุดภาค

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)	ควรปรับปรุงเร่งด่วน (0)
1. การแต่งกาย	ทรงผมสะอาด เรียบร้อย ไม่ไว้ทรงผมตามแฟชั่น แต่งกายสะอาด สุภาพเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน สวม เสื้อผ้าไม่คับหรือหลวมเกินไป สวม รองเท้าที่ดูดี	ทรงผมค่อนข้างเรียบร้อย แต่งกายค่อนข้างถูกต้องตามระเบียบ ของสถาบัน สวมเสื้อผ้าอาจคับหรือ หลวมเกินไป สวมรองเท้าที่ดูสุภาพ	ทรงผมไม่ค่อยเรียบร้อย รุ่งรัง ไว้ทรงผมตามแฟชั่น แต่งกายไม่ค่อยสุภาพไม่ค่อยถูกต้อง ตามระเบียบของสถาบัน สวม เสื้อผ้าอาจคับหรือหลวมมากเกินไป สวมรองเท้าที่ดูไม่เรียบร้อยตามแฟชั่น	ทรงผมไม่เรียบร้อย รุ่งรัง ไว้ทรงผม ตามแฟชั่นและทำสีผมไม่สุภาพ แต่งกายไม่สุภาพ ไม่ถูกต้องตาม ระเบียบของสถาบัน สวมเสื้อผ้าอาจ คับหรือหลวมมาก สวมรองเท้าที่ไม่ ดูดี สวมรองเท้าที่ดูสกปรกหรือเหยียบ ส้นรองเท้า
2. บุคลิกภาพ	วางท่าทางสุภาพอ่อนโยน คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น ทรงตัว ด้วยความมั่นใจ ไม่วางตัวตามสบาย หรือดึงเครียดมากเกินไป ไม่เหม่อลอย ขณะสอนหรือมอบหมายงานให้ นักเรียนทำ	วางท่าทางสุภาพอ่อนโยน ค่อนข้าง คล่องแคล่ว กระตือรือร้น ทรงตัวด้วย ความมั่นใจ ค่อนข้างวางตัวตามสบาย หรือดึงเครียดบางขณะ เหม่อลอยเป็น บางครั้งขณะสอนหรือมอบหมายงาน ให้นักเรียนทำ	วางท่าทางค่อนข้างสุภาพ มีความ เขินอายในการวางตัวค่อนข้างเรียน ไม่ค่อยกระตือรือร้นในการสอน ทรงตัวด้วยความไม่มั่นใจ วางตัวตามสบายหรือดึงเครียดมาก เกินไป เหม่อลอยบ่อยครั้งขณะสอน หรือมอบหมายงานให้นักเรียนทำ	วางท่าทางไม่สุภาพ มีความเขินอาย ในการวางตัวหน้าชั้นเรียน ไม่มี ความกระตือรือร้นในการสอน ทรง ตัวด้วยความไม่มั่นใจ วางตัวตาม สบายหรือเกร็งอย่างเห็นได้ชัด เหม่อลอยบ่อยขณะสอนหรือ มอบหมายงานให้นักเรียนทำ

ระดับการประเมิน				
รายการประเมิน	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)	ควรปรับปรุงเร่งด่วน (0)
3. การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ	ก้าวเดินด้วยเท้าพอเหมาะ เดินทรงตัวด้วยความสง่างาม ไม่เดินหลังโก่งหรือยืตหน้าอก หรือกระดกกรวยขณะเดินกรวยขณะเดินแกว่งแขนตามสบาย ศีรษะตั้งตรง ไม่เดินมากเกินไปขณะสอน	ค่อนข้างก้าวเดินด้วยเท้าพอเหมาะ เดินทรงตัวด้วยความสง่า อาจเดินหลังโก่งหรือยืตหน้าอก หรือกระดกกรวยเป็นบางครั้งขณะเดินแกว่งแขนตามสบาย เดินไปเดินมาขณะสอน	ก้าวเดินด้วยเท้าเร็วหรือช้าเกินไป เดินหลังโก่งหรือยืตหน้าอก กระดกกรวยเมื่อสอน ลูกศรกลอนอย่างเห็นได้ชัด ขณะเดินแกว่งแขนตามสบายมากอย่างไม่สุภาพ เดินไปเดินมาขณะสอนมากเกินไป	ก้าวเดินด้วยเท้าเร็วหรือช้ามากเกินไป เดินหลังโก่งหรือยืตหน้าอก กระดกกรวยเมื่อสอน ลูกศรกลอนอย่างเห็นได้ชัด ขณะเดินแกว่งแขนตามสบายมากอย่างไม่สุภาพ เดินไปเดินมาขณะสอนมากเกินไป
4. การใช้วาจา	ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาสและสถานที่ และผู้เรียน ความยากง่ายของคำพูดที่ใช้สอนเหมาะสมกับเรื่องที่สอน ไม่ใช้คำพูดหยาบคาย	ใช้ถ้อยคำค่อนข้างเหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาสและสถานที่ และค่อนข้างเหมาะสมกับผู้เรียน ความยากง่ายของคำพูดที่ใช้สอนค่อนข้างเหมาะสมกับเรื่องที่สอน พูดรวบรัดตัดคำบ้างครั้ง ไม่พูดหยาบคาย	ใช้ถ้อยคำไม่ค่อยเหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาสและสถานที่ และไม่ค่อยเหมาะสมกับผู้เรียน ความยากง่ายของคำพูดที่ใช้สอนไม่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน พูดรวบรัดตัดคำบ่อยครั้ง ใช้คำพูดหยาบคายบ้างครั้ง	ใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาสและสถานที่ และไม่เหมาะสมกับผู้เรียน ความยากง่ายของคำพูดที่ใช้สอนไม่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน พูดรวบรัดตัดคำบ่อย ใช้คำพูดหยาบคายบ่อยครั้ง

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)	ควรปรับปรุงเร่งด่วน (0)
5. การใช้น้ำเสียง	พูดเสียงดังฟังชัด น้ำเสียงแจ่มใส นุ่มนวล ชวนฟัง มีจังหวะการพูดเหมาะสม พูดซ้ำหรือเร็วเหมาะสมตามเรื่องที่สอนและโอกาส เน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบาในการสนทนาอย่างมีชีวิตชีวา ไม่ใช่เสียงสูงหรือต่ำเกินไป ไม่ลากหางเสียงยาวเกินไป หรือหัวจนจนเกินไป ออกเสียงควบกล้ำถูกต้องชัดเจน	ค่อนข้างพูดเสียงดังฟังชัด จังหวะการพูดค่อนข้างเหมาะสม พูดซ้ำหรือเร็วตามเรื่องที่สอนและโอกาส เน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบาในการสนทนา บางครั้งใช้เสียงสูงหรือต่ำเกินไป บางหัวจนจนเกินไป ออกเสียงควบกล้ำถูกต้อง	พูดเสียงค่อนข้างเบา จังหวะการพูดไม่ค่อยเหมาะสม พูดซ้ำหรือเร็วเกินไป เน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบาเกินไป เสียงราบเรียบเป็นโทนเดียว พูดลากหางเสียงยาวเกินไป หรือหัวจนจนเกินไป ออกเสียงควบกล้ำไม่ค่อยถูกต้องชัดเจน	พูดเสียงเบาเกินไป จังหวะการพูดไม่เหมาะสม พูดซ้ำหรือเร็วมากเกินไป เน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบามากเกินไป ไม่เป็นธรรมชาติ เสียงราบเรียบเป็นโทนเดียว พูดลากหางเสียงยาว หรือหัวจนจนเกินไป ออกเสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง
6. การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา	แสดงสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความเข้าใจ เป็นมิตรกับผู้เรียน และแสดงความอบอุ่นจริงใจทางสายตาในขณะที่สนทนาแสดงอารมณ์ร่วมกับผู้เรียน แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนหรือตอบคำถาม แสดงอาการพยักหน้าพร้อมกับผู้เรียนตอนถูก หรือแสดงอาการยิ้มเมื่อผู้เรียนตอบไม่ถูก กวาดสายตาไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียนเพื่อการปกครองชั้นเรียน	แสดงสีหน้ายิ้มแย้ม เป็นมิตรกับผู้เรียน แสดงความตั้งใจทางสายตากับผู้เรียน แสดงอารมณ์ร่วมกับผู้เรียนบางครั้งที่แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนหรือตอบคำถามเป็นบางครั้ง เมื่อผู้เรียนตอบพยักหน้าเป็นการส่ายหน้าเป็นบางครั้งเมื่อผู้เรียนตอบไม่ถูก ประสานสายตากับผู้เรียนเป็นบางครั้งเพื่อการปกครองชั้นเรียน	แสดงสีหน้าไม่ค่อยยิ้มแย้ม สีหน้ากังวล ประหม่า ก้มหน้าก้มตาในขณะที่สนทนา ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ร่วมกับผู้เรียน ไม่ค่อยแสดงสีหน้าอาการหรือตอบคำถาม ไม่ค่อยแสดงอาการหรือตอบคำถาม เมื่อผู้เรียนตอบถูกหรือตอบไม่ถูก ไม่ค่อยประสานสายตาหรือสบตากับผู้เรียน เพื่อการปกครองชั้นเรียน	แสดงสีหน้าไม่ยิ้มแย้ม บ้างถึง สีหน้ากังวล ประหม่า ก้มหน้าก้มตาในขณะที่สนทนา ไม่แสดงอารมณ์ร่วมกับผู้เรียน ไม่แสดงสีหน้าอาการหรือตอบคำถาม ไม่แสดงอาการหรือตอบคำถาม เมื่อผู้เรียนตอบถูก หรือตอบไม่ถูก ไม่ค่อยประสานสายตาหรือสบตากับผู้เรียน

ระดับการประเมิน				
รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)	ควรปรับปรุงเร่งด่วน (0)
7. การใช้ท่าทาง ประกอบการสอน	ใช้มือและแขนแสดงท่าทาง ประกอบการสอน สื่อความหมายได้ สอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่องที่สอน ใช้มือส่งสัญญาณได้ดี (เช่น ปรับมือแสดงความยินดีหรือ ชมเชย ชื่นว่เรียกให้ตอบ ใช้นิ้วแตะ ขมับในเชิงใช้ความคิด ใช้มือเคาะโต๊ะ เบาๆ ขณะผู้เรียนหม่อลลย)	ใช้มือและแขนแสดงท่าทาง ประกอบการสอน สื่อความหมายได้ ก่อนข้างสอดคล้องกับเรื่องที่สอน ใช้ มือส่งสัญญาณสื่อสารกับผู้เรียนได้ (เช่น ปรับมือแสดงความยินดีหรือ ชมเชย ชื่นว่เรียกให้ตอบ ใช้นิ้วแตะ ขมับในเชิงใช้ความคิด ใช้มือเคาะโต๊ะ เบาๆ ขณะผู้เรียนหม่อลลย)	ใช้มือและแขนแสดงท่าทาง ประกอบการสอน สื่อความหมายไม่ ค่อยสอดคล้องและไม่ค่อยเหมาะสม กับเรื่องที่สอน ใช้มือส่งสัญญาณ สื่อสารกับผู้เรียนไม่ค่อยได้ (เช่น ปรับมือแสดงความยินดีหรือชมเชย ชื่นว่เรียกให้ตอบ ใช้นิ้วแตะ ขมับในเชิงใช้ความคิด ใช้มือเคาะโต๊ะ เบาๆ ขณะผู้เรียนหม่อลลย)	ใช้มือและแขนแสดงท่าทาง ประกอบการสอน สื่อความหมายไม่ สอดคล้องและไม่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน ใช้มือส่งสัญญาณสื่อสารกับผู้เรียนไม่ได้ (เช่น ปรับมือแสดง ความยินดีหรือชมเชย ชื่นว่เรียกให้ ตอบ ใช้นิ้วแตะ ขมับในเชิงใช้ ความคิด ใช้มือเคาะโต๊ะ เบาๆ ขณะ ผู้เรียนหม่อลลย)

แบบประเมินเพื่อรับรองเครื่องมือ
แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS
ชื่อผู้วิจัย	นางสาววรรณ ก่อทอง หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.จิตทิพย์ ณ สงขลา สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วัตถุประสงค์การวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อศึกษาการเลือกสังเกตตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจเป็นต้นแบบตัวแปรต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
คำชี้แจง	แบบประเมินชุดนี้เป็นการประเมินเพื่อรับรองเครื่องมือแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง จากการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
สิ่งที่แนบมาด้วย	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบบประเมินรับรองเครื่องมือ
แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามรายการประเมินที่กำหนด และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงตามระดับผลการพิจารณาของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยาม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยาม
-1	หมายถึง	ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยาม

นิยามของการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
การแต่งกาย นิยาม แต่งกายสุภาพ เรียบร้อยถูกต้องตาม ระเบียบของมหาวิทยาลัย ไม่ ควรสวมเสื้อและกระโปรง คับและสั้นเกินไป หรือ กางเกงสแลคขายาวรัดรูป ทรงผมเรียบร้อย สะอาด หากผมยาวควรมัดผมให้ เรียบร้อย และสวมรองเท้า หุ้มส้นสีสุภาพ	1. การทำทรงผมตามแฟชั่น หรือปล่อยผมขณะสอน ทำให้ ข้าพเจ้ามั่นใจในการสอนมาก ขึ้น				
	2. แม้ว่าการแต่งกายยังไม่ สุภาพเรียบร้อยถูกต้องตาม ระเบียบของมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าจะสามารถ ดำเนินการสอนได้				
	3. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถ ดำเนินการสอน เมื่อสวม รองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ				

นิยามของการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
บุคลิกภาพและการวางตัว นิยาม วางท่าทางสุภาพ อ่อนโยน มีความ กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น ในการสอน เอาการเอางาน จะทำให้นักเรียนเกิดความ ศรัทธา วางท่าทางการยืน ด้วยความมั่นใจ ควรยืน กลางห้อง ยืนตัวตรงเวลาที่ สอน ไม่วางตัวตามสบาย หรือตึงเครียดมากเกินไป และไม่ควรงั่งหลับขณะ มอบหมายงานให้นักเรียนทำ กิจกรรม	4. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถ ดำเนินการสอนได้ เมื่อเกิด อาการประหม่าขณะสอนหน้า ชั้นเรียน				
	5. ขณะมอบหมายงานให้ ผู้เรียนทำกิจกรรมในชั้นเรียน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถ ควบคุมชั้นเรียนได้				
	6. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะมีความ กระตือรือร้น คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการสอน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่ค่อยให้ ความร่วมมือในการเรียนการ สอนก็ตาม				
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยน อิริยาบถ นิยาม การเดินควรเดินด้วย ฝ่าเท้าพอเหมาะไม่เร็วหรือช้า เกินไป ในขณะที่เดินก็ จะต้องทรงตัวให้สง่างาม ไม่ เดินหลังโกงหรือยืดหน้าอก หรือกระมิดกระเมี้ยนอายุ ระวังอย่าให้หัวไหล่ตึงและที่ ขณะเดินต้องให้แขนแกว่งตาม สบาย ในขณะเดียวกันศีรษะ ต้องตั้งตรง ขณะเดินอย่าให้ ส่วนคางยื่นล้ำอวัยวะส่วนอื่น ในห้องเรียนไม่ควรเดินมากนัก ขณะสอน	7. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าฝ่าเท้าการ เดินมีความพอเหมาะไม่เร็ว หรือช้าเกินไป และไม่สร้าง เสียงรำคาญให้กับผู้เรียน				
	8. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะไม่มี อาการกระมิดกระเมี้ยนเดิน ไปเดินมาขณะดำเนินการสอน เพราะอาจลดความสนใจของ ผู้เรียน				
	9. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าการวางตัว ด้วยท่าทางสง่างาม จะทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจ และ ตั้งใจเรียน				

นิยามของการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
การใช้วาจา นิยาม ภาษาที่ใช้พูดนั้น จะต้องปรับให้เข้ากับ กาลเทศะ นั่นคือ ต้องปรับ ให้เหมาะสมกับโอกาส สถานที่ และคำนึงถึงวัยของ ผู้เรียน ควรคำนึงถึงความ ยากง่ายของภาษาที่ใช้ให้ เหมาะสมกับเรื่องที่จะสอน หากเรื่องการสอนเป็นหลักการ ทางวิชาการ ครูต้องพูดให้ช้า ลง ถ้าเรื่องการสอนเป็นเรื่อง เบาๆ สนุก อาจพูดเร็วได้ บางโอกาส	10. เมื่อต้องสอนกลุ่มผู้เรียน ระดับชั้นประถมศึกษา ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ ถ้อยคำที่เหมาะสมกับวัยของ ผู้เรียน				
	11. ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถ เลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ หยาบคาย แม้ว่าผู้เรียนจะมี พฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวน ขณะสอน				
	12. เมื่อพบว่าผู้เรียนขาด ความรู้และมีพื้นฐานน้อยใน เรื่องการสอน ข้าพเจ้านับใจว่า สามารถเลือกใช้ภาษาพูดที่จะ อธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย				
การใช้น้ำเสียง นิยาม น้ำเสียงที่ใช้สอนควรมี ความดังพอสมควร ความเร็ว กำลัง และทางเสียงจะต้องมี ความสมดุลกัน เสียงจะต้องมี ความชัดเจนพอเหมาะ น้ำเสียง แจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง ทำใ้ นักเรียนรู้สึกนิยมชมชอบและนับ ถือในตัวครูผู้สอน มีการเน้นเสียง สูงต่ำ เน้นหนัก เบา อย่างที่เรา พูดคุยสนทนากันอย่างมีชีวิตชีวา หากห้องเรียนมีเสียงดังรบกวน จากห้องอื่นๆ ครูต้องพูดตั้งขึ้น กว่าเดิม หากห้องเรียนเงียบ ครู ควรลดระดับเสียงให้เบาลง	13. ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถ ควบคุมจังหวะการพูด เหมาะสม เมื่อต้องอธิบาย หรือเล่าเรื่องที่มีรายละเอียด ยาวหรือเนื้อหาเยอะ				
	14. เมื่อต้องการบอกเล่า เรื่องราวที่มีความโศกเศร้า ข้าพเจ้าสามารถพูดเน้นเสียง สูงต่ำ หนักเบา ตามเรื่องราว ที่สอน				
	15. ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถ พูดออกเสียงคำควบกล้ำได้ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย				

นิยามของการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
การแสดงออกทางสีหน้า และสายตา นิยาม ความมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีความเข้าใจ แสดงความเป็นมิตร และความอบอุ่นจริงใจ ออกมาทางสายตาด้วยในขณะที่สอน แสดงอารมณ์ขันร่วมด้วย เมื่อนักเรียนตอบคำถามหรือข้อคิดเห็นที่ขบขัน แสดงสีหน้าตั้งใจฟังขณะนักเรียนถาม เมื่อนักเรียนตอบนอกกลุ่มนอกทางควรแสดงสีหน้าเฉยเมยหรือนิ่ง แสดงสีหน้าขมวดคิ้วหรือจ้องหน้าเมื่อนักเรียนเริ่มคุยกัน ใช้สายตากวาดไปให้ทั่วห้อง ประสานสายตากับผู้เรียน เพื่อการปกครองชั้นเรียน	16. เมื่อผู้เรียนตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่ขบขัน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถแสดงสีหน้าและมีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน				
	17. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถกวาดสายตาไปทั่วห้อง และประสานสายตากับผู้เรียนขณะสอน เพื่อการปกครองชั้นเรียน				
	18. เมื่อผู้เรียนถามหรือตอบคำถามนอกกลุ่มทาง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถแสดงสีหน้าเฉยเมยหรือนิ่ง				
การใช้ท่าทางประกอบการสอน นิยาม การสื่อความหมายด้วยแขนและมือเป็นการใช้ท่าทางประกอบการสอนควรให้สอดคล้องและเหมาะสม เพื่อแสดงความหมาย ความรู้สึกหรืออารมณ์ เป็นการช่วยให้การพูดน้อยลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดของตนเองมากขึ้น การใช้มือส่งสัญญาณ ใช้มือประกอบท่าทางตามเนื้อเรื่องตามระดับเสียง ตามจังหวะ ฯลฯ	19. เมื่อผู้เรียนนั่งเหม่อลอย ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ				
	20. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่หยาบคาย ในการตัดเตือนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวนขณะสอน				
	21. เมื่อผู้เรียนพูดคุยกันเสียง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถแสดงการใช้นิ้วแตะริมฝีปาก แสดงให้ผู้เรียนเงียบเสียงลง				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง

ขอขอบคุณอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูล และความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัย นางสาววรรณ ก่อทอง
 CHULALONGKORN UNIVERSITY ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ติดต่อผู้วิจัย อีเมลล์ : k.worawan22@gmail.com
 เบอร์โทรศัพท์ : 085-0375782

แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง

ให้ผู้ประเมินพิจารณารายการประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองแต่ละข้อ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถทำได้แน่นอน
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถทำได้
3	หมายถึง	ค่อนข้างมั่นใจว่าสามารถทำได้
2	หมายถึง	ไม่ค่อยมั่นใจว่าสามารถทำได้
1	หมายถึง	ไม่มั่นใจว่าสามารถทำได้
0	หมายถึง	ทำไม่ได้

ชื่อ - สกุล.....วันที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					
		5	4	3	2	1	0
1	การทำทรงผมตามแฟชั่นหรือปล่อยผมขณะสอน ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจในการสอนมากขึ้น						
2	แม้ว่าการแต่งกายยังไม่สุภาพเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้						
3	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้ เมื่อสวมรองเท้าผ้าใบ รองเท้ารัดส้น						
4	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถดำเนินการสอนได้ เมื่อเกิดอาการประหม่าขณะสอนหน้าชั้นเรียน						
5	ขณะมอบหมายงานให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในชั้นเรียน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถควบคุมชั้นเรียนได้						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					
		5	4	3	2	1	0
6	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการสอน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือ ในการเรียนการสอนก็ตาม						
7	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าฝึเท้าการเดินทางมีความ พอเหมาะไม่เร็วหรือช้าเกินไป จะไม่ สร้างเสียงรำคาญให้กับผู้เรียน						
8	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าไม่มีอาการ กระหมัดกระเมี้ยนเดินไปเดินมาขณะ ดำเนินการสอน เพราะอาจทำให้ความ สนใจของผู้เรียนลดลง						
9	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าการวางตัวด้วยท่าทาง สง่างาม จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และตั้งใจเรียน						
10	เมื่อต้องสอนกลุ่มผู้เรียนที่มีวัยแตกต่าง กัน ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
11	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ ที่สุภาพ ไม่หยาบคาย แม้ว่าผู้เรียนจะมี พฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวนขณะสอน						
12	เมื่อพบว่าผู้เรียนมีพื้นฐานในเรื่องที่สอน น้อย ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถใช้ภาษา พูดที่จะอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย						
13	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถควบคุมจังหวะ การพูดได้เหมาะสม เมื่อต้องอธิบาย หรือเล่าเรื่องที่มีรายละเอียดยาวหรือ เนื้อหามาก						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					
		5	4	3	2	1	0
14	เมื่อต้องการบอกเล่าเรื่องราวที่มีอารมณ์แตกต่างกัน ข้าพเจ้าสามารถพูดเน้นเสียงสูงต่ำ หนักเบา ตามเรื่องราวที่สอนได้						
15	ข้าพเจ้านับใจว่าสามารถพูดออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย						
16	เมื่อผู้เรียนตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่ซับซ้อน ข้าพเจ้านับใจว่าจะมีสีหน้าและมีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน						
17	ข้าพเจ้าสามารถวาดสายตาไปทั่วห้องเรียน และประสานสายตากับผู้เรียนขณะสอน เพื่อการควบคุมชั้นเรียน						
18	เมื่อผู้เรียนถามหรือตอบคำถามนอกเรื่อง นอกประเด็น ข้าพเจ้านับใจว่าจะสามารถแสดงสีหน้านิ่งเฉย เพื่อจัดการชั้นเรียนได้						
19	เมื่อผู้เรียนนั่งเหม่อลอย ข้าพเจ้านับใจว่าจะใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เพื่อนำผู้เรียนกลับเข้าสู่บทเรียนได้						
20	ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่หยาบคายในการตักเตือน เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือก่อกวนขณะสอน						
21	เมื่อผู้เรียนพูดคุยกันเสียงดัง ข้าพเจ้านับใจว่าจะสามารถใช้นิ้วแตะริมฝีปาก เพื่อให้ผู้เรียนเงียบเสียงลงได้						

ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

แบบประเมินเพื่อรับรองเครื่องมือ
แบบประเมินสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ THE EFFECTS OF USING PODCAST WITH DIFFERENT LEVELS OF MODELING IN MICRO TEACHING UPON SELF-EFFICACY AND TEACHING COMPETENCY OF PRE-SERVICE TEACHERS
ชื่อผู้วิจัย	นางสาววรรรณ ก่อทอง หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วัตถุประสงค์การวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อศึกษาการเลือกสังเกตตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจเป็นตัวแบบต่างระดับของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
คำชี้แจง	แบบประเมินชุดนี้เป็นการประเมินเพื่อรับรองเครื่องมือแบบประเมินสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ จากการใช้พอดคาสต์ในการฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์
สิ่งที่แนบมาด้วย	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบประเมินสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

แบบประเมินรับรองเครื่องมือ

แบบประเมินสมรรถนะการสอนของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบประเมินสมรรถนะการสอนตามรายการประเมินที่กำหนด และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงตามระดับผลการพิจารณาของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยาม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยาม
-1	หมายถึง	ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยาม

นิยามสมรรถนะการสอน	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุง
		+1	0	-1	
ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย นิยาม แต่งกายสุภาพเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ทรงผมเรียบร้อย สะอาด และสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ วางตัวแสดงท่าทางสุภาพอ่อนโยน มีความกระฉับกระเฉง กระตือรือร้นในการสอน วางท่าทางการยืนด้วยความมั่นใจ ไม่วางตัวตามสบายหรือเกร็งมากเกินไป การเดินควรเดินด้วยฝีเท้าพอเหมาะไม่เร็วหรือช้าเกินไป ทรงตัวให้สง่างาม ขณะเดินต้องให้แขนแกว่งตามสบาย ศีรษะต้องตั้งตรง ไม่ควรเดินไปมามากนักขณะสอน	1. ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย				
	2. ข้าพเจ้าสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ				
	3. ข้าพเจ้ามีทรงผมเรียบร้อย				
	4. ข้าพเจ้าสะอาดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน				
	5. ข้าพเจ้ายืนไหล่ห่อ งอตัว				
	6. ข้าพเจ้ายืนตัวตรง ตลอดเวลาขณะสอน				
	7. ข้าพเจ้ามีท่าทางตื่นเต้น ลุกลุกนอน				
	8. ข้าพเจ้ามักก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน				
	9. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน				

นิยามสมรรถนะการสอน	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
ทักษะบุคลิกภาพและการ แต่งกาย (ต่อ)	10. ข้าพเจ้ามักเดินวนเวียน หน้าชั้นเรียน				
	11. ข้าพเจ้ายืนหันหลังให้ ผู้เรียนขณะสอน				
	12. ข้าพเจ้าเดินด้วยฝีเท้าเร็ว หรือช้าเกินไป				
	13. ข้าพเจ้าเดินสำรวจทั่ว ห้องเรียนระหว่างผู้เรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมาย				
	14. ข้าพเจ้ามักยืนบังกระดาน หรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน				
	15. ข้าพเจ้าเดินอย่างผึ่งผาย ขณะสอน				
ทักษะการใช้วาจาและการ ใช้น้ำเสียง นิยาม ภาษาที่ใช้พูดต้องปรับให้ เหมาะสมกับโอกาสสถานที่ และค่านึงถึงวัยของผู้เรียน ค่านึงถึงความยากง่ายของภาษา ที่ใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะ สอน น้ำเสียงที่ใช้สอนควรมี ความดังพอสมควร ความเร็ว กำลัง และทางเสียงจะต้องมี ความสมดุลกัน เสียงจะต้องมี ความชัดเจนพอเหมาะ น้ำเสียง แจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง มีการ เน้นเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา และเจียบเสียงหากผู้เรียนไม่ ตั้งใจเรียนหรือส่งเสียงดัง	16. ข้าพเจ้าออกเสียงควบ กล้ำชัดเจน				
	17. ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำที่ เหมาะสมกับผู้เรียน				
	18. ข้าพเจ้ามักพูดติดขัด พูด ตะกุกตะกัก				
	19. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่ สามารถอธิบายได้ชัดเจน				
	20. ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่ไม่ สุภาพ				
	21. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำพูดที่ เข้าใจง่าย				
	22. ข้าพเจ้ามักกล่าวชมเชย นักเรียนเมื่อตอบคำถาม ถูกต้องเสมอ				

นิยามสมรรถนะการสอน	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
ทักษะการใช้วาจาและการ ใช้น้ำเสียง (ต่อ)	23. ข้าพเจ้าใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง				
	24. ข้าพเจ้าอธิบายวกวน				
	25. ข้าพเจ้าพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่ เล่า				
	26. ข้าพเจ้าใช้น้ำเสียง ราบเรียบ				
	27. ข้าพเจ้าเว้นช่วงระหว่าง การพูดเพื่อกระตุ้นและสร้าง ความตื่นเต้น				
	28. ข้าพเจ้าพูดเน้นคำหรือ เน้นประโยคเพื่อให้เกิดความ น่าสนใจ				
	29. ข้าพเจ้ามีน้ำเสียงที่น่าฟัง				
	30. ข้าพเจ้ามักเจิบเสียงเมื่อ ผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน				
ทักษะการแสดงออกทาง พฤติกรรมประกอบการสอน นิยาม ควรมีสีหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส มีความเข้าใจ แสดง ความเป็นมิตร และความอบอุ่น จริงใจออกมาทางสายตาด้วยใน ขณะที่สอน ใช้สายตากวาดไป ให้ทั่วห้อง และประสานสายตากับ ผู้เรียนเพื่อการปกครองชั้น เรียน สื่อความหมายด้วยแขน และมือเป็นท่าทาง	31. ข้าพเจ้าสบตากับผู้เรียน ขณะถามคำถาม				
	32. ข้าพเจ้ากวาดสายตาไป ทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อ ควบคุมชั้นเรียน				
	33. ข้าพเจ้ามีสีหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส				
	34. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าวิตก กังวลมากเกินไป				
	35. ข้าพเจ้ามีอารมณ์ขัน ร่วมกับผู้เรียน				

นิยามสมรรถนะการสอน	รายการประเมิน	ระดับการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไข ปรับปรุง
		+1	0	-1	
ทักษะการแสดงออกทาง พฤติกรรมประกอบการสอน (ต่อ) ประกอบการสอน ควรให้ สอดคล้องและเหมาะสม เพื่อ แสดงความหมาย ความรู้สึก อารมณ์ หรือแสดงท่าทาง ประกอบการเล่าเรื่องหรือ อธิบายเพื่อเน้นความสำคัญของ เรื่องที่สอน	36. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้า อารมณ์ประกอบตามเรื่องที่ สอน				
	37. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าเรียบ เฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันใน ห้องเรียน				
	38. ข้าพเจ้าพยักหน้าพร้อมมี สีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบ ถูกต้อง หรือแสดงความ คิดเห็นที่ดี				
	39. ข้าพเจ้ามีสีหน้าตั้งใจฟัง ขณะผู้เรียนถามตอบ				
	40. ข้าพเจ้าแสดงสีหน้า ท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียน มากเกินไป				
	41. ข้าพเจ้ากอดอก ตลอดเวลาขณะสอน				
	42. ข้าพเจ้าใช้มือและท่าทาง ประกอบการอธิบายเพื่อเน้น ความสำคัญ				
	43. ข้าพเจ้าใช้มือประกอบ ท่าทางตามเรื่องที่สอน				
	44. ข้าพเจ้าไปยืนข้างๆ หรือ ใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย				
	45. ข้าพเจ้าหยุดกิจกรรมการ สอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

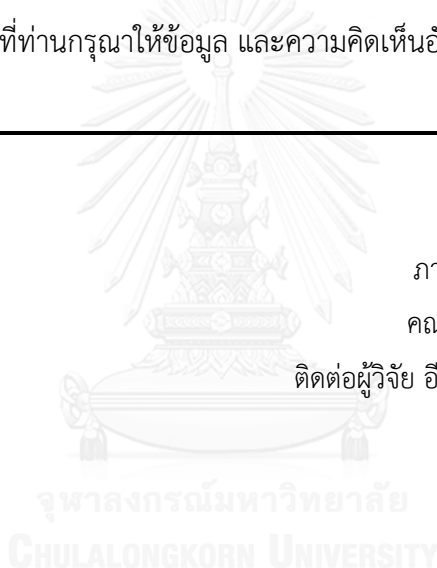
.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

ตำแหน่ง

ขอขอบคุณอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูล และความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัย นางสาววรรณ ก่อทอง
ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ติดต่อผู้วิจัย อีเมลล์ : k.worawan22@gmail.com

เบอร์โทรศัพท์ : 085-0375782

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินสมรรถนะการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
12	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
27	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
29	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
30	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
35	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
38	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
41	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
42	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
44	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

แบบประเมินสมรรถนะการสอน

(สำหรับผู้สอน)

คำชี้แจง ให้ท่านประเมินระดับสมรรถนะการสอนของนิสิต โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ผู้ถูกประเมิน ชื่อ - สกุล.....การสอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแต่งกาย							
1	นิสิตแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย						
2	นิสิตสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ						
3	นิสิตมีทรงผมเรียบร้อย						
บุคลิกภาพ							
4	นิสิตสะอาดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน						
5	นิสิตยืนไหล่ท่อนงอตัว						
6	นิสิตยืนตัวตรงตลอดเวลาขณะสอน						
7	นิสิตมีท่าทางตื่นเต้นลูกลี้ลูกกลน						
8	นิสิตมีก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน						
9	นิสิตมีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน						
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ							
10	นิสิตมักเดินวนเวียนหน้าชั้นเรียน						
11	นิสิตยืนหันหลังให้ผู้เรียนขณะสอน						
12	นิสิตเดินด้วยฝีเท้าเร็วหรือช้าเกินไป						
13	นิสิตเดินสำรวจทั่วห้องเรียนระหว่างผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย						
14	นิสิตมักยืนบังกระดานหรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน						
15	นิสิตเดินอย่างฝืดฝายขณะสอน						

แบบประเมินสมรรถนะการสอน

(สำหรับผู้สอน)

คำชี้แจง ให้ท่านประเมินระดับสมรรถนะการสอนของนิสิต โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

ผู้ถูกประเมิน ชื่อ - สกุล.....การสอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือ ข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การใช้วาจา							
1	นิสิตออกเสียงควบกล้ำชัดเจน						
2	นิสิตใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับผู้เรียน						
3	นิสิตมักพูดติดขัด พูดตะกุกตะกัก						
4	นิสิตใช้คำพูดที่สามารถอธิบายได้ชัดเจน						
5	นิสิตใช้คำพูดที่ไม่สุภาพ						
6	นิสิตเลือกใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย						
7	นิสิตมักกล่าวชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามถูกต้องเสมอ						
8	นิสิตใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง						
9	นิสิตอธิบายวกวน						
การใช้น้ำเสียง							
10	นิสิตพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่เล่า						
11	นิสิตใช้น้ำเสียงราบเรียบ						
12	นิสิตเว้นช่วงระหว่างการพูดเพื่อกระตุ้นและสร้างความตื่นเต้น						
13	นิสิตพูดเน้นคำหรือเน้นประโยคเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ						
14	นิสิตมีน้ำเสียงที่น่าฟัง						
15	นิสิตมักเจ็บบเสียงเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับผู้สอน)

คำชี้แจง ให้ท่านประเมินระดับสมรรถนะการสอนของนิสิต โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ผู้ถูกประเมิน ชื่อ - สกุล.....การสอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา							
1	นิสิตสบตากับผู้เรียนขณะถามคำถาม						
2	นิสิตกวาดสายตาไปทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อควบคุมชั้นเรียน						
3	นิสิตมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส						
4	นิสิตแสดงสีหน้าวิตกกังวลมากเกินไป						
5	นิสิตมีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน						
6	นิสิตแสดงสีหน้าอารมณ์ประกอบตามเรื่องที่สอน						
7	นิสิตแสดงสีหน้าเรียบเฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันในห้องเรียน						
8	นิสิตพยักหน้าพร้อมมีสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี						
9	นิสิตมีสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามตอบ						
การใช้ท่าทางประกอบการสอน							
10	นิสิตแสดงสีหน้าท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียนมากเกินไป						
11	นิสิตกอดคอตลอดเวลาขณะสอน						
12	นิสิตใช้มือและท่าทางประกอบการอธิบายเพื่อเน้นความสำคัญ						
13	นิสิตใช้มือประกอบท่าทางตามเรื่องที่สอน						
14	นิสิตไปยืนข้างๆ หรือใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย						
15	นิสิตหยุดกิจกรรมการสอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

แบบประเมินสมรรถนะการสอน

(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ชื่อ - สกุล.....วันที่.....สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแต่งกาย							
1	ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย						
2	ข้าพเจ้าสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ						
3	ข้าพเจ้ามีทรงผมเรียบร้อย						
บุคลิกภาพ							
4	ข้าพเจ้าสะอาดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน						
5	ข้าพเจ้ายืนไหล่ห่อ งอตัว						
6	ข้าพเจ้ายืนตัวตรงตลอดเวลาขณะสอน						
7	ข้าพเจ้ามีท่าทางตื่นเต้นลุกลุกกลน						
8	ข้าพเจ้ามีก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน						
9	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน						
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ							
10	ข้าพเจ้ามักเดินวนเวียนหน้าชั้นเรียน						
11	ข้าพเจ้ายืนหันหลังให้ผู้เรียนขณะสอน						
12	ข้าพเจ้าเดินด้วยฝีเท้าเร็วหรือช้าเกินไป						
13	ข้าพเจ้าเดินสำรวจทั่วห้องเรียนระหว่างผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย						
14	ข้าพเจ้ามักยืนบังกระดานหรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน						
15	ข้าพเจ้าเดินอย่างผึ่งผายขณะสอน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 1)

1. นิสิตเลือกศึกษาจากพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. สิ่งที่นิสิตคาดหวังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าควรแก้ไขปรับปรุงการสอนแบบจุลภาค เพื่อพัฒนาการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองควรเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคของในระดับใด (สูง ปานกลาง ต่ำ) เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะบุคลิกภาพและการแต่งกาย

ชื่อ - สกุล..... วันที่..... สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือ ข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแต่งกาย							
1	ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย						
2	ข้าพเจ้าสวมรองเท้าหุ้มส้นสีสุภาพ						
3	ข้าพเจ้ามีทรงผมเรียบร้อย						
บุคลิกภาพ							
4	ข้าพเจ้าสะอาดผม หรือเกาศีรษะขณะสอน						
5	ข้าพเจ้ายืนไหล่ห่อ งอตัว						
6	ข้าพเจ้ายืนตัวตรงตลอดเวลาขณะสอน						
7	ข้าพเจ้ามีท่าทางตื่นเต้นลุกลุกกลน						
8	ข้าพเจ้ามีก้มหน้าก้มตาในระหว่างที่สอน						
9	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะสอน						
การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถ							
10	ข้าพเจ้ามักเดินวนเวียนหน้าชั้นเรียน						
11	ข้าพเจ้ายืนหันหลังให้ผู้เรียนขณะสอน						
12	ข้าพเจ้าเดินด้วยฝีเท้าเร็วหรือช้าเกินไป						
13	ข้าพเจ้าเดินสำรวจทั่วห้องเรียนระหว่างผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย						
14	ข้าพเจ้ามักยืนบังกระดานหรือโปรเจกเตอร์ขณะสอน						
15	ข้าพเจ้าเดินอย่างผึ่งผายขณะสอน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 2)

1. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาจากพหุศาสตร์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาพหุศาสตร์ตัวแบบระดับเดิมหรือสูงขึ้นหรือต่ำลงอย่างไร เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้พัฒนาการสอนจากการสอนจากครั้งที่ 1 อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้แก้ไขปรับปรุงการสอนจากครั้งที่ 1 หรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตคิดว่าควรจะแก้ไขปรับปรุงการสอนในครั้งนี้อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

7. หลังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด ในระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

8. หากนิสิตต้องฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง นิสิตจะเลือกศึกษาตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

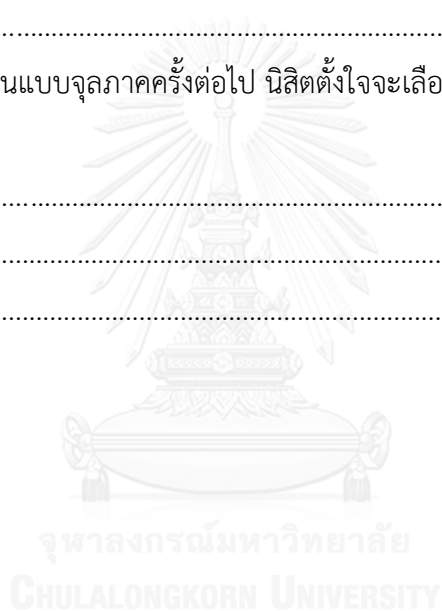
.....

9. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งต่อไป นิสิตตั้งใจจะเลือกเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด

.....

.....

.....

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง

ชื่อ - สกุล..... วันที่..... สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือ ข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การใช้วาจา							
1	ข้าพเจ้าออกเสียงควบกล้ำชัดเจน						
2	ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับผู้เรียน						
3	ข้าพเจ้ามักพูดติดขัด พูดตะกุกตะกัก						
4	ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สามารถอธิบายได้ชัดเจน						
5	ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่ไม่สุภาพ						
6	ข้าพเจ้าเลือกใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย						
7	ข้าพเจ้ามักกล่าวชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามถูกต้องเสมอ						
8	ข้าพเจ้าใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง						
9	ข้าพเจ้าอธิบายวกวน						
การใช้น้ำเสียง							
10	ข้าพเจ้าพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่เล่า						
11	ข้าพเจ้าใช้น้ำเสียงราบเรียบ						
12	ข้าพเจ้าเว้นช่วงระหว่างการพูดเพื่อกระตุ้นและสร้างความ ตื่นตัว						
13	ข้าพเจ้าพูดเน้นคำหรือเน้นประโยคเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ						
14	ข้าพเจ้ามีน้ำเสียงที่น่าฟัง						
15	ข้าพเจ้ามักเงียบเสียงเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 1)

1. นิสิตเลือกศึกษาจากพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. สิ่งที่นิสิตคาดหวังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าควรแก้ไขปรับปรุงการสอนแบบจุลภาค เพื่อพัฒนาการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองควรเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคของในระดับใด (สูง ปานกลาง ต่ำ) เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการเข้าวาจาและการใช้น้ำเสียง

ชื่อ - สกุล..... วันที่..... สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือ ข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การเข้าวาจา							
1	ข้าพเจ้าออกเสียงควบกล้ำชัดเจน						
2	ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับผู้เรียน						
3	ข้าพเจ้ามักพูดติดขัด พูดตะกุกตะกัก						
4	ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่สามารถอธิบายได้ชัดเจน						
5	ข้าพเจ้าใช้คำพูดที่ไม่สุภาพ						
6	ข้าพเจ้าเลือกใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย						
7	ข้าพเจ้ามักกล่าวชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามถูกต้องเสมอ						
8	ข้าพเจ้าใช้ภาษาวัยรุ่น หรือศัพท์แสลง						
9	ข้าพเจ้าอธิบายวกวน						
การใช้น้ำเสียง							
10	ข้าพเจ้าพูดเน้นเสียงสูงต่ำ และแสดงอารมณ์ตามเรื่องที่เล่า						
11	ข้าพเจ้าใช้น้ำเสียงราบเรียบ						
12	ข้าพเจ้าเว้นช่วงระหว่างการพูดเพื่อกระตุ้นและสร้างความ ตื่นตัว						
13	ข้าพเจ้าพูดเน้นคำหรือเน้นประโยคเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ						
14	ข้าพเจ้ามีน้ำเสียงที่น่าฟัง						
15	ข้าพเจ้ามักเจิบเสียงเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 2)

1. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาจากพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบระดับเดิมหรือสูงขึ้นหรือต่ำลงอย่างไร เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้พัฒนาการสอนจากการสอนจากครั้งที่ 1 อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้แก้ไขปรับปรุงการสอนจากครั้งที่ 1 หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตคิดว่าควรแก้ไขปรับปรุงการสอนในครั้งนี้อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

7. หลังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด ในระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

8. หากนิสิตต้องฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง นิสิตจะเลือกศึกษาตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

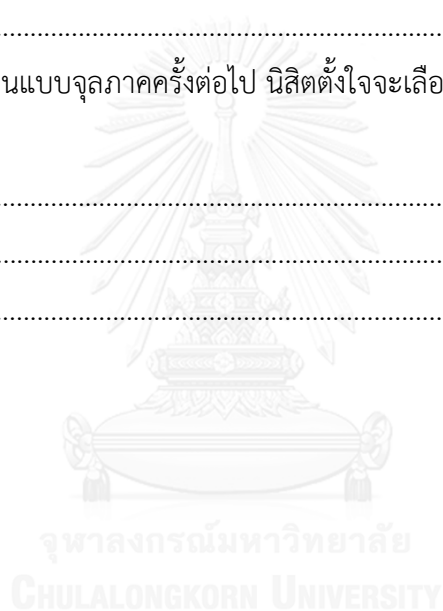
.....

9. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งต่อไป นิสิตตั้งใจจะเลือกเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด

.....

.....

.....

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ชื่อ - สกุล..... วันที่..... สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือ ข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา							
1	ข้าพเจ้าสบตากับผู้เรียนขณะถามคำถาม						
2	ข้าพเจ้ากวาดสายตาไปทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อควบคุมชั้นเรียน						
3	ข้าพเจ้ามีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส						
4	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าวิตกกังวลมากเกินไป						
5	ข้าพเจ้ามีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน						
6	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าอารมณ์ประกอบตามเรื่องที่สอน						
7	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าเรียบเฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันในห้องเรียน						
8	ข้าพเจ้ายกหน้าพร้อมมีสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ดี						
9	ข้าพเจ้ามีสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามตอบ						
การใช้ท่าทางประกอบการสอน							
10	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียนมากเกินไป						
11	ข้าพเจ้ากอดคอตลอดเวลาขณะสอน						
12	ข้าพเจ้าใช้มือและท่าทางประกอบการอธิบายเพื่อเน้นความสำคัญ						
13	ข้าพเจ้าใช้มือประกอบท่าทางตามเรื่องที่สอน						
14	ข้าพเจ้าไปยืนข้างๆ หรือใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย						
15	ข้าพเจ้าหยุดกิจกรรมการสอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 1)

1. นิสิตเลือกศึกษาจากพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. สิ่งที่นิสิตคาดหวังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าควรแก้ไขปรับปรุงการสอนแบบจุลภาค เพื่อพัฒนาการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคของตนเองอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 1 นิสิตคิดว่าตนเองควรเป็นตัวแบบการสอนแบบจุลภาคของในระดับใด (สูง ปานกลาง ต่ำ) เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

แบบประเมินสมรรถนะการสอน
(สำหรับนิสิต)

คำชี้แจง ให้นิสิตประเมินระดับสมรรถนะการสอนของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิต ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด
4	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้มาก
3	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้พอใช้
2	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อย
1	หมายถึง	มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้น้อยที่สุด

ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมประกอบการสอน

ชื่อ - สกุล..... วันที่..... สอนครั้งที่.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					เหตุผลหรือข้อสังเกต
		5	4	3	2	1	
การแสดงออกทางสีหน้าและสายตา							
1	ข้าพเจ้าสบตากับผู้เรียนขณะถามคำถาม						
2	ข้าพเจ้ากวาดสายตาไปทั่วห้องเรียนขณะสอนเพื่อควบคุมชั้นเรียน						
3	ข้าพเจ้ามีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส						
4	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าวิตกกังวลมากเกินไป						
5	ข้าพเจ้ามีอารมณ์ขันร่วมกับผู้เรียน						
6	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าอารมณ์ประกอบตามเรื่องที่สอน						
7	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าเรียบเฉยเมื่อผู้เรียนเริ่มคุยกันในห้องเรียน						
8	ข้าพเจ้าพยักหน้าพร้อมมีสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อผู้เรียนตอบถูกต้องหรือแสดงความคิดเห็นที่ดี						
9	ข้าพเจ้ามีสีหน้าตั้งใจฟังขณะผู้เรียนถามตอบ						
การใช้ท่าทางประกอบการสอน							
10	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าท่าทางเป็นกันเองกับผู้เรียนมากเกินไป						
11	ข้าพเจ้ากอดอกตลอดเวลาขณะสอน						
12	ข้าพเจ้าใช้มือและท่าทางประกอบการอธิบายเพื่อเน้นความสำคัญ						
13	ข้าพเจ้าใช้มือประกอบท่าทางตามเรื่องที่สอน						
14	ข้าพเจ้าไปยืนข้างๆ หรือใช้มือแตะไหล่ผู้เรียนเบาๆ เมื่อผู้เรียนเหม่อลอย						
15	ข้าพเจ้าหยุดกิจกรรมการสอนเมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน						

การสะท้อนตนเองหลังการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค (ครั้งที่ 2)

1. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาจากพอดคาสต์ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับใด ถ้าเลือกศึกษาจากทั้ง 3 ระดับ นิสิตเลือกศึกษาในระดับใดก่อน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตเลือกศึกษาพอดคาสต์ตัวแบบระดับเดิมหรือสูงขึ้นหรือต่ำลงอย่างไร เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

3. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 มีสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามที่นิสิตวางแผนไว้ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

4. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้พัฒนาการสอนจากการสอนจากครั้งที่ 1 อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตได้แก้ไขปรับปรุงการสอนจากครั้งที่ 1 หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

6. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งที่ 2 นิสิตคิดว่าควรแก้ไขปรับปรุงการสอนในครั้งนี้อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

7. หลังจากการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค นิสิตคิดว่าตนเองสามารถเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคได้หรือไม่ และจะเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคในทักษะใด ในระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

8. หากนิสิตต้องฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคซ้ำอีกครั้ง นิสิตจะเลือกศึกษาตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด เพราะเหตุใด

.....

.....

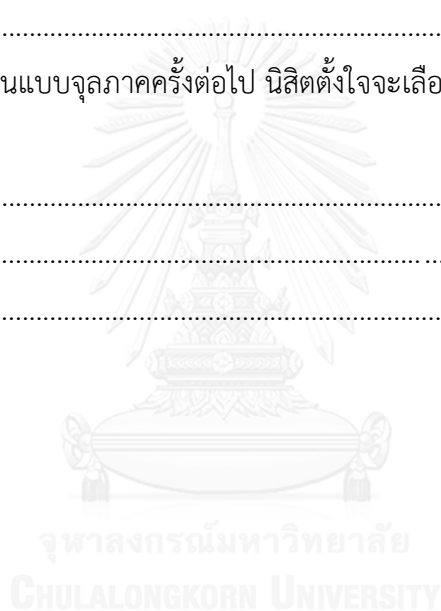
.....

9. ในการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาคครั้งต่อไป นิสิตตั้งใจจะเลือกเป็นตัวอย่างการสอนแบบจุลภาคระดับใด

.....

.....

.....

ตัวอย่าง แผนการสอนแบบจุลภาคของนิสิต

ชื่อ-นามสกุล (นิสิต)	ชื่อเรื่อง รูปร่างเครือข่าย (Topology)
วิชา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
บทที่ 3 การสื่อสารข้อมูลและระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์	
ทักษะที่ต้องการฝึก ทักษะการใช้วาจาและการใช้น้ำเสียง	ครั้งที่ 1

จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้

นักเรียนสามารถอธิบายรูปร่างของเครือข่ายแต่ละแบบได้

ด้านทักษะ/กระบวนการ

นักเรียนสามารถจำแนกข้อดีและข้อจำกัดของรูปร่างของเครือข่ายแต่ละแบบ

ด้านคุณลักษณะ

นักเรียนมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมในชั้นเรียนเนื้อหาโดยย่อของบทเรียน

สาระสำคัญ

การเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์รับส่งข้อมูลที่ประกอบกันเป็นเครือข่ายมีการเชื่อมโยงถึงกันในรูปแบบต่างๆ ตามลักษณะทางกายภาพที่เรียกว่ารูปร่างเครือข่าย (network topology) โดยทั่วไปรูปร่างเครือข่ายสามารถแบ่งออกตามลักษณะของการเชื่อมต่อได้ 4 รูปแบบ คือ 1.เครือข่ายแบบบัส (Bus Topology) 2.เครือข่ายแบบวงแหวน (Ring Topology) 3.เครือข่ายแบบวงแหวน (Ring Topology) และ 4.เครือข่ายแบบเมช (Mesh Topology)

สาระการเรียนรู้

รูปร่างเครือข่าย

การเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์รับส่งข้อมูลที่ประกอบกันเป็นเครือข่ายมีการเชื่อมโยงถึงกันในรูปแบบต่างๆ ตามลักษณะทางกายภาพที่เรียกว่ารูปร่างเครือข่าย (network topology) โดยทั่วไปรูปร่างเครือข่ายสามารถแบ่งออกตามลักษณะของการเชื่อมต่อได้ 4 รูปแบบ คือ

1. เครือข่ายแบบบัส (Bus Topology) จะทำงานเหมือนกับรถบัสโดยสารประจำทางคอยวิ่งรับส่งผู้โดยสารจากจุดหนึ่งๆ ไปยังจุดหมายปลายทาง ในเครือข่ายแบบบัส จะไม่มีเครื่อง

เซิร์ฟเวอร์ศูนย์กลางคอยควบคุมจัดการ ทุกเครื่องในเครือข่ายจะเชื่อมต่อเข้ากับช่องสื่อสารเส้นเดียวกัน อุปกรณ์สื่อสารทั้งหมดในเครือข่ายสามารถสื่อสารส่งข่าวสารอิเล็กทรอนิกส์ถึงกันได้โดยไม่ต้องมีเครื่องเซิร์ฟเวอร์ศูนย์กลาง ถ้ามีบางข่าวสารชนกัน อุปกรณ์ตัวนั้นจะหยุดชั่วคราวแล้วพยายามส่งใหม่

2. เครือข่ายแบบวงแหวน (Ring Topology) คือ ไมโครโปรเซสเซอร์ทุกเครื่องจะสื่อสารกันภายในเครือข่ายผ่านสายสัญญาณที่มีลักษณะเป็นวงแหวน สัญญาณอิเล็กทรอนิกส์จะถูกส่งวิ่งไป รอบวงแหวนจนกระทั่งไปถึงยังเครื่องปลายทางโดยไม่ต้องมีเครื่องเซิร์ฟเวอร์เป็นศูนย์กลาง โดยมีโทเคนซึ่งเป็นบิต แบบมีแบบแผนจะวิ่งไปรอบๆ วงแหวนทำหน้าที่พิจารณาว่าเครื่องใดในเครือข่ายจะ เป็นผู้ส่งสารสนเทศ

3. เครือข่ายแบบดาว (Star Topology) คือ จะมีไมโครคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งทำหน้าที่เป็นเครื่องศูนย์กลางแม่ข่าย ไมโครคอมพิวเตอร์ที่เหลือและอุปกรณ์สื่อสารอื่นๆ ทั้งหมดจะเชื่อมต่อไปยังเครื่องแม่ข่ายโดยมีฮับ (HUB) เป็นอุปกรณ์คอยจัดการรับส่งข่าวสารจากเครื่องหนึ่งๆ ไปสู่เครื่องอื่นๆ สายสื่อสารจะเชื่อมต่อจากไมโครคอมพิวเตอร์เข้าสู่ฮับแยกไปแต่ละเครื่อง สัญญาณอิเล็กทรอนิกส์จะถูกส่งผ่านจากเครื่องหนึ่งผ่านฮับไปยังเครื่องปลายทาง ฮับจะคอยตรวจสอบลำดับการจราจรที่วิ่งไปมาในเครือข่าย

4. เครือข่ายแบบเมช (Mesh Topology) เป็นรูปแบบของการเชื่อมต่อกันที่มีความนิยมมากและมีประสิทธิภาพสูงเนื่องจากถ้ามีเส้นทางของการเชื่อมต่อคู่ใดคู่หนึ่งขาดจากกัน การติดต่อสื่อสารระหว่างคู่หนึ่งยังสามารถติดต่อได้โดยอุปกรณ์จัดเส้นทาง จะทำการเชื่อมต่อเส้นทางใหม่ไปยังจุดหมายปลายทางอัตโนมัติ

แหล่งที่มาของข้อมูล:

<http://reg.ksu.ac.th/teacher/songgrod/4123702/content/lesson1/103.html>

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง รูปร่างเครือข่าย (Topology)
2. สื่อ Learning Object เรื่อง รอบรู้เรื่องแลน ของ สสวท.
3. ใบงานเรื่อง รูปร่างเครือข่าย (Topology)
4. รูปภาพรูปร่างเครือข่ายแต่ละรูปแบบ

การดำเนินการสอน

กิจกรรมผู้สอน	กิจกรรมผู้เรียน	หมายเหตุ
<p>ขั้นนำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนดูภาพการเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนแล้วให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายว่าเครือข่ายที่นักเรียนเห็นมีรูปร่างอย่างไร เชื่อมต่อกันอย่างไร</p> <p>2. ครูยกตัวอย่างภาพการเชื่อมต่อเครือข่ายในบ้านและสำนักงานต่างๆ มาให้นักเรียนพิจารณาว่าแต่ภาพที่ครูนำเสนอมีรูปร่างของการเชื่อมต่อของเครือข่ายที่ต่างกันอย่างไร</p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายรูปร่างของเครือข่ายแต่ละแบบได้</p>	<p>ตรวจจากใบงาน</p>
<p>ขั้นสอน</p> <p>1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มศึกษาบทเรียนเรื่องรูปร่างเครือข่าย (Topology) จากแต่ละศูนย์การเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมไว้ทั้งหมด 4 ศูนย์ ได้แก่ 1. เครือข่ายแบบบัส 2. เครือข่ายแบบวงแหวน 3. เครือข่ายแบบดาว และ 4. เครือข่ายแบบเมช แล้วทำแบบฝึกหัดลงในใบงาน ใช้เวลาศูนย์ละ 15 นาที ระหว่างนั้นครูเดินดูและให้การชี้แนะแก่นักเรียนในแต่ละกลุ่ม</p> <p>2. ครูให้นักเรียนร่วมกันเฉลยใบงานที่ได้ทำในแต่ละศูนย์การเรียนรู้ หลังจากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติมในบางประเด็นที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ</p>	<p>นักเรียนสามารถจำแนกข้อดีและข้อจำกัดของรูปร่างของเครือข่ายแต่ละแบบ</p>	<p>ตรวจจากใบงาน</p>
<p>ขั้นสรุป</p> <p>1. ครูให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามว่าจากภาพที่ครูแสดงบนกระดานเป็นรูปร่างเครือข่ายรูปแบบใด</p> <p>2. ครูมอบหมายให้นักเรียนไปทำกิจกรรมผ่านสื่อ Learning Object เรื่อง รอบรู้เรื่องแลน ของ สสวท. เป็นการบ้าน</p>	<p>นักเรียนมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมในชั้นเรียน</p>	<p>การสังเกตการร่วมกิจกรรมรายชั้น</p>

ตัวอย่างพอดคาสต์การฝึกสอนแบบจุลภาคด้วยตัวแบบระดับต่างกันใน iTunes U

Posts ▲ ▼

ตัวแบบการสอนแบบจุลภาค (ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมการสอน)
[Mark as Unviewed](#)

1. นิสิตศึกษาทักษะการสอนแบบจุลภาค ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรมการสอน จากตัวแบบการสอนแบบจุลภาคต่างระดับ

2. นิสิตออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบจุลภาค โดยนำทักษะการสอนแบบจุลภาคที่กำหนด ไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนการสอนแบบจุลภาค คนละ 10-20 นาที

3. นิสิตปฏิบัติการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค คนละ 10-20 นาที และบันทึกวีดิทัศน์ขณะปฏิบัติการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

Info Posts Notes Materials

Posts ▲ ▼

3. นิสิตปฏิบัติการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค คนละ 10-20 นาที และบันทึกวีดิทัศน์ขณะปฏิบัติการฝึกทักษะการสอนแบบจุลภาค

ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับสูง (ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม...

ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับปานกลาง (ทักษะการแสดงออกทาง...

ตัวแบบการสอนแบบจุลภาคระดับต่ำ (ทักษะการแสดงออกทางพฤติกรรม...

Info Posts Notes Materials

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาววรวรรณ ก่อทอง เกิดเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ.2531 สำเร็จการศึกษา การศึกษาระดับบัณฑิต วิชาเอกเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อปีการศึกษา 2554 ปัจจุบันศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2555

